

FEJŐS ÉVA
Fűzős Mű
KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin
ÉS a
nyáRSat nyelt RENDŐR

M. C. BEATON

M. C. BEATON

*Agatha Raisin
és a nyársat nyelt rendőr*

erawan

Fordította: LAIK ESZTER

A fordítás alapjául szolgáló mű:

As the Pig Turns

Copyright © 2011 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva

Printed in the United States of America.

For information, address St.

Martin's Press, 175 Fifth Avenue,

New York, N.Y. 10010.

Copyright © 2011 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Laik Eszter, 2017

© Erawan Könyvkiadó, 2017

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszéd a szerző képzeletének születtei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Felelős kiadó: Fejős Éva

Felelős szerkesztő: Papp Diána

A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes

Borítóterv: CreaKtive

Borítóillusztráció: CreaKtive

Elektronikus változat:

Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-10-3

*Ezt a könyvet Sinead Gossnak ajánlom, ezer köszönettel
a Célkeresztben a petefészekrák nevű
játékonyági szervezet támogatásáért.*

Első fejezet

Agatha Raisin kimerülten kanyarodott rá a Carsely felé vezető útra, aztán gyorsan beletaposott a fékbe. Autók hosszú sora kígyózott előtte. Behúzta a kéziféket.

Január vége felé járt, és az egész hónap rettenetesen hideg volt. Az országút két oldalán a magas fák csupasz ágakkal nyújtóztak az ólmos ég felé, mintha a tavasz visszatéréséért könyörögnének. Agatha azért imádkozott, hogy legalább ne havazzon. Úgy tűnt, már két centiméternyi hótól is járhatatlanná váltak az utak. A községi tanács arról panaszkodott, hogy elfogyott a sókészletük, és mivel az összes Carselyből kifelé vezető út nagyon meredek volt, ez igencsak kockázatosá tette az autózást.

De mi a nyavalya van itt? Agatha türelmetlenül megnyomta a dudáját, mire az előtte veszteglő, ütött-kopott Ford fiatal sofőrje feltartotta a középső ujját.

Agatha átkozódva kiszállt a kocsijából, odamasírozott a Fordhoz, és bekopogott az ablakán. A sápadt képű ifjonek letekerte az ablakot és kivakkantott:

– Na?

– Mi a fene van itt? – háborgott Agatha.

A fickó végigmérte tetőtől talpig, szemügyre vette a drága, elegáns szabású kabátot és a mélyen ülő, gyanakvó szemeket, regisztrálta a választékos kiejtést. Mogorva képet vágott.

– Kátyúk – mondta, és megrándította a vállát. – Kátyúkat javítanak.

– És meddig tart ez az egész?

– A franc se tudja – közölte a fickó, és feltekerte az ablakot.

Agatha magában füstölögve visszatért a kocsija melegébe. Ő maga is eleget dühöngött már az út állapota miatt a polgármesteri hivatalnál. De volt még két másik út is, ami a falujába vezetett. Legalább kijelölhettek volna terelőutakat addig, amíg ezt itt megjavítják. Fontolgatta, hogy visszafordul, de tudta, hogy különleges vezetési képességek híján valószínűleg borzalmas ügyetlenkedést vinne véghez, amíg a szűk helyen megcsinálná a mutatványt.

Orra hegyén egy cseppecske kezdett gyülekezni. Belenyúlt a mellette lévő ülésen heverő papír zsebkendő dobozba, és kifújta az orrát. Valaki megkopogtatta az ablakot.

Agatha kipillantott. Egy rendőr hajolt le és bámult be hozzá. Zömök alak volt, pocakos, az orrát mintha beverték volna kitágult pórusokkal teli arca közepén, és szúrós disznószemei gyanakodva meredtek rá.

Agatha leengedte az ablakát, és megkérdezte:

– Meddig fog ez még tartani, biztos úr?

– Tart, ameddig tart, hölgyem – felelte a rendőr vaskos gloucherstershire-i kiejtéssel. – Megbírságozom, mert levette a kezét a kormánykerékről.

– Micsoda? Megőrült? Egyszerűen csak kifújtam az orrom. Be van húzva a kézifék, itt állok a kocsival beragadva a sorba...

– Hatvan font bírság.

– Előbb lássam magát a pokolban, mint hogy kifizessem! – horkant fel Agatha.

A rendőr benyújtott az ablakon egy idézést.

– Akkor találkozunk a bíróságon!

Agatha egy darabig csak ült, és reszketett a dühtől. Aztán mély lélegzetet vett. Nekifogott, hogy visszaforduljon, de a mögötte feltorlódott autók ugyanerre az elhatározásra jutottak. Amikor végre kiszabadult a káoszból, észrevette a visszapillantó tükörben, hogy az autók hosszú sora, amelyet éppen maga mögött hagyott, lassan megindul előre.

Mire megérkezett az Orgona utcában álló zsúpfedeles házához, havazni kezdett, és finom kis pelyhek szállingóztak mindenfelé.

Az ördögbe az összes okostojás tudóssal és a káromgúccal a globális felmelegedésről, morfondírozott magában. Ahogy kinyitotta a kocsiajtót, egy szélroham felkapta az idézést, amit a rendőr a kezébe nyomott, és felrepítette a háza fölé.

Agatha belépett a házba. Két macskája, Hodge és Boswell odaszaladtak, hogy üdvözöljék, mint mindig, amikor enni akartak.

Agatha megetette őket, töltött magának egy gin-tonikot, azután felhívta telefonon a barátját, Bill Wong őrmestert. Mikor Bill felvette a telefont, Agatha keserűen elpanaszolta neki, hogy egy rendőr megbírságolta azért, mert kifújta az orrát.

– Az Gary Beech lesz – mondta Bill –, egy megszállott. Tudja, teljesítenünk kell bizonyos előírt bírságmennyiséget, különben nincs előléptetés. Beech egy kicsit megőrült ettől. Valamelyik héten egy kilencéves kiskölyök mamája krétával ugróiskolát rajzolt a járdára Mircesterben, a zsákutcában, ahol laknak, hogy a fiú ott játszadhasson. Beech letartóztatta a gyereket, és tiltott graffitizéssel vádolta. Egy totyogóst meg azzal, hogy veszélyes fegyver van nála – a vízpisztolyt szemelte ki. Egy vén nyugdíjast a terrorizmusra vonatkozó rendeletre hivatkozva tartóztatott le, mert egy plakátot cipelt, amire az volt ráírva: „Hozzátok vissza a fiainkat Afganisztánból!”

– És én most mit csináljak?

– Talán eleve ejtik a vádat bíróságon. Vagy csak egyszerűen fizesse ki a bírságot.

– Soha!

– Hogy megy az üzlet?

– Nem túl jól. A válság minket is utolért. Az embereknek egyszerűen nincs pénzük. – Agatha kinézett a konyhaablakon. – A francba! Egyre jobban havazik. Bárcsak beszereztem volna téli gumikat vagy egy négykerék-meghajtásút. Roy Silver meglátogat a hétfvén. Remélem, addigra felszabadulnak az utak.

Roy akkoriban dolgozott Agathának, amikor az sikeres PR-céget működtetett Londonban. De Agatha korán nyugdíjba ment, és mindent kiárusított, majd Cotswoldsba költözött. És miután jó néhány bűnügyet sikeresen megoldott, úgy döntött, nyit egy saját nyomozóirodát.

Bill azt mondta, a hétfvén ő is megpróbál sort keríteni rá,

hogy meglátogassa, azzal elköszönt.

Agatha felhívta az irodáját. Kis létszámú legénységet tartott: ott volt Patrick Mulligan, egy nyugdíjas rendőr, Phil Marshall, egy idősebb úr Carselyből, az ifjú Toni Gilmour, meg a titkárnő, Mrs. Freedman. Mint agyafúrt üzletasszony, Agatha már jóval azelőtt sejtette a válság eljövetelét, mint a legtöbb ember, és úgy döntött, nem vesz fel több alkalmazottat. De egyvalakinek a hiánya nagyon nyomta a lelkét. Pár hónappal korábban alkalmazott egy kiváló fiatalembert, Simon Blacket, de az ifjún kezdtek megmutatkozni a jelei, hogy belezúgott Toniba. Agatha bemagyarázta magának, hogy mindkettejük érdekében cselekszik, és azt mondta Simonnak, hogy Toni még túl fiatal, várjon három évet az udvarlással. De Toni Simon ellen fordult, mert úgy érezte, a fiú semmibe veszi, mire Agatha legnagyobb rémületére Simon felmondott, belépett a hadseregbe, és most Afganisztánban harcolt.

Toni vette fel a telefont, és elmondta, hogy Mrs. Freedman és Phil hazamentek, mert nem akarták megvárni, amíg megvastagszik a hóréteg az utakon. A fiatal, szépséges, szőke Toni miatt Agatha már nemegyszer érezhette a sárga irigység tördöféseit, de el kellett ismernie, hogy a lány elsőrendű detektív.

– Mi van nálunk, ami érdekes? – firtatta.

– Két házasságtörés, négy elveszett házi kedvenc, két eltűnt tinédzser.

Agatha felsóhajtott.

– Mintha nem is olyan rég egyszer már megesküdtem volna,

hogy soha többet nem vállalom elveszett kisállatok felkutatását. Most itt vannak, nekünk meg kell a pénz.

– Ez könnyű kereset – mondta Toni. – A gazdáiknak szinte sosem jut eszükbe, hogy felkeressék az állatmenhelyet. Csak oda kell mennem a fényképekkel, amiket ezekről a Cirmosokról vagy Bodrikról vagy mikről adtak, felkapni a kis bestiákat, aztán telefonálni a boldog tulajdonosoknak azzal, hogy „Fizetni!”

– Roy meglátogat a hétvégén – jutott eszébe Agathának –, és lehet, hogy Bill is átjön. Nincs kedved csatlakozni? Hátha találok magunknak valami érdekes elfoglaltságot.

– Randim van.

– Kivel?

– Paul Finlay a neve.

– Hogy találkozottál vele?

Toni borzasztóan szerette volna megmondani az örökké kíváncsiskodó Agathának, hogy törődjön a saját dolgával, de csak annyit felelt vonakodva:

– Mostanában franciaórákat veszek esténként, mert nincs annyi munka. És ő a tanárom.

– Mennyi idős?

– Mennem kell. Cseng a másik telefon.

Miután letették, Agatha aggodalmaskodva gubbasztott. Toninak gyengéi voltak az idősebb férfiak, és keveredett már bajba emiatt.

Agatha takarítónője, Doris Simpson ott hagyta a konyhaasztalon a helyi újságot. Agatha böngészni kezdte, hátha talál valami hétvégi szórakozást, és a pillantása egy Winter Parva-i eseményre tévedt; a falu húsz mérföldre volt

tőlük. Agatha eddig csak egyetlenegyszer járt Winter Parvában. Ez egy turisták látogatta kis cotswoldsi település ajándékboltokkal, középkori piactérrel és zsúpfedeles házacskákkal. A cikk szerint, mivel a helybéli boltok nem csináltak olyan jó üzletet idén karácsonykor, mint máskor, a községi tanács azt tervezte, hogy egy különleges januári rendezvénnyel kelti fel ismét az érdeklődést a falu iránt. Szombaton disznót fognak sütni nyárson a mezőn. A falusiakat arra biztatták, hogy viseljenek régimódi öltözékeket. A Winter Parva-beli hagyományos Morris táncosok és a helyi rézfúvós együttes is fellépnek, csakúgy, mint a falu kórusa. Két buszra való kínai turistát is vártak a jeles alkalomra.

„Ez megteszi programnak – gondolta magában Agatha –, feltéve, hogy a hó nem kényszerít rá, hogy itt a faluban rostokoljak.”

Éhes lett, és éppen a mélyhűtőben kutatott valami mikrózható étel után, amikor hirtelen minden elsötétült. Rövidzárlat.

Eszébe jutott, hogy a kocsmában, a Vörös Oroszlánban van generátor. Nadrágot és csizmát húzott, kapucnis dzsekit, és elindult vacsorára vadászni.

A kocsmába zsúfolásig megtelt helybéli lakosokkal. Agatha a bárpulthoz ment, és rendelt egy lasagnét, sült krumplit, egy korsó sört, és körülnézett, hol talál üres asztalt. Aztán legnagyobb meglepetésére meglátta kedves barátnőjét, a lelkész feleségét, Mrs. Bloxbyt egyedül üldögélni egy sarokban, miközben lehangoltan bámulta a kis pohár sherryjét.

Agatha sietve csatlakozott hozzá, és tanakodott, mi baj lehet, mert Mrs. Bloxby sosem járt a kocsmába, hacsak nem tartottak ott valami speciális adománygyűjtő rendezvényt. A lelkész feleségének ősz tincsei kiszabadultak régimódi kontyából. Általában nyájas arca most elgyötörtnek látszott. Kopott gyapjúszövet kabátot viselt, alatta kifakult pulóvert, kardigánt és szövetszoknyát.

Teljesen mindegy, mi van rajta, gondolta Agatha nem először. Mrs. Bloxby megjelenésén mindig látszott, hogy előkelő teremtés, igazi hölgy. Agatha és Mrs. Bloxby mindig vezetéknéven szólították egymást; ez hagyomány volt a helyi Hölgyegyletben, amelynek mindketten tagjai voltak.

– Milyen különös, hogy itt látom önt – üdvözölte Agatha a barátnőjét. – Hol van a férje?

– Nem tudom, és nem is érdekel – felelte Mrs. Bloxby. – Foglaljon helyet, Mrs. Raisin.

Agatha leült vele szemben.

– Mi a baj?

Mrs. Bloxby mintha kissé erőre kapott volna. Halványan elmosolyodott.

– Igazán semmiség. Tényleg meg akarja enni azt ott?

A pincérlány épp a tányér lasagnét és a sült krumplit tette le Agatha elé.

– Persze. Mi a gond vele? – kérdezte Agatha, majd belemélyesztette a villáját a tésztába, és bekapott egy jókora falatot.

Mrs. Bloxby úgy vélte, a barátnője ízlelőbimbói leginkább egy keselyűére emlékeztetnek. Agatha néha mégis képes volt benne

kisebbrendűségi érzéseket kelteni. Noha ötvenes évei elején járt, az elszánt nyomozó ragyogott az egészségtől, és fényes barna haja – habár szakértő kezek által befestve – úgy csillogott, mint a selyem.

– Nem lehet semmiség – jegyezte meg Agatha, előbbi kérdésére visszatérve, miközben a ketchupért nyúlt, kinyitotta, és lelocsolta vele a krumpliját.

– Talán csak képzelődöm... – mondta Mrs. Bloxby lehangoltan.

– Magának mindig nagyon jól működtek az ösztönei. Ki vele! – parancsolt rá Agatha.

Mrs. Bloxby szívettépőn, könnyek nélkül felzokogott, olyasféleképpen, ahogy egy kisgyerek teszi, miután már sokáig sírt előtte. – Arról van szó, hogy azt hiszem, Alfnak viszonya van. Lecsöpögteti a ketchupot!

– Ó, elnézést. – Agatha visszatette tányérjára az agyonketchupozott sültkrumpli-hasábot. – Hogy a maga férjének viszonya van? Ostobaság!

– Igaza van. Buta vagyok.

– Nem, nem. Nem lett volna szabad ilyet mondanom. Úgy értettem, kinek kellene ő? – tette hozzá Agatha a tőle elvárható tapintatlansággal.

A barátnője megsértődött.

– Szabadjon tudatnom önnel, hogy mint ennek az egyházközségnek a lelkésze, Alf gyakran volt céltáblája különféle ragadozó természetű nőszemélyeknek.

– Akkor hát, miből gondolja, hogy viszonya van? Rúzsolt a papi gallérján?

- Semmi ilyesmi. Csak éppen rákapott, hogy kisurran a kolláréja nélkül, és nem szól nekem, hogy hova megy.
- Vásárolt mostanában új alsóneműt?
- Nem, én veszem a fehérneműit.
- Nézze, én kiderítem magának, és visszaadom a lelki nyugalmát. Ott helyben maguknál.
- Ó, azt nem teheti. Ha Alf meglátja, hogy szimatol utána, dühbe gurul.
- Nem fog meglátni. Történetesen kiváló nyomozó vagyok.
- Ígérje meg, hogy semmit sem fog tenni ebben a dologban – mondta Mrs. Bloxby komolyan. – Megígéri?
- Megígérem – egyezett bele Agatha, miközben titokban, gyermetes módon keresztbe tette ujjait a háta mögött.

A nyugat felől érkező meleg szél az éjszaka folyamán latyakká olvasztotta a havat, aztán amikor a szél ismét északira fordult, korcsolyapályává fagyasztotta az utakat. Agatha másnap reggel igen rossz hangulatban ébredt. Hogy a nyavalyába fog kikeveredni a faluból? Csekély vigasznak látszott, hogy az áramellátás helyreállt.

Miközben szokásos, feketekávéból és cigarettából álló reggelijét fogyasztotta, felfigyelt valami tompa hangra az utca vége felől, amit már jó ideje nem hallott. Felkapta a csizmáját és a kabátját, és elszaladt a hang irányába. Egy útszóró dübörgött keresztül a falun, homokot és sót hintve szét az úttesten.

Agatha visszasietett, hogy feltegye a sminkjét és irodai ruhát öltöszön.

Éppen kifelé hajtott az Orgona utcából, amikor felismerte a lelkész kocsiját a sajátja mögött az úton.

– Egy kis utánajárás nem árthat – nyugtatta meg magát. Hagyta, hogy a másik megelőzze, aztán követte, rajta tartva a szemét az autón. A férfi a közeli Ancombe faluba hajtott, és leparkolt a hatalmas Szűz Mária katolikus templom udvarán. Ancombe faluja ugyanis hűséges maradt I. Károlyhoz, miközben a puritánok Cromwellt támogatták.

Kíváncsiságtól fűtve Agatha is letette az autót, majd felsétált a kocsifelhajtón, el a sírkövek mellett, be a templomba.

A templom homályában észrevette Mr. Bloxby vékony alakját, amint belép az egyik gyóntatószékbe, és magára zárja az ajtót. Agatha lekuporodott az egyik padosorban, közben látta, hogy egy pap jelenik meg és ő is belép a gyóntatófülkébe.

Muszáj tudnom, miről beszélnek, nyugtalankodott Agatha. Levette a cipőjét, és lábujjhegyen odaosont a gyóntatószékhez, amelyben a lelkész eltűnt. Rátapasztotta a fülét a fülke falára, és erősen figyelt.

– Mit képzelsz, mit csinál itt? – ordította egy sztentori hang.

Agatha futólag megpillantott egy férfit, aki ekkor lépett be a templomba. Gyorsan behunyta a szemét, és a földre rogyott. A gyóntatófülke ajtaja kinyílt, Mr. Bloxby és a pap léptek ki rajta.

– Mi történik itt? – kérdezte éles hangon a pap.

Agatha kinyitotta a szemét.

– Mi történt velem? – rebegte erőtlenül. – Elszédültem, megláttam Mr. Bloxbyt, aki bejött ide, és segítséget szerettem volna kérni tőle.

– Hallgatózott! – vádolta egy vékony, savanyú alak, az, aki

bejött.

– Ismerem ezt az asszonyt – mondta Mr. Bloxby. – Mrs. Raisin, jöjjön ki velem a templomból.

Agatha feltápászkodott, de senki sem segített neki. Felvette a cipőjét. Mr. Bloxby előresietett, és Agatha nyomorúságos érzések közepette követte.

Mikor kívül kerültek a templomon, Mr. Bloxby vádlón felcsattant:

– Szálljon be a kocsimba, Mrs. Raisin. Magyarázattal tartozik nekem!

Agatha beült az utasülésre. Esni kezdett az eső, lágyan, panaszosan esett.

– Nos – kezdte Mr. Bloxby –, várom a magyarázatát, maga szörnyű bestia. – A lelkész sosem kedvelte Agathát, és nem osztozott felesége iránta való rajongásában.

„Mrs. Bloxby sosem fog velem szóba állni többet” – gondolta Agatha keserűen, amikor rájött, hogy csakis az igazat mondhatja.

– Nos, arról van szó, Alf... hívhatom Alfnak?

– Nem.

– Oké, szóval az történt, hogy tegnap este találkoztam a feleségével a kocsmában, és sírt. Azt hiszi, hogy magának viszonya van.

– Milyen nevetséges... habár, ha jobban belegondolok, valóban el kellett hessegetnem egy pár szerelmes egyházközségi tagot az eltelt évek alatt.

– Megígértem neki, hogy nem szimatolok – vallotta be Agatha.

– Ami a maga esetében ugyanaz, mintha azt ígérné meg, hogy nem vesz levegőt.

– Na jó! Elegem van abból, hogy bűnösnek érezsem magam! – jelentette ki Agatha. – Mi a fenét keresett itt maga egy katolikus templom gyóntatószékében?

– Spirituális útmutatásra van szükségem.

– Ne mondja nekem, hogy elvesztette a hitét! – kételkedett Agatha.

– Nem erről van szó. Tudja, ugye, hogy mi a régi anglikán imakönyvet használjuk és a Jakab király-féle Bibliát?

Agathának ez eddig nem tűnt fel, de ráhagyta a lelkészre.

– A legcsodálatosabb nyelvezet, Shakespeare-rel egyenértékű. A püspök elrendelte, hogy mindkettő helyett a modern fordítást kezdjem használni. De én erre képtelen vagyok, egyszerűen képtelen. Úgy éreztem, fel kell fednem terheimet egy más hitű papnak.

– Mi a csudáért nem árulta ezt el a feleségének?

– A saját lelkiismeretemmel kellett küzdenem. Még az is megfordult a fejemben, hogy áttérek a katolikus hitre.

– És cölibátust fogad?

– A Vatikán javaslata szerint a hozzám hasonló emberek kaphatnak feloldozást.

– Maga nem beszélget a feleségével?

– A lelki problémáimmal szívesebben küzdök egyedül.

Agatha látott rá némi esélyt, hogy kikeveredjen a kellemetlen helyzetből. Apró maciszemeivel alamuszi pillantást vetett a férfira. – Én megoldhatom magának.

– Maga! Tegyen egy szívességet.

– Teszek, ha befogja a száját, és figyel rám. A püspök nem fog ellenkezni az egyháztagek kívánságával. Az egész falu írjon alá egy kérvényt, miszerint minden maradjon úgy, ahogy van, és küldjék el a püspöknek. Ez egyszerű. Én megoldom magának, ha megígéri, hogy nem árulja el Mrs. Bloxbynak, hogy közöm van az egészhez. Elintézem a helybeli vegyesboltban. Mindenki ott vásárol, ha rossz az idő. Ráveszem Mrs. Tutchellt, az új tulajdonost, hogy mondja azt, az ő ötlete volt. Maga kezdjen el beszélni róla mindenütt a faluban, és kezdje rögtön a feleségénél. Persze ha rájövök, hogy bármit megszelleztet az én részvételemről az ügyben, akkor magára hagyom, pajtás. Az összes többi idióta lelkésszel együtt...

– Miért nem mondtad el már előbb? – kérdezte fél órával később Mrs. Bloxby tétován, miután meghallgatta a férje magyarázatát.

– Először én magam akartam megküzdeni a problémámmal, de hazafelé beugrottam a vegyesboltba, és véletlenül megemlítettem. A helybeliek nagyon támogatják a dolgot, és kérvényt küldenek a püspöknek.

– Van Mrs. Raisinnek valami köze ehhez az egészhez?

– Természetesen nincs – felelte a lelkész, egyenesen a nappali kandallójában égő tűzhöz beszélve. „Csak egy kegyes hazugság, Uram” – biztosította róla magában a Teremtőjét. – El tudod képzelni rólam, hogy éppen hozzá fordulok segítségért?

Agatha a nap hátralévő részében azzal foglalta el magát, hogy házról házra járt a faluban, támogatókat szerzett a lelkésznek,

és sürgetett mindenkit, hogy írják alá a petíciót a vegyesboltban. A falubeliek jó része jövevény volt, akik csak húsvétkor és karácsonykor jártak templomba, de égtek a vágytól, hogy a megfelelő „falusi izéket” cselekedjék, ahogy az egyik túlsúlyos hölgyemény megfogalmazta. Agatha késő délután ért csak be az irodába, és épp elcsípte Tonit, aki magas, öltönyös, szakállas férfiba karolva távozott.

– Ez itt Paul Finlay – mutatta be Toni.

– Ó, a nagy detektív! – mondta Paul. Harmincas évei második felében járhat, gondolta Agatha, és dühítően leereszkedő a stílusa. A markáns arcú férfi gúnyosan csillogó szeme rácáfolt a lehetőségre, hogy tulajdonosának semmiféle humorérzéke nincs.

– Kiruccanunk ma estére – újságolta Toni gyorsan. – Viszlát!

– Várj egy percet – állította meg Agatha. – Roy péntek este érkezik, és szombaton átmegyünk Winter Parvába egy kis malacsütésre. Miért nem jöttök velünk, te meg Paul? Gyertek előbb hozzám, és én odaviszlek titeket, mert a parkolás várhatóan borzalmas lesz.

– Malacsütés? – lelkesedett Paul. – Milyen eredeti. Persze hogy megyünk.

– Remek. A malacsütés hatkor kezdődik, de én egy kicsivel korábban szeretnék odaérni – mondta Agatha. – Találkozunk négykor, igyunk valamit, és aztán mind odamegyünk.

Agatha állt és nézte, amint azok ketten elmennek. Toni karcsú alakja eltörpült és törékenynek látszott Paul magas termete mellett.

– Egyáltalán nem megfelelő. Micsoda barom – dünnyögte

Agatha, és egy arra haladó nő nyugtalan pillantást vetett rá.

Agatha áttekintette az üzleti ügyeiket, mielőtt hazaindult. Éppen az Orgona utca felé közeledett, amikor egy rendőrautó vágódott elé, és elállta az útját.

Agatha beletaposott a fékbe, és a visszapillantó tükörben meglátta, hogy az a rendőr csörtet felé, aki megbírságolta az orrfújásért. Leengedte az ablakát.

– Most meg mi a gond? – kérdezte.

– Van nálam egy sebességmérő kamera, és ott fent az úton maga harminckét mérföldes óránkénti sebességgel száguldott. Ez három hibapont a jogosítványában, és megbírságolom a megengedett sebesség túllépéséért.

Agatha már épp szóra nyitotta volna a száját, hogy leüvöltse a rendőr fejét, de gyorsan ráébredt, hogy akkor talán újabb bírság elé nézne hivatalos közeg megsértéséért. A pasas nekifogott, hogy megleckéztesse, terjengősen ismertetve vele a gyorsajtás veszélyeit. Agatha tudta, hogy őt próbálja meg kihozni a sodrából, úgyhogy csendben hallgatta, amíg a férfi bele nem unt.

Mikor végre elment, Agatha megfordult a kocsijával, és elhajtott a falu vegyesboltjába, ahol az érdeklődő közönség előtt előadást tartott a rendőrségi zaklatásokról általában, de kiváltképpen egy bizonyos rendőr gazságairól.

– Meg tudnám ölni! – kiáltotta dühében. – Hogy sütnék meg nyárson forgatva parázs felett a pokolban!

Azon a fagyos péntek estén Agatha találkozott Roy Silverrel a

Moreton-in-Marsh-i állomáson. A férfi fekete nadrágot és fekete pulóvert viselt, amelyre arannyal átszőtt, skarlátvörös dzsekit húzott. A fejét kopaszra borotválta. Agatha megrökönyödve konstataálta, hogy barátja egy megkopasztott csirke és egy vásári bohóc keverékére emlékezteti.

– Kapcsold be a fűtést – mondta Roy nyomban, amint beszállt Agatha kocsijába. – Megfagyok.

– Nem lep meg – felelte Agatha. – Miért kopasz a fejed?

– Mert ez a divat – mondta Roy ingerlékenyen –, és erősíti a haját is. Csak átmeneti.

– Majd adok neked pár meleg ruhát – biztosította Agatha.

– A te holmid rajtam? – kötekedett Roy csípősen. – Úgy néznék ki, mint aki egy sátrat húzott magára. Úgy értem, belőlem kettő is beleférne egy ruhába, amibe te egyedül búj sz bele.

– Nem én vagyok kövér – csattant fel Agatha –, hanem te vagy egészségtelenül vézna. Charles otthagya pár holmiját a vendégszobában. – Sir Charles Fraith, Agatha egyik barátja gyakran használta szállodának a házát.

Roy makacsul tiltakozott, mondván, hogy a ruházata tökéletesen megfelelő, ám mire megérkeztek Agathához, kiderült, hogy újra beállt az áramszünet, és még a ház is kihűlt.

Miközben Agatha begyújtott a kandallóba a nappaliban, Roy felakasztotta bámulatos dzsekijét a szekrénybe a vendégszobában, és közben csodálkozott, hogy lehet, hogy valakinek nem tetszik egy ilyen mesés ruhadarab. Megtalálta Charles egyik kasmírpulóverét, és azt húzta magára helyette.

Mikor visszatért Agathához, már lobogott a tűz.

- Meddig tartanak az ilyen áramkimaradások? – érdeklődött.
 - Általában nem sokáig – nyugtatta meg Agatha. – Van valami gond a trafóval, amelyik a falnak ezt a végét látja el árammal.
 - Van valami terved a hétvégére?
 - Malacsütésre megyünk Winter Parvába holnap.
 - Az nem jó. Én vegetáriánus vagyok.
 - Mióta?
- Roy sunyin pislogott.
- Egy hónapja.
 - Te nem is diétázol. Te éhezted magad – vádolta Agatha.
- Pedig marhaszelet van vacsorára.
- Hozzá se tudnék nyúlni – fanyalgott Roy. – Azt mondod, malacsütés? Úgy érted, nyársra húzzák és a tűz felett forgatják, mint azokban a történelmi filmekben?
 - Pontosan.
 - Pfúj, és még egyszer pfúj, pfúj, pfúj, Agatha. Ez nagyon undorító.

De másnap, miután Toni és Paul is megérkeztek és a szeszélyes áramellátás is stabilizálódott, Roy úgy döntött, bármi jobb annál, mint hogy egyedül hagyják otthon. Bill Wong telefonált, hogy nem tud eljönni.

Éppen mialatt az italaikat kortyolgatták, megérkezett Charles Fraith. Mint rendszeren, most is drága és elegáns öltözéket viselt. Finom, takaros vonásai mellé jól ápolt frizura tartozott. Agatha sose tudta igazán, mit gondol róla a férfi. Charles töltött magának egy whiskyt, aztán megkísérelt beleolvadni a

társalgásba. Együtt érzően megkérdezte Royt, talán rákja van-e. Amikor Roy ezt cáfolta, Charles így nyilatkozott:

– Szerettem volna megbocsátani neked, hogy az én egyik pulóveremet hordod, de mivel nem szenvedsz rákban, úgy vélem, illetett volna előbb engem megkérdezned.

– Én mondtam neki, hogy kölcsönvehet valamit tőled – mondta Agatha. – De még nem mutattalak be Paul Finlaynek.

– Toni nagybátyja?

– Nem, csak egy barát – mosolygott Agatha.

Paul ingerült lett. Charles felsőbb osztálybeli kiejtése a legrosszabbat hozta ki belőle. Paulnak felerősödött enyhe birminghami tájszólása, miközben váratlanul megrohamozta őket egy előadással a brit társadalmi osztályrendszer mélységes igazságtalanságáról és az arisztokrácia haszontalanságáról, akik a szegényeken élőködnek.

„Hála az égnek, hogy Charles itt van – gondolta Agatha. – Toni most legalább láthatja, miféle szörnyeteg ez az ember.”

De Toni ragyogó tekintettel bámulta a barátját.

Charles megvárta, amíg Paul kifogy a szóból, majd nyugodtan így szólt:

– Mennyi régimódi ostobaság. Mikor indulunk végre?

– Fejezzétek be az ivást – javasolta Agatha. – Szeretnék biztos lenni benne, hogy kapok parkolóhelyet. Egy kicsit szűken leszünk a kocsimban.

– Majd én elviszem Royt – ajánlotta Charles.

– Kell neked egy normális felsőruha – vetette oda Agatha Roynak. – Ott találsz a Barbour kabátomat a fogason az előszobában. Vedd fel azt.

– Jó nekem a sajátom is – dünnyögte Roy.

– Abban megfagysz. Gyerünk, mindenki.

Lebegő ködfátyol szegélyezte útjukat az erdők fáí közt, miközben Winter Parva felé autóztak. A falun kívül kellett leparkolniuk, mert beljebb már minden helyet elfoglaltak az autókkal. Paul, aki idegesen igyekezett Tonit magához láncolni, azt mondta, megnézik a boltokat, aztán majd a malacsütés idején csatlakoznak a társasághoz a mezőn.

Agatha, Charles és Roy besétáltak a legközelebbi kocsmába, a bár istenadta melegségébe.

– Valamit tenni kell ezzel a Paullal – jelentette ki Charles. – Azt hiszem, Toni még mindig szűz, és az a gondolat, hogy ennek a faragatlan pasasnak a szőrös combjai között veszítse el az ártatlanságát, egyenesen elviselhetetlen.

– Talán feleségül akarja venni – vélte Roy.

– Azt hiszem, kicsit nyomozni fogok – mondta Agatha. – Fogadni mernék, hogy házas, vagy az volt. Miért nem veszi észre Toni, hogy mekkora fajankó? Hogyan képes végighallgatni azt a sok hülyeséget az osztálykülönbségekről?

– Talán megpendít benne egy húrt – mondta Charles. – Elfelejtet, milyen mostoha körülmények között nőtt fel. Lehet, hogy nem pontosan tudja, hol is van a helye ebben a társadalmi képletben. Az ilyenfajta propaganda nagyon csábító lehet. Hol a pokolban találkoztak?

– Esti franciaórákon – felelte Agatha komoran. – A férfi a tanára.

Roy körbenézett a bárban, ahol mindenfelé középkori viseletbe öltözött emberek ültek.

– Mi is felöltözhattünk volna, Agatha – mondta szemrehányóan.

Agatha az órájára nézett.

– Azt hiszem, ideje kimennünk a mezőre. Szeretném látni, hogyan készítik elő azt a disznót.

A köd besűrűsödött. Ha nem álltak volna ott a parkoló kocsik, az ember azt hihette volna, hogy a falu visszarepült a középkorba, ahogy a kosztümes falusiak megjelentek, majd eltűntek a párás homályban.

Két férfi éppen egy hatalmas disznót fűrésztött olajban, amit nyársra húzva forgattak a parázsló szénágy felett.

Néhány helybeli égő fáklyákat hordozott magával. Ahogy a köd kissé felszállt, Agatha világosan láthatta, hogy a disznó combján egy tetoválás díszlik, amely nyíllal átlőtt szívet ábrázol, és kacskaringós betűkkel az „Amy” szó van beleírva. Tekintete végigsiklott a tetemen egészen a húsos lábakig, amelyeket térd alatt vágtak el.

– Állj! – ordította el magát teli tüdőből.

A két férfi abbahagyta a nyárs forgatását, és rámeredt.

– A disznóknak nincs tetoválásuk! – kiabált Agatha.

A két fickó szemügyre vette.

– Asszem, valaki ekkis tréfát űzött itten – vélte egyikük.

Agatha elővett a táskájából egy kisebb, erős fényű zseblámpát, és megvizsgálta a disznó fejét.

– A fejet rávarrták – állapította meg. – Ó, istenem, azt hiszem, hogy ez egy emberi tetem! Hívják a rendőrséget!

Második fejezet

Toni fázott és kényelmetlenül érezte magát. Szeretett volna csatlakozni a többiekhez, de Paul azt mondta, valami fontosat akar kérdezni tőle. Épp túljutottak első veszekedésükön. Azért vitatkoztak, mert Toni nem volt hajlandó meghallgatni semmilyen, Charlesra vonatkozó kritikát. Charles mindig kedves volt hozzá, jelentette ki. Paul közben a zsebében kotorászott a gyűrű után, amit vásárolt.

Aztán a ködön át meghallották a rendőrségi szirénák hangját, és ahogy egy nő felzokog.

– Ez szörnyű. Beteges! Gyilkosság!

Toni talpra ugrott.

– Valami baj van. Nekem most meg kell találnom Agathát. – Karcsú, piros kabátos alakja eltűnt a ködben. Paul az orra alatt szitkozódva utánaeredt.

Toninak át kellett verekednie magát a gyülekező tömegen. A rendőrség kordonnal zárta el a területet a malacsütő nyárs körül, de ő odaküzdötte magát a frontvonalba. A tűz és a falusiak magasba tartott fáklyáinak fényében meglátta Agathát és Charlest, akiket Wilkes főfelügyelő hallgatott ki éppen.

Mellette Bill Wong állt. Roy mögöttük hevesen telefonálgatott.

Toni átbújt a szalag alatt. Egy rendőr ráüvöltött, hogy menjen vissza, de Bill felnézett, és intett, hogy beengedhetik.

Paul megpróbált utánamenni, de egy testes rendőr elállta az útját.

– Muszáj odamennem – erősködött Paul. – Az ott a menyasszonyom.

– A nyárson? – kérdezte a rendőr.

– Nem, maga idióta. Az a szőke lány ott.

– Idiótának nevezett?

– Nem, dehogy – nyögte halkán Paul, és visszakozott.

Agatha reszketett, ahogy a kihallgatás egyre csak folytatódott. Úgy érezte, mintha valami gótikus horrorfilmbe cseppent volna. Gondolatai exférjére terelődtek. Nem találkozott vele azóta az éjszaka óta, amikor James azt hitte, Charles megkérte Agatha kezét. Ami azt illeti, tényleg megkérte, de Agatha meggyőzte a férfit arról, hogy nem működne a kapcsolatuk. Viszont amikor meghallotta, hogy James éppen megérkezik, megkérte Charlest, ereszkedjen féltérdre, és tegyen úgy, mintha komoly lenne a dolog.

A hátborzongató helyszínt hirtelen éles, fehér fény világította meg. Megérkezett egy televíziós stáb.

– Húzzanak fel egy sátrat a test körül – rendelkezett Wilkes.

– Mrs. Raisin, azt akarom, hogy maga meg a barátai menjenek be a rendőrségre és tegyenek részletes tanúvallomást. És ez magára is vonatkozik – ragadta meg Royt, aki éppen át akart bújni a szalag alatt, hogy odamenjen egy tévériporterhez.

Agatha felajánlotta, hogy mindenkit elvisz a rendőrségre. Láttu ugyan, hogy Paul valamit kiabál a kordon mögöl, de nem említette Toninak.

Amikor órák után végre befejezték a kihallgatást a rendőrségen, mindannyian kimerülten aláírták a vallomásukat. Bill kikísérte őket az előtérbe.

Agatha félrevonta, és a fülébe súgta:

– Tegyen meg nekem egy szívességet. Toninak van egy új utánfutója, bizonyos Paul Finlay, aki a mircesteri főiskolán tanít, esti órákat ad francia nyelvből. Túl öreg a lányhoz. Meg tudná nézni a rendőrségi aktákban, hogy nincs-e róla véletlenül valami?

– Most teljesen el leszek foglalva ezzel az ügyel. Jaj, ne nézzon így rám. Jól van, ha lesz egy szabad pillanatom, megpróbálok utánanézni.

Az üvegajtókon keresztül Toni látta, hogy Paul kint várakozik.

– Eljössz hozzám? – kérdezte tőle Agatha.

Toni szerette volna megvitatni a gyilkosságot a többiekkel – már ha az derül ki, hogy valóban gyilkosság volt. Lehet, hogy valaki ellozott egy holttestet egy sírból vagy egy halottasházból... és hirtelen egy percig sem kívánta többet látni Pault aznap este.

– Magukkal megyek – mondta. – Megmondaná Paulnak, hogy hazamentem?

– Remek! Úgy értem, hogyne – felelte Agatha sietve.

Toni, aki ismerős volt a rendőrség épületében, a hátsó ajtón keresztül távozott. Lassan megkerülte az épületet, és

előreóvakodott. A rendőrség épülete előtt nyoma sem volt Paulnak. Toni Agatha házánál hagyta a kocsiját, mikor Carselybe vitte Pault. Úgy vélte, a férfit vagy hazafuvarozták egy rendőrautóval, vagy fogott egy taxit, és azzal ment Mircesterbe.

Meglátott egy arra haladó taxit, és leintette.

Agatha háza előtt csak úgy tolongtak a sajtó és televízió munkatársai. Roy mindenkit értesített a médiából, aki csak eszébe jutott. Most ott állt szélesen vigyorogva Agatha mellett; időnként elfelejtette, hogy kopasz, és úgy dobta hátra nemlétező haját, mintha egy sampon reklámjában szerepelne. Mikor később meglátta magát a televízióban, szinte felvonyított kétségbeesésében. A képén üres mosoly ült, és úgy dobálta a fejét, mintha idegrángása lenne.

Agatha röviden összefoglalta a helyzetet a sajtónak, közben Toni keresztülverekedte magát a riportereken.

– Toni, Toni! – kiabáltak rá némelyek, akik felismerték a lányt. – Nyilatkozzon nekünk! Agatha megperdült, és vészjóslo pillantással méregette a lányt. Az ő gyönyörű, fiatal nyomozója még csak ott sem volt, amikor ő megtalálta a tetemet disznó képében, és most esze ágában sem volt átengedni a lánynak a dicsőséget.

Toni belépett a házba, Agatha követte, és becsapta az ajtót. Roy és Charles már ott várakoztak a nappaliban. Charles bekapcsolta a televíziót.

– Kapcsold ki! – reccsent rá Agatha.

– De most adják újra a *CSI Miami*t a Sky csatornán! – tiltakozott Charles. – Oké, legyen, amit akarsz.

– Rendben – mondta Agatha. – Ezt most meg kell oldanunk.

– Nem túl sok mindent tehetünk, amíg nem tudjuk, ki volt az a felnyársalt disznó – mondta Charles, és elnyomott egy ásítást. – Bill kihallgatott téged, Agatha. Mondott neked arról bármit, hogy mi történt, mielőtt mi a helyszínre értünk?

– Nem, de füleltem, amikor Wilkes kihallgatta a két embert, akik a nyársat forgatták. Ők azt mondták, két középkori lovagnak öltözött férfi hurcolta oda a disznót egy vászonzsákban. Az egyik, aki a nyársat forgatta, elfelejtettem a nevét, azt vallotta, hogy a helybéli hentesnek kellett volna odaszállítania a disznót a teherautóján, de a lovagok azt mondták, a hentes szerint sokkal érdekesebb, ha ketten beöltöznek lovagnak, és úgy viszik oda a disznót. A rendőröket utasították, hogy próbálják megkeresni ezt a két állítólagos lovagot, de nem tudom, jutottak-e valamire.

– Akárki forgott is azon a nyárson – vetette közbe Toni –, olyan embernek kellett lennie, akit mélyen gyűlölnek. Ilyen bonyodalmat vállalni, és kockáztatni, hogy leleplezik őket! Ha maga nem vette volna észre, Agatha, hogy az nem egy disznó teste, akkor mostanra egy csomó kannibál élne Winter Parvában.

– Fáradt vagyok – nyűgösködött Roy. – Fogadni mernék, hogy rémálmaim lesznek. Megyek aludni.

– Azt hiszem, én hazamegyek – mondta Charles. – Toni alhat a kanapén.

Toni hálásan rámosolygott. Kikapcsolta a mobiltelefonját, de közben vegyes érzések közt hánykolódott. Úgy érezte, nem volt igazán lojális Paulhoz, de hát a nyomozói munka az ő élete, és

rosszul érintette, amikor eszébe jutott, hogy Paul többször is elnézően nevetett, ha ez a téma jött szóba köztük.

Megszólalt Agatha telefonja.

– Ó, Paul, hát maga az... – hallotta Toni Agatha szájából. – Nem, Toni nincs itt. Mintha mondott volna valamit arról, hogy elmegy Southamptonba meglátogatni az édesanyját... Micsoda? ... Jó, majd megmondom neki. – Azzal letette. – Nem tudtam, hogy ma este még találkozni szeretnél velem.

– Ma este nem – mondta Toni. – Majd holnap beszélök velem.

Másnap reggel, miután megreggeliztek, mindannyian izgatottan várták a híreket a tévében. A riport kiábrándítóan rövid volt. Roy ismét csalódottan kotkodácsolt saját külseje láttán.

– Már ma elkezdem növeszteni a hajamat! – jelentette ki.

Csengettek. Mikor Agatha kinyitotta az ajtót, Wilkes felügyelőt, Bill Wongot, egy általa nem ismert másik nyomozót és egy rendőrnőt talált a küszöbön.

– Jöjjenek be – mondta Agatha. – Toni, Charles és Roy is itt vannak a nappaliban. Szeretnék mindannyiunkat egyszerre kihallgatni?

– Magával kezdenénk, Mrs. Raisin – mondta Wilkes.

– Akkor jöjjenek át a konyhába.

Miután mindannyian helyet foglaltak a konyhaasztal körül, ismét átvették Agatha tanúvallomását. A kihallgatás végeztével Agatha mohón tudakolta:

– Mík a legújabb hírek?

– A hentest, aki elvileg kiszállította volna a sütéshez a

disznót – magyarázta Bill –, elkábítva és megkötözve találták meg a boltjában. Még mindig nem tudtuk kideríteni, ki lehet a halott. Most pedig szeretnénk beszélgetni az asszisztensével, Toni Gilmourral.

Mire a rendőrök távoztak, mindannyiukat hatalmába kerítette a félelem és a kimerültség, vagyis előjött a késleltetett sokkhatás. Roy erőltlenül elpanaszolta, hogy szeretne ismét visszabújni az ágyba, Toni közölte, hogy hazamegy. Charles is úgy döntött, távozik.

Agatha megtöltött egy forró vizes palackot önmaga megnyugtatósára, és a macskáival együtt szintén visszavonult az ágyába. Miközben álomba szenderült, visszaemlékezett, hogyan átkozódott azzal a rémes rendőrrel kapcsolatban a vegyesboltban, és hogyan kívánta dühében, hogy nyárson sütögessék a pokolban. Ettől nyomban kipattantak a szemei. Valaki vagy valakik rettenetesen gyűlölhették az áldozatot. A rendőröknek ma is népszerű gúnyneve a „disznó”. „Túlságosan élénk a képzeleted – hűtötte le magát Agatha –, aludj végre.” De az álom csak nem akart ráköszönni.

Felütötte a címjegyzéket, amit az ágya mellett tartott, és megtalálta benne Bill Wong mobilszámát.

Amikor a férfi felvette, Agatha egyből rákérdezett:

– Nem hiányzik maguknál valamelyik rendőr?

– Ezt hogy érti?

– A halott ember – magyarázta Agatha. – A népek gyakran hívják disznónak a rendőröket. Csak egy ötlet...

Bill felnevetett.

– Regényt kellene írnia, Agatha. Felejtse el, és hagyja ezt a

rendőrségre. Nem szeretném, ha ebbe belekeveredne. Ezek a gyilkosok ugyancsak veszélyesnek tűnnek.

Agatha tényleg eléggé ostobának érezte magát, úgyhogy elbúcsúzott, és hamarosan mély álomba merült.

– Mit akart az a Raisin nevű nőszemély? – érdeklődött Wilkes másnap reggel. Meghallotta előző este, ahogy Bill telefonon beszélt.

Bill bizonytalanul nevetett.

– Mrs. Raisinnek az az ötlete támadt, hogy az áldozat esetleg egy rendőr lehet.

– És miből támadt ez az elrugaszkodott ötlete?

– A rendőröket gyakran hívják disznónak, innen jutott erre a következtetésre.

– Nevetséges. Na, adja ide a szolgálati beosztást. Azt akarom, hogy mindenki ezen az ügyön dolgozzon. Hívja be Tulloch őrmestert. – Amikor Tulloch belépett a szobába, Wilkes megkérdezte: – Mindenki ott van a tárgyalóban? Pár perc múlva én is jövök.

– Mindenki – jelentette Tulloch, egy köpcös skót, kazalnyi szőke hajjal. – Ő, kivéve Beechet. Hívtam otthon, de nem vette fel senki.

Wilkes és Bill döbbenten néztek össze.

– Csak nem gondolja, hogy... – kezdte Wilkes.

– Még soha nem mulasztott el egyetlen napot sem – mondta Bill kényelmetlenül feszengve.

– Menjenek el hozzá – rendelkezett Wilkes. – Vigye magával Peterson nyomozót.

Bill felderült. Alice Peterson nemrég csatlakozott a testülethez a gloucesteri gyilkossági csoporttól, hogy helyettesítse Collins őrmestert, egy roppant kellemetlen természetű nőszemélyt, akit Bill nagy örömeire végre áthelyeztek Londonba – nem a Scotland Yardhoz, amit a nő ambicionált volna, hanem Brixtonba.

Alice okos lány volt, és egészen csinos is sötét fürtjeivel és kék szemével.

Miközben Beech lakása felé hajtottak, Bill elmondta Alice-nek Agatha Raisin furcsa ötletét.

– Hallottam már Mrs. Raisinről – bólintott Alice. – Sok sikeres ügyet tudhat magáénak a múltból. Azt beszélik, csak úgy belecsöppen a különféle esetekbe és aztán szerencséje van, de én azt hiszem, okos nő lehet.

– Ebben az esetben inkább azt remélem, hogy nem. Megjöttünk.

Bill leparkolt egy takaros kis ház előtt Winter Parva külterületén.

– Miért nem Mircesterben él? – érdeklődött Alice.

– Azt mondja, itt olcsóbb. Menjünk be.

Nem volt kapucsengő, de hatalmas sárgaréz kopogtató lógott az ajtón, egy oroszlánfejet formázva. Bill energikusan bezörgetett vele.

Csak a csend felelt.

A két detektív összenézett. Tudták tapasztalatból, hogy az üres házaknak van egyfajta jellegzetes csendje...

Bill lenyomta a kilincset.

– Zárva – közölte –, és be vannak húzva a függönyök az

elülső ablakokon. Hátramegyek. Tartsd szemmel a ház elejét.

Az előző este vastag ködpaplana enyhébb párává vékonyodott. Bill követte az ösvényt a ház oldalfala mentén, míg a ház hátuljában egy üvegházhoz nem jutott. Bekukucskált.

Hatalmas rendetlenséget látott. Sok növény hevert a földön a cserepéből kirángatva. Bill hívta Alice-t, aki rögtön odaszaladt.

– Be kell törnünk – jelentette ki Bill.

– Először próbáld ki a nyári konyha ajtaját – javasolta Alice.

Bill benyitott, és az ajtó kinyílt.

– Jobb, ha beöltözünk – mondta Bill. Miután felhúzták kék műanyag helyszínelő védőöltözetüket, bementek, és hangosan szölongatták a házigazdát:

– Beech!

Beléptek a konyhába. Minden egyes tartály, müzlisdoboz és liszteszacskó tartalmát kiborították a padlóra. Átkutatták a nappalit és a kis étkezőt is, végül felmentek a lépcsőn a hálószobákba. Mindenütt hatalmas káosz fogadta őket. A fiókokat kirángatták, a ruhákat szétdobálták, a matracokat felvágták. A házban mindenhol eszelős kutatás nyomai látszóttak. Feltépett padlódeszkák, lerángatott függönyök, felszakított padlószőnyeg.

A ház baljós némasága és a falu kinti békessége vihar előtti csendként telepedett rájuk. Bill kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, és döbbenet felkiáltott.

Mindent vér borított. Még a falakat is telefröcskölte, és vörösre festette az egész kádat.

Visszavonultak, és beültek a járó motorú autóba, hogy melegen tartsa őket.

– Agathának igaza volt – mondta Bill. – Vajon hogy a fenébe csinálja?

– Észrevettem valami furcsát – bökte ki Alice.

– Mit?

– Van egy bátyám, aki régiségekben utazik. Azoknak a bútoroknak némelyike a nappaliban nagyon értékes. Hogy engedhet meg magának egy egyszerű közrendőr, mondjuk, egy György-korabeli íróasztalt?

– Gőzöm sincs. Hallom a szirénákat. Most nem tehetünk semmit, amíg a nyombiztosítók nem végeznek. Remélem, megtalálják a fejét.

– Mit?

– Gary Beech fejét. Elképzelni sem tudom, mi történhetett vele.

Agatha és Roy aznap este a kocsmában vacsoráztak. A helyiség tömve volt, de Agatha megállíthatatlanul tört utat maguknak az egyetlen üres asztalhoz, és megelőzte Mrs. Bensont, a zömök helybéli asszonyságot, aki igényt tartott rá.

– Kénytelen leszek csatlakozni magukhoz – mondta Mrs. Benson.

– Nem lehet – felelte Agatha, aki még mindig túl zaklatott volt a gyilkosságtól ahhoz, hogy udvariaskodjon. – Magunkban szeretnénk beszélgetni.

– Hát én sosem kezdek többé magukkal! – csattant fel Mrs. Benson.

– Épp ideje – javasolta Agatha, majd leült, és hátat fordított az asszonynak.

Mrs. Benson rábámult, aztán dülva-fúlva kirohant a kocsmából. Az órájára nézett. Mindjárt hét óra. Ha siet, még eléri a rádió 4-es adóján *Az íjászok* sorozat következő epizódját. Majd csinál magának melegszendvicset.

Az íjászok előtt bementek a híreket. Mrs. Benson felkapta a fejét, amikor a bementő közölte, hogy a meggyilkolt embert Gary Beechnek hívták, és rendőr volt. Rögtön eszébe jutott, hogyan kiabált Agatha Raisin szörnyű fenyegetéseket Beech ellen a vegyesboltban, és miként jelentette ki, hogy szívesen sütögetné nyáron. Mrs. Benson nyomban elfeledkezett *Az íjásokról*, és sietve hívta telefonon a mircesteri rendőrséget.

Az utolsó vonat Londonba már elhagyta Moreton-in-Marsh állomását, úgyhogy Agatha elvitte Royt kocsival Oxfordba, és ott búcsút intett neki.

Miközben visszafelé autózott, elkezdett esni a hó. A kimerítő vezetés után még fáradtabbnak érezte magát. A kocsija többször is megcsúszott a Carsely felé vezető úton.

A gyomra összeszorult, mikor meglátta, hogy egy rendőrségi terepjáró parkol a háza előtt.

– Most meg mi történt? – tette fel a kérdést csak úgy, a kinti közönyös, hófehér semminek.

Amint kiszállt a kocsijából, egy rendőr lépett oda hozzá, és közölte:

- Be kell jönnie velünk a rendőrségre.
- Miért? – kérdezte Agatha kétségbeesve.

– Azt majd odabent megtudja – felelte a rendőr.

Mircester pont úgy nézett ki, mint egy karácsonyi képeslap, rajta a hófödte, kivilágított apátsági épület a két tornyával, amely a rendőrség mögött magasodott.

Agathát arra utasították, várakozzon az előtérben. A helyet nemrégiben kidekorálták, azt remélve, talán vendégszeretőbb lesz, de a műanyag pálmákat már vastag por fedte, és a vélhetően napsárgának szánt falak piszkos kénsárgára sikerültek. Agatha arra tippelt, ugyancsak olcsón festhették ki, mert az eredeti hivatali zöld szín foltokban átütött a sárga alól.

Hamarosan megjelent Alice Peterson nyomozó, és behívta Agathát, aki követte őt egy kihallgatósobába. Agatha Wilkessel és Bill-lel szemben ült le. Alice betett egy kazettát a magnóba, és elkezdődött a kihallgatás.

– Még várjuk a DNS-vizsgálatok eredményét – kezdte Wilkes –, de a házkutatás, amelyet Gary Beech rendőr házában folytattunk, arra vezetett minket, hogy ő a valószínűsíthető áldozat. No mármost, magát sokan hallották Carsely vegyesboltjában, amikor hangosan átkozta Gary Beechet, életveszélyes fenyegetéseket helyezett kilátásba, sőt azt hangoztatta, reméli, hogy nyárson fogják sütögetni a pokolban. Mi mondanivalója van ezzel kapcsolatban? Ráadásul a sűrű köd ellenére maga rögtön beazonosította Winter Parvában, hogy a nyárson forgó tetem nem egy disznó, hanem egy ember.

Agatha futólag visszaemlékezett, hogy amikor Carselybe költözött, feltűnt neki, mennyire összetartó ez a kis falusi közösség. Azóta egyre-másra bukkantak fel és költöztek el a

jövevények. Vajon ki jelenthette fel? Mrs. Ada Benson neve ötlött fel benne.

– Várjuk a válaszát – csattant fel Wilkes.

– Elmondom, mi a helyzet – felelte Agatha. – Gary Beech megbírságolt engem azért, mert kifújtam az orromat, miközben a kocsim beragadt a dugóba a Carsely felé vezető úton, ahol javították az aszfaltot. Aztán megbírságolt azért, mert harminckét mérföldes óránkénti sebességgel mentem. Dühös voltam rá, és a boltban kiengedtem kissé a gőzt. Hétvégén egyébként vendégem volt.

– Kicsoda?

– Tudják, hogy kicsoda.

– Ne akadályozza a munkánkat, és feleljen a kérdésre a felvétel kedvéért.

Agatha elgyötörten felsóhajtott.

– Roy Silver.

– És?

– És láttam, hogy a helyi események közt meghirdetik a malacsütést. Elhívtam Toni Gilmourt, a nyomozómat, aki hozta a barátját, Paul Finlayt. Charles Fraith szintén csatlakozott hozzánk. Amikor odaértünk a malacsütő helyre... de ezt már mind elmondtam maguknak.

– Csak menjen végig rajta még egyszer.

– Mikor odaértem a nyárshoz, a köd éppen felszállt egy kicsit, és a falusiak közül néhányan lobogó fáklyákat is tartottak. Észrevettem egy tetoválást a disznó combján, vagyis amit először annak véltem. Aztán megláttam, hogy egy nyíllal átlőtt szív az, amibe bele van írva, hogy Amy.

– A legtöbben arra gondoltak volna, hogy valaki szórakozott a malaccal – mondta Wilkes.

– A zseblámpámmal közélről megvilágítottam a disznó fejét, és láttam, hogy oda van varrva. Erre rögtön belém hasított, hogy amit látok, az egy meztelen emberi test – mondta Agatha határozottan.

– Találkozott valaha Gary Beechcsel, mielőtt ő megbírságolta volna magát az említett két incidensben?

– Nem.

– És mégis azt vetette fel az itt jelenlevő Wong őrmesternek, hogy a tetem Gary Beech holtteste lehet? Ez nagyon gyanúsnak hangzik.

– Ó, az isten szerelmére – fakadt ki Agatha –, nem is említettem a nevét. Csak annyit mondtam, az áldozat talán egy rendőr. Azt hiszik, ha bármi közöm lett volna annak a fajankónak a meggyilkolásához, akkor pont ezt fogom mondani?

– Akár ez is lehet. – És a kihallgatás így folytatódott a végtelenségig, amíg csak Agathát, akinek a kimerültségtől már majd kiesett a szeme, végre elengedték, de figyelmeztették, hogy nem hagyhatja el az országot.

Agathát Alice vitte haza.

– Örülök, ha végre alhatok egy kicsit – mondta a rendőrnő. – Remélem, nem lesznek rémálmaim.

– Mi volt ott a házban? – érdeklődött Agatha.

Alice biztos volt benne, hogy Wilkes dühöngene, ha tudná, hogy beszélt a gyilkosságról, de Agatha Bill barátja volt, és ő

kedvelte Billt.

– A fürdőszobában minden csupa vér, a kád, sőt még a falak is. De tényleg, miből gondolta, hogy ő lehet a halott?

– Nem gondoltam. De az a fickó alighanem egy csomó más embert is feldühített rajtam kívül – mondta Agatha. – Tudja, én sokszor hagyatkozom az ösztöneimre, mivel nem rendelkezem ugyanolyan erőforrásokkal, mint a rendőrség. Házasság volt?

– Elvált. Az exfeleség Floridában tölti a szabadságát.

– Igazán? Ilyen vagyona van?

– Nem volt, amíg nem találkozott valami nagyon gazdag emberrel, akiről nem sokat tudunk. A házassága előtt pénztárolásnyként dolgozott egy szupermarketben. De Garynek kellett hogy legyen valamennyi pénze, mert a nappalijában kiszúrtam néhány nagyon értékes régiséget. A hely minden zugát alaposan átkutatták.

Mikor megérkeztek Agatha házához, Alice sietve kérte:

– Kérem, ne mondja el senkinek, hogy megtárgyaltam az esetet magával. Nagy bajba kerülhetek miatta.

– Egyetlen szót sem szólok – ígérte Agatha.

Hála az égnek, elállt a havazás, és felszórták homokkal az utat.

Agatha megpróbált többet is megtudni Gary Beechről, de az ügyek, amelyekkel egyébként az irodában foglalkoztak és a kenyerüket keresték velük, meglehetősen igénybe vették.

A munkák némelyike azt követelte, hogy a hidegben álldogáljanak és otthonokat tartsanak megfigyelés alatt, félrelépegető házastársak nyomában. Agatha utálta a válási

históriákat, de az egész országban tombolt a gazdasági válság, és hálásnak kellett lennie, hogy egyáltalán van munkája.

Az időjárás keservesen hideg maradt. Az emberek már töprengeni kezdtek, vajon ez a globális felmelegedés nem a dajkaállam valamiféle trükkje-e, amivel különféle költségekbe verik őket, például büntetésekbe, ha nem szelektálják a hulladékot, vagy hogy kéménytisztítást kényszerüljenek fizetni minden harmadik hónapban. Vajon milyen közel az idő, amikor kémrepülőgépekkel szállnak a házaik fölé, hogy ellenőrizzék a karbonlábnyomukat?

Carsely lakóit egyesítette a nyomorúság, és felvonultak Mircesterben a városháza előtt, hogy tiltakozzanak a gyakori áramkimaradások ellen.

Agatha úgy döntött, vásárol egy generátort, mert azt hitte, egyszerű lesz felállítani. A szerelő egy roppant savanyú ember volt, aki tüzet és katasztrófát sejtett mindenütt.

Agatha javaslatára, hogy helyezték az áramfejlesztőt a konyhába, az ember elszörnyülködve égnek emelte mindkét vörös foltos kezét.

– Azt nem tehetjük, kedves! – kiáltott fel. – A gázok, amelyek kijönnek abból a benzines masinából, halálosak lehetnek. Kívül kell legyen a házon. De nem lehet vizes. Építenie kell neki egy kunyhót.

Végül egy ács összekalapált egy kis kalyibát a konyhai bejárat mellett, a szerelő pedig távozott, otthagya Agathának egy akkora használati utasítást hat nyelven, mint a Biblia.

Két héttel Gary Beech meggyilkolása után, egy fagyos napon

Agatha megint arra ért haza az egész napi munkát követően, hogy elment az áram. Gondosan követte az instrukciókat, a generátor beindult, az elektromosság pedig visszatért a házba.

Éppen egy jókora gin-tonik társaságában lazított a tévé előtt, másik kezében cigarettával, amikor csengettek.

Kinyitotta az ajtót, és ott találta a lelkész feleségét, mögötte két idősebb házaspárral.

– Bejöhetünk, Mrs. Raisin?

– Természetesen – felelte Agatha. – Mi a helyzet?

– Ez itt Mrs. és Mr. Friend, valamint Mr. és Mrs. Terence. Nincs pénzünk fűtőanyagra, és túl idősek ahhoz, hogy megbirkózzanak ezzel a harapós hideggel. Tudna nekik menedéket nyújtani addig, amíg vissza nem tér az áram?

Agatha legszívesebben felsikoltott volna, hogy „nem!!!”, de a lelkész né jámbor pillantása a veséjéig hatolt.

– Rendben – mondta vonakodva.

– Hívni fogom, amint az áram visszatér – mondta Mrs. Bloxby –, és akkor értük jövök.

Mikor elment, Agatha lesegítette az öregekről a kabátjukat és a sok egyéb réteget, majd leültette őket a nappaliban. Megkérdezte, ettek-e, mire azt felelték, hogy igen. Megkérdezte, kérnek-e valami innivalót, mire beleegyezően motyogtak valamit. Mivel öregek voltak, gyakran kellett elvonulniuk végére az emeletre. Terence-ék elboldogultak a lépcsőn, de a Friend házaspárt meg kellett támogatni. A kimerült Agatha megállás nélkül tevékenykedett, mire egyiküket végre sikerült lerendeznie, a másikat pattant fel azzal, hogy ki kell mennie a „tudja-kedveském-hova”.

Ahogy telt-múlt az idő, a generátor is pöfögött tovább. Agatha egyre csak nyitogatta az ajtót, és nézegette, vajon visszatért-e már az áramszolgáltatás, égnek-e a lámpák a faluban. A szerelő ugyanis figyelmeztette, hogy a vezeték nem bírja el a generátor és az áram együttes terhelését, ez esetben a ház „hamuvá fog égni”.

Mrs. Bloxby telefonált méltatlankodva.

– Szörnyű – panaszkolta. – Folyton hívogatom az elektromos műveket, hitegetnek, hogy mindjárt helyreáll a szolgáltatás, de mégsem történik semmi. Hogy vannak?

Agatha odasétált új, zsinór nélküli telefonjával a nappali ajtájához.

– Mind elaludtak. Nézze, még várok egy kicsit. – Mihelyst helyére tette a kagylót, kigyulladtak a fények. Rohant, hogy kikapcsolja a generátort.

Mrs. Bloxby ismét hívta.

– Úton vagyok.

Agatha felébresztette alvó vendégeit. Mr. Friend talpra küzdötte magát.

– Remélem, sose találja ki, ki gyilkolta meg azt a kopót – jelentette ki.

– Miért?

– A bíróságra akart hurcolni és elítéltetni engem garázdaságért.

– Micsoda? Hogy történhetett ilyen?

– Sétálni mentem az asszonnyal, és pisilni kellett. Bementem egy bokor mögé. Nem járt arra senki, legalábbis azt hittem. Erre előjött a semmiből az az átkozott Beech, és

megvádolt közszemérem sértéssel. Engem! Aki egész életemben templomba járó ember voltam! Micsoda szégyen. Én magam is meg tudtam volna gyilkolni azt az embert.

– El kellett mennie a bíróságra? – érdeklődött Agatha.

– Nem, de a hír megjelent a helyi újságban, és az ilyen mocskok ragadós. Én mondom magának, hölgyem, nem tudom, hogy fogja megtalálni a rendőrség a gyilkost, mert olyan sokan kívánták annak a fickónak a halálát.

Harmadik fejezet

Agatha jócskán belealudt a reggelbe. Amint kidugta orrát a paplan alól, érzékelte, hogy hideg a szoba. Felkapcsolta a kislámpát, de nem történt semmi.

Kievickélt az ágyból, és felvette a legmelegebb ruháját. Később, miközben gyapjúval szegélyezett bőrcsizmában mászkált odalent, azon töprengett, viselhet-e még magas sarkút valaha. Semmi sem olyan lehangoló, mint lapos sarkú cipőt venni.

Nem akarta bekapcsolni a generátort, már a gondolatától is borsódzott a háta, és elfogta a technofóbia.

Felhívta az elektromos műveket, és válogatott szitkokat zúdított rájuk – ettől ugyan nem tért vissza az áram, de sokkal jobban érezte magát.

A kocsirádiójából megtudta, hogy külföldről importálják az országba a sőt. Azon tanakodott, máshol hogy tudnak annyit megmenteni, hiszen az egész európai kontinenst vastag hólepel borítja.

Az irodája egy vén épületben volt, egy kanyargós, szűk utcában, az apátság közelében. Felrohogott a lépcsőn az első

emeletre, és nagy lendülettel kivágta a tejüveggel borított ajtót.

Toni, Patrick Mulligan és Phil Marshall izgatottan társalogtak, amikor belépett.

– Mi az? – kérdezte, miközben levette a kabátját.

– Van egy kliensünk – felelte Toni –, és sose jönne rá, ki az.

– Világosítsatok fel – mondta Agatha zsémbesen, mert haragudott magára, hogy elkésett.

– Gary Beech exfelesége – mondta Toni. – Megbízott minket, hogy derítsük ki, ki gyilkolta meg a volt férjét.

– És még csak fel se hívtatok? Hagytátok, hogy elmenjen az irodából, mielőtt én megjövök?

Phil hátrasimította ezüst haját, és nyugodtan azt mondta:

– Vár téged az otthoni címén. Azt gondoltuk, várunk veled, amíg megjössz.

– Akkor meg miért nem jártok a dolgok után?

– Ez olyan jó hír – mondta Patrick, aki minden eddiginél jobban hasonlított egy megfáradt kopóra –, hogy Toni azt akarta, mindannyian várjunk meg, hogy elmondhassuk neked. Gary volt felesége immár egy szupermarket tulajdonosának, Mr. Richardsnak a társa. Készséggel fizet a munkánkért.

Agatha undoknak és kicsinyesnek érezte magát.

– Elnézést – morogta. – Kedves volt tőletek, hogy megvártatok. Tudjátok már, hogy miért akarja annyira megtalálni az exférje gyilkosát? Ha egyszer elvált tőle, csak nem érdekli olyan nagyon, ki ölte meg...

– Képzeld csak – mondta Toni izgatottan –, a férje vált el a nőtől!

– Adjátok ide a címet, odamegyek – mondta Agatha, és már

vette is vissza a kabátját.

Mrs. Richards egy nagy villában lakott a város előkelőbb részében. Ismét havazni kezdett, a hatalmas pelyhek hipnotikusan kavarogtak Agatha szeme előtt, miközben végighajtott a rövid feljárón, és leparkolt az autóval.

Meg kellett volna kérdeznem, mennyit fizet, gondolta Agatha. Becsengetett, és hallgatta a westminsteri harangok édes dallamát.

Kinyílt az ajtó. Agatha zavartan kérdezte:

– Itthon van Mrs. Richards?

– Én vagyok Mrs. Richards. Hívhat Amynek. Ön Agatha Raisin?

– Igen.

– Jöjjön be.

Amy Richards törékeny, szőke nő volt, természetes barna bőrrrel és tökéletes alakkal. Arca szív alakú, a szeme szép nagy, kék. Amikor beengedte Agathát a földszinti nagy nappaliba, és a kinti hó fehér fénye az arcára vetült, Agatha rájött, hogy Amy jóval idősebb, mint amennyinek látszik, és alighanem arcfelvarráson esett át. A szeme árulta el. Az ügyes plasztikai sebészet vissza tudja adni a fiatalság látszatát, de a tekintetben csillogó kort és tapasztalatot semmi nem tüntetheti el. A nő kék kasmírpulóvert viselt, pontosan a szeme árnyalatával egyezőt – nem, nem a szemével, gondolta Agatha, hanem a kontaktlencséjével –, és csípőjére tapadó szürke kasmírnadrágot, valamint magas sarkú bokacsizmát.

– Csüccs le – mondta Amy lágy glouchestershire-i akcentussal. – Valami itóka?

– Semmit – felelte Agatha. Elővett egy jegyzetfüzetet feneketlen ridiküljéből. – Meglepve értesültem, hogy a férje vált el öntől. Miért?

– Azt hiszem, volt valakije.

Agatha nézte a tüneményt maga előtt, aztán az alacsony, csúf Beechre gondolt.

– Ezt nehezemre esik elhinni – mondta. – Volt szerencsém az exférjéhez, amikor megbírságot. Nem volt épp egy Adonisz.

– Várjon csak. Szeretnék mutatni magának valamit.

Amy kiment a szobából, majd pár perc múlva visszatért egy fényképpel, amit átadott Agathának.

– Ezek mi vagyunk, Gary meg én az esküvőnkön. – A fényképen szereplő Amy kicsi volt és kövérkés, barna hajú, kiálló fogú. – Aligha lehetett volna engem szépségnek nevezni – fűzte hozzá.

– Hogyan történt az átváltozás? A jelenlegi férjének köszönhető?

– Nem, hanem úgy történt... Gary durva volt. Meg is vert gyakran. De én szerettem. Mindig is a parancsoló típusú férfiak voltak a gyengéim. A válási megállapodásban viszont egész szép összeget hagyott rám. Nagyon össze voltam törve, és el akartam utazni Floridába pihenni. De a repülőársaság hibát vétett a jegyfoglalásnál, úgyhogy kompenzálásképpen az első osztályon utazhattam. Ott találkoztam ezzel az üzletemberrel, Arttal, aki rettentően kedves volt. A felesége éppen dobta. Art a válását akarta véglegesíteni Miamiban. Mindent elmeséltem

neki Garyről, mire azt mondta: „Csináltasson egy teljes átalakítást, hadd lássa az a fickó, hogy mit mulasztott”. Azt feleltem neki, hogy az nyilván egy csomó pénzbe kerül. Erre ő kijelentette, hogy vállalja a költségeket, azzal a feltétellel, hogy utána elmegyek vele és találkozunk a feleségével, mert féltékennyé akarja tenni.

– Mi volt a teljes neve?

– Art Mackenzie. Azt mondta, valamilyen befektetési alapon érdekelt. Megpróbálta elmagyarázni, mi az, de képtelen voltam felfogni.

– Számomra az a rejtélyes, hogy miért nem vásárolta meg ez az ember egyszerűen valami megfizethető szépség szolgáltatást Floridában.

– Azt mondta, a mamájára emlékeztetem.

Komplett idioták, gondolta Agatha, de csak annyit mondott:

– Folytassa.

– Nos, beletelt több mint három hónapba, de működött a dolog. Alighanem egy vagyont költött rám. Mikor befejeztük, azt mondta, el van ragadtatva, úgyhogy megkérdeztem: „Mikor találkozunk a feleségével?” Azt felelte, egyelőre nem, és hogy még meg kell tennem neki valamit – van egy nagy escortügynöksége, és arab látogatók jönnek a városba. Azt mondta, csak annyi a dolgom, hogy kedves legyek velük, és gondoskodjam róla, hogy minél többet igyanak az ő lakosztályában. Art nagyon megváltozott. A plasztikai műtéteim előtt sokat sírt, és azt mondta, én megnyugtatólag hatok rá, de utána olyan kemény természetű lett valahogy, anyagiás, és folyton csak azon rágódott, hogy mennyibe

kerültem neki. Hát eléggé naiv voltam, de azért nem ennyire, és tudtam, azt akarja, hogy kurválkodjak a kedvéért. Ettől felfordult a gyomrom. Ott ültem a szálló előcsarnokában, és sírtam, mert annyi pénzem sem volt, hogy vegyek egy repülőjegyet hazafelé.

– Elmehetett volna a brit konzulátusra – mondta Agatha.

A nő nagy szemeket meresztett.

– Ez soha nem jutott eszembe. Azelőtt még sosem voltam Anglián kívül. De akkor találkoztam Bucival.

– Ki az a Buci?

– Mr. Richards. Igazából Tom a neve, de én Bucinak hívom. Becenév. Akárhogy is, odajött hozzám, és megkérdezte, mi a baj, én meg abban a pillanatban, amikor meghallottam az angol beszédét, csak még jobban sírtam. Azt mondta, el kellene mennem a rendőrségre, de én azt feleltem, hogy biztosan azt hinnék rólam, csak egy lotyó vagyok, aki elszedte Art pénzét, és letartóztatnának prostitúcióért. Végül azt mondta, el kell érnie a gépét hazafelé, és tudja, amikor azt mondta, hogy Mircesterben lakik, azt gondoltam, hogy tényleg van Isten, mert hát olyan nagyon imádkoztam hozzá. Végül felajánlotta, hogy hazahoz magával. És két héttel azután, hogy hazaértünk, össze is házasodtunk.

– Fontolóra vette – kérdezte Agatha –, hogy ez az Art eljöhessen Angliába, hogy megkeresse, és esetleg Garyn töltheti ki a haragját?

A nő kollagénnel feszesített ajkába harapott.

– Nemtom.

– Mit gondol a férje arról, hogy fizet az én ügynökségemnek,

hogy kiderítsük, mi történt Beechcsel? Úgy értem, neki semmi köze hozzá.

– Ó, ő bármit megtenne értem. Annyi pénze van, amennyit csak akar, és igen nagyvonalú járadékot kapok tőle, ami kell is, mert azt hiszem, el kell majd magát küldenem Floridába.

– Térjünk vissza a házasságához Garyvel. Hogyan találkoztak?

– Rendszeresen járt a szupermarketbe, hogy megvegye a sörét. Aztán egyszer randira hívott. A legjobb helyekre vitt el. Szépen levett a lábamról.

– Sosem aggasztotta, hogy honnan veszi a sok pénzt? Biztosan tudnia kellett, hogy egy rendőri fizetésből aligha telne annyi mindenre...

– Egyszer megkérdeztem, de rám emelte a nadrágszíját, és azt mondta, soha többé ne tegyek fel ilyen kérdéseket.

– Drágaságom, miért nem hagyta faképnél?

– Nos, az apám olykor borzalmasan elvert. Azt hittem, ez olyasmi, amit a férfiak néha megtesznek. Aztán Gary elkezdett kimaradozni éjjelente, és én azt gondoltam, biztosan van valakije. Egy éjszaka, amikor aludt, elvettem az íróasztala kulcsát, és elkezdtem átkutatni, szerelmes leveleket kerestem. De rajtakapott. Úgy megvert, hogy eltörte a bordáimat. Aztán azt mondta, inkább megszabadul tőlem, és hogy nagyvonalú lesz, feltéve, hogy eltakarodok a francba.

– Lássuk, jól értem-e. Az a férfi megverte, megalázta, elvált magától, és maga mégis meg akarja tudni, mi történt vele?

– Tudnom kell. Azt hiszem, annak a másik nőnek lehet hozzá valami köze.

– De nincs rá bizonyítéka, hogy volt egy másik nő is.

– Nos, számtalanszor, amikor én vettem fel a telefont, a másik fél letette.

– Beszél a rendőrségnek arról a floridai férfiről?

– Nem szerettem volna. Nem akartam, hogy lotyónak gondoljanak.

Agatha villámgyorsan gondolkodott. Ténylegesen arra kéne biztatnia Amyt, hogy forduljon a rendőrséghez. Az FBI Floridában biztosan lenyomozná ezt az Art Mackenzie-t, ha ez az igazi neve. Vajon Amy tényleg olyan naiv, mint amilyennek mutatja magát?

– Azt akarom, hogy Art szenvedjen – mondta Amy. – Volt valaha plasztikai műtétje? De csacsi vagyok. Hát persze hogy nem volt. Nos, ezek rettenetesen fájdalmas beavatkozások, és a fogsor-kiegyenesítés meg zsírleszívás meg mindezek után szeretnék egy kicsit kiegyenlíteni.

– Még mindig nem értem, miért magát szúrta ki – mondta Agatha. – Találhatott volna egy sereg csinos lányt Floridában, és nem kellett volna ekkora költségekbe vernie magát az átalakítással.

– Azt hiszem, egy kicsit belém szeretett – felelte Amy. – Tudja, amikor megmutatta az anyja képét, én is úgy láttam, hogy egy kicsit hasonlítok rá.

– Nos – mondta Agatha, és kinézett az ablakon át a fagyos világba –, akár Floridában is elkezdhetem. Fizetnie kell az összes költségemet, valamint napidíjat.

– Ó, igen, a maga Mrs. Freedmanje már elmondta, és aláíratta velem a szerződést.

– Nem gondolja, hogy jó ötlet lenne, ha a férjével is elbeszélgethetnék egy kicsit?

– Ő rettenetesen elfoglalt.

– Mit csinál?

– Övé a Richards üzletlánc.

Agatha ismerte a nevet. Az áruházak mindenütt ott voltak az egész országban.

– Hadd gondoljam ezt végig – mondta. – Hamarosan felveszem magával a kapcsolatot.

Agatha aznap kora este összehívta a csapatát egy megbeszélésre, és elmondta nekik, mit tudott meg a korábbi Mrs. Beechtől.

– Maga szerencsés – sóhajtott a Toni. – Én se bánám, ha Floridába kéne utaznom.

– Megpróbálhatom kideríteni, volt-e valami kapcsolat eközött az Art nevű illető meg Beech között. Itt most nem sok mindent tehetünk, amit a rendőrség ne tudna. Utalt rá Amy bármilyen módon, hogy elmondaná a rendőrségnek ezt a prostitúciós történetet?

– Nem, egy szóval se – felelte Patrick. – Azt mondta, nyaralni volt Floridában, és ott találkozott az új férjével. Sose hallottam, hogy megemlítette volna ezt az Art nevű fickót.

– Egy kicsikét túlságosan is véletlenszerű az egybeesés – jegyezte meg Toni. – Úgy értem, micsoda mázli, hogy ez a Richards éppen a megfelelő pillanatban bukkan fel, hogy megmentse, és ráadásul éppen Mircesterből való.

– Mi van, ha az egész nem más, mint egy nagy halom

hazugság? – vetette fel Phil. – Arra gondolok, neked megvan a magad hírneve, Agatha.

– Milyen hírnevem? – kérdezte Agatha dühösen.

– Hogy jó nyomozó vagy – csillapította Phil. – Amy kétségtől olvasta az újságokban, vagy megtudta a rendőrségen, hogy te találtad meg a tetemet. Tehát a legjobb módja annak, hogy a maga közelében tartson, az, ha felbérel. Még jobb, ha egyszerűen arra használta fel a váláskor kapott pénzt, hogy elmenjen Floridába plasztikai sebészetre; ez jó kifogás, hogy eltűnjön az országból az eset közeléből.

– És – vetette közbe Patrick –, ennek a Richardsnak is lehetett köze a gyilkossághoz. Nem volt az országban, de hol volt? Szerintem egy darabig itt kéne szimatolnod, Agatha.

A szél csak úgy üvöltött a régi ház körül, havas eső verte az ablakot.

– Megyek – mondta Agatha. – Ma este még egyszer meglátogatom, és meglátjuk, el tudom-e kapni Bucival együtt.

– Ki az a Buci? – kérdezte Toni.

– Így becézi az urát. Ha már a házi kedvenceknél tartunk, hogy van Paul?

– Nagyon jól, köszönöm – mondta Toni feszélyezetten.

– Gyakran találkoztok?

– Van ennek bármi köze az ügynökséghez? – morogta dühösen Toni.

– Nos, nemigen, csak...

– Akkor törődjön a maga dolgával.

– Szabad emlékeztetnem rá, Miss Gilmour, hogy a főnökével beszél?

– De nem az anyámmal – felelte Toni, és kiviharzott az irodából.

– Ezt megérdemelted – mondta Phil. – Hagyd már békén azt a lányt, vagy hozzá fog menni Paulhoz csak azért, hogy téged bosszantson.

Miután a többiek elmentek, Agatha egyedül ült az irodában, és azon töprengett, vajon tényleg megéri-e Floridába utazni, vagy Amy csak kitalált valami mesét. Felejtsük el Floridát, gondolta hirtelen, lehet, hogy az egész csak arra jó, hogy őt eltávolítsák az országból. Beech halálának rejtélyéhez a kulcs egészen biztosan Cotswoldsban van. Az ifjú Simon Black sorsával kapcsolatos aggodalmak is vissza-visszatértek az agyában. Mi van, ha megölték a fiút Afganisztánban? A halottak nevét mostanság mindig nyilvánosságra hozzák. Vajon Toni beleszeretett? Mi a csudának kellett neki beleavatkoznia? A lelkiismeret csúf kis démona emlékeztette rá, hogy Toni nem az ő lánya, de még ha az is lenne, akkor is fel kellene hagynia azzal, hogy folyton beleszól a magánéletébe.

Megrázta magát. Foglalkozzon csak a rendőrség a floridai szállal. Felvette a kabátját, és kiment a metsző hidegbe. Egyenesen a rendőrségre hajtott, és közölte az ügyeletessel, hogy fontos információi vannak Wilkes főfelügyelő számára.

Hamarosan bekísérték egy kihallgatóhelyiségbe.

– Mi van már megint? – kérdezte Wilkes kimerülten.

Agatha mindent elmondott neki, amit Amy Richardstól

megtudott, időről időre belepillantva a jegyzetfüzetébe.

Mikor befejezte, Wilkes cinikusan méregetni kezdte.

– Múltbeli tapasztalataimra alapozva azt hinném, hogy maga megtartaná magának ezeket az információkat, különösen, mivel az a nő igénybe veszi a szolgálatait.

– Nem igazán tudom elhinni ezt a floridai sztorit, vagy ezt a véletlenszerű találkozást Richardsszal. Azt hiszem, hogy valamilyen okból a nő félre akar tolni az útból.

– Mivelhogy ugyebár maga itt a nagy detektív, és ki más tudná megoldani az ügyet itt helyben, ha a rendőrség nem tudja?

– Valahogy így... – mormogta Agatha.

– Nos, legalább mutat végre valami bölcs belátást. Várjon itt.

Agatha tehát várt, rettentően vágyakozva egy cigarettára, míg egyik körmével a nyomokat követte az összekarcolt asztallapon.

Végül Wilkes visszajött Alice Peterson társaságában. Bekapcsolta a magnót, és Agathának újból végig kellett mennie az egész sztorin. Mikor befejezte, Wilkes rákérdezett:

– Megkérte magát Mrs. Richards, hogy a rendőrségnek ne említsen semmit ebből?

– Nem egészen – felelte Agatha. – Annyit tudok, azért nem akarta, hogy a rendőrség értesüljön ezekről, nehogy valami lotyónak higgyék. Kérem, a kedvemért legyenek vele kíméletesek. Szükségem van erre a megbízatásra.

– Nem mintha tartoznánk magának bármilyen szívességgel – közölte Wilkes.

– De igen – felelte Agatha. – Csak gondolja végig azokat az eseteket, amikor kisegítettem magukat.

Wilkes felsóhajtott.

– Tapintatosak leszünk, amennyire csak lehetséges. Azt fogjuk mondani, hogy az FBI-nak köszönhetően végigkövettük a tevékenységét a közelmúltban, és onnan vannak az információink.

Ezzel Agathának meg kellett elégednie.

Negyedik fejezet

Mikor Agatha visszaérkezett a házához, ott találta a rá várakozó Bill Wongot.

– Időtlen idők óta itt lófráltam – panaszkodott Bill immár a konyhában ülve, miközben az egyik macska a nyakában, a másik meg az ölében dorombolt. Agatha örömmel észlelte, hogy a fűtés ismét működik. Miután beszámolt róla Billnek, hogy a rendőrségen volt, és azt is elmagyarázta, hogy miért, megkérdezte:

– És maga miért jött? Még több kérdése van?

– Nem, nem tudok semmi újabbat az ügyről, viszont tudok valamit Paul Finlayről.

– Micsodát?

– Két évvel ezelőttig házas volt. A felesége kegyetlen bánásmódra való hivatkozással vált el tőle. Az asszony kapta meg a két gyermekük felügyeleti jogait.

– Mentális kegyetlenkedés volt vagy fizikai?

– Mindkettő.

Agatha két kezébe temette az arcát.

– Most nagy bajban vagyok.

– Maga van nagy bajban? És mi van Tonival? Figyelmeztetnünk kell őt.

– Igen, igen. De nem csak erről van szó. Valami rosszat tettem.

– Már megint?

– Ez nem vicces. A fiatal Simon Black, aki nemrég nekem dolgozott, komolyan érdeklődött Toni iránt. De ő túl fiatal még a házassághoz, Bill!

– És maga nem akarta elveszíteni a kiváló nyomozóját – mondta Bill cinikusan.

– Azt mondtam Simonnak, várjon három évet, és utána nem állok az útjukba. Erre ő belépett a hadseregbe, és most Afganisztánban van.

– Agatha, biztos benne, hogy nem a Toni iránti féltékenysége miatt eszeli ki ezeket a borzasztó intrikákat?

– Nem, nem. Érdekel a lány sorsa. Simon mindig olyan ingatag volt.

– Hát akkor mindenesetre reménykedjünk, hogy nem hal hősi halált. De mondja a legújabbakat.

Agatha az órájára pillantott.

– Remélhetőleg meglátogathatom Amyt ma este. Jobb is, ha megyek. Szeretném, ha azt hinné, hogy Floridába utaztam, aztán illegalitásba vonulok.

– Látni fogja, hogy itt jön-megy.

– Majd álcázom magam. De muszáj egy pillantást vetnem a férjére. Mit csináljunk Tonival?

– Most rögtön elmegyek hozzá. Ma este nem vagyok szolgálatban.

– Ne említse neki ezt a Simon-féle ügyet!

– Nem, azt hiszem, ez a maga dolga lesz.

Paul Finley izgatottan mászta meg a Toni lakásához vezető meredek lépcsősort. Úgy érezte, legalábbis reményt keltő, hogy Toni meghívta vacsorára, sőt a lány még azt is hozzátette, hogy fontos mondandója van számára. Toni mindent megtestesített, amit Paul kívánt: fiatal, csinos és egész biztosan befolyásolható. Egy nőnek az a kötelessége, hogy mindenkor támogassa a férjét, és mindenben egyetértsen vele.

Még nem járt eddig Toni lakásán, és arra számított, hogy játékbabákat talál a kanapén és popegyüttesek posztereit a falakon. De a lakást, noha kicsi volt, kifogástalan ízléssel bútorozták be. Az egyik falat könyvespolcok borították, tele puhafedelű és keménykötésű könyvekkel. A szemben lévő falat két bekeretezett nyomat ékesítette, egy Paul Klee-kép és egy cotswoldsi tájkép egy művésztől, akit nem tudott beazonosítani. Az ablaknál kerek asztal állt.

– Helló, Paul – mondta Toni idegesen. – Akarsz egy italt vacsora előtt?

– Mid van?

– Sör vagy bor.

– Jó lesz a bor. Mutasd, mi ez? – Átvette tőle a palackot. – Ó, te ártatlanság – Blockley Merlot! – Blockley egy is falucska volt Moreton-in-Marsh közelében.

– Egy helybeli társaság importálja és palackozza. Voltál már Blockley vegyesboltjában? Csodás üzlet, isteni dolgokat árulnak. Charles véleménye szerint ez egy igen jó bor – védekezett Toni.

– Maradok a sörnél – mondta Paul barátságtalanul.

Toni megvonta a vállát. Kinyitott egy üveg sört, és töltött a férfinak egy pohárral. A lány levágott szárú farmert és kifakult pólót viselt.

– Azt hittem, ez egy különleges alkalom – mondta Paul, szemügyre véve Toni öltözékét.

– Inkább szomorú – felelte Toni. – Ül le.

Paul helyet foglalt a kétszemélyes kanapén, és megpaskolta maga mellett az üres helyet, de Toni odahúzott egy keményfa széket, és vele szemben ült le. A gyilkosság óta csak kétszer találkozott Paullal. A férfi mindkét alkalommal Toni munkájának veszélyeiről tartott kiselőadást, már amikor nem a saját jelentőségéről beszélt. Toni nem is értette, mi a csudát láthatott benne azelőtt. Talán egy pszichiáter azt mondaná, apafigurát keres.

– Nos, Paul, az a helyzet – kezdte Toni –, hogy elkötelezettje vagyok a munkámnak, és nincs több időm randevúzni.

Paul arcát eltorzította a düh.

– Te most kirúgsz engem?

– Elég nyersen fejezed ki magad – mondta Toni. – Csak azt próbálok elmondani neked... nos, mi nem vagyunk egymáshoz valók.

– Az ilyen kislányokat, mint te, alaposan el kell fenekelni.

Még mielőtt Toni egyáltalán észbe kaphatott volna, a férfi felrántotta a székéről, a térdére fektette, és elkezdte fenekelni. Toni benyúlt a testük közti részbe, megragadta a férfi heréit, és teljes erejéből megszorította. Paul felordított, letaszította magáról, aztán kínjában a padlóra hengeredett.

Ebben a nagyon szerencsés pillanatban kinyílt az ajtó, és besétált rajta Bill Wong.

Talpra segítette Tonit.

– Mi történt? A fickó megtámadott?

– A fenekemet kezdte ütlegelni, mert azt mondtam neki, hogy nem akarok vele találkozni többet.

Bill talpra rángatta a még mindig vonagló Pault, és megbilincselte. Felmondta előtte a jogait, és megvádolta könnyű testi sértéssel.

– De hát ő támadott meg engem! – üvöltötte Paul.

– Csak felejtsük el az egészet – mondta Toni.

Bill ránézett.

– Már megtette azelőtt is, és ezután is meg fogja. A volt felesége bántalmazás miatt vált el tőle. Egyszer eltörte a bordáit, egy más alkalommal meg az állkapcsát. Tudod, mi az eljárás, Toni.

– Oké – mondta Toni –, vidd csak el.

– Jól vagy? Fel tudsz hívni valakit?

– Nem kell, már jól vagyok – nyugtatta meg a lány.

Ugyanebben a percben jelentette be Agatha Amynek, hogy elmegy Floridába.

– A férje nincs itthon? – érdeklődött.

– Bármelyik percben megjöhet – felelte Amy idegesen.

– Úgy látom, nagyon nyugtalan – mondta Agatha.

– Folyton azon tépelődöm, hogy aki megölte szegény Garyt, talán engem is kipécézett.

– Csak akkor, ha azt hiszi, hogy tudhat valamit – nyugtatta

meg Agatha.

Csengettek.

– Ez az én Bucikám! – kiáltotta Amy, és már talpra is ugrott.

– Nincs kulcsa...? – kezdte volna Agatha, de a nappali ajtaja ismét kinyílt, és belépett Amy egy alacsony, szögletes férfi kíséretében. Drága, sűrke gyapjúöltönyt viselt. Zsíros barna haja volt, pirosposzgás képe és széles bohócszája.

– Ez itt az én Bucim! – kiáltotta Amy. – Szerencsés utat! Majd beszélünk.

– Ha esetleg pár szót válthatnék a kedves férjével, kérem...

– Ó, erre most nem alkalmas az idő. Szegény Buci olyan fáradt.

Agatha egyszer csak azon kapta magát, hogy az ajtó felé terelgetik.

– Ez az egész nagyon fura – dünnyögte odakint a fagyalsövénynek. Beült a kocsiába, és egy kicsit odébb gurult, ahonnét még mindig jól láthatta a ház bejáratát az utcai lámpa fényében. Nagyon hideg volt, de nem akarta beindítani a motort. Vajon ez a Buci tényleg a férje? – tanakodott. Hisz még kulcsa sincs.

Egy óra múlva kinyílt a bejárat ajtó, és megjelent Buci. Sietve beült egy fekete BMW-be, és elhajtott. Agatha követte. A férfi keresztülment Mircesteren, a város északi végébe, ahol nagy villák álltak, az úttól távolabb.

Agatha kiszállt a kocsiából, és lassan előreóvakodott. A férfi végigsietett egy ösvényen az egyik villa bejáratához, elővett egy kulcsosomot, és kinyitotta az ajtót. Éles gyerekhang hallatszott:

– Mami, apu hazajött!

„Na mármost – gondolta Agatha, miközben visszatért a kocsijához –, vagy Amy az, aki isten tudja, miféle játékot játszik, vagy a drága Bucikája bigámista. Ha elmondom Billnek, elkezdni figyeltetni a házat, aztán behívja Amyt kihallgatásra. De Amy fizet nekem, és kell a pénz. Ha leleplezem Amyt, semmit se kapunk. De ha továbbra is szemmel tartom, előkerülhet valami összefüggés a volt férje meggyilkolását illetően.”

Agatha tervét, miszerint álruhát ölt, és úgy tesz, mintha elment volna Floridába, de közben megfigyelés alatt tartja Amy házát, majdnem meghiúsította egy levél, amely a reggeli postával érkezett, és tudatta vele, hogy felterjesztették a mircesteri Év Asszonya díj jelöltjei közé.

Agatha ragyogott. Először is le kell fogynia, aztán bejegyeztetnie magát egy sor szépészeti kezelésre. De miután alaposabban elolvasta az értesítést, rájött, hogy júniusig nem kerül rá sor. Ráadásul az Év Asszonya jelöléseket már az előző évben ki szokták hirdetni. Az ő jelölése mintha nagyon az utolsó pillanatban történt volna. Ki kell majd derítenie, kiket terjesztettek még fel a díjra.

De addig is, vissza a munkához.

Agatha alaposan elmaszkírozta magát, és elhajtott Mircesterbe, ahol ellenőrizte a lakók nevét azon a címen, ahová az Amy házában látott embert követte. Legnagyobb meglepetésére, a névtáblán ott szerepelt Mr. T. Richards neve. Tehát úgy fest, mintha a férfi bigámista lenne! De most nem konfrontálódhat vele. Korábban telefonált Amynek, és azt mondta neki, hogy

éppen felszállni készül egy Miami-ba induló repülőgépre.

Agatha felhívta Billt a mobilján. Álmos hang hallatszott a kagylóban, amely mogorván közölte:

– Felébresztett.

Agatha rápillantott az órájára.

– Délelőtt tíz óra van.

– Igen, és én egész éjjel dolgoztam – közölte Bill. – Mi az?

– Elmehetek magához? Fontos híreim vannak.

– Na jó.

– Álruhában vagyok.

Tizenöt perccel később Mrs. Wong nyitott ajtót, és egy sűrű fekete hajú, kerek arcú, hatalmas szemüveget viselő nőt látott maga előtt, aki számos rétegbe bugyolálta magát.

– Nem veszünk semmit – vakkantotta az asszony, és már csukta volna be az ajtót.

Bill jelent meg az anyja mögött pizsamában és köntösben.

– Minden rendben, mama – mondta. – Ismerem ezt a hölgyet. Ugye, maga az?

– Igen, én.

– Jöjjön be.

Mrs. Wong visszavonult, közben dühösen motyogott magában a népekről, akik nem hagyják aludni az ő drága kisfiát.

Bill előrement a nappaliba.

– Jó kis álöltözet, Agatha. Na, ki vele. Rémesen fáradt vagyok, szóval jó lesz, ha az a hír tényleg fontos.

Agatha elmondta neki, mit derített ki Richardsról.

Bill döbbenten hallgatta.

– Hogy képzelte, hogy megúszhatja ezt egy gyilkossági

nyomozás kellős közepén? Szép munka. Be fogjuk csukni.

– És értesít engem azonnal, ha bármit megtudnak? – kérdezte Agatha aggodalmasan.

– A szavamat adom rá. Mondta Toni, hogy letartóztattam Paul Finlayt?

– Nem, egy szót se szólt. Mi történt?

Bill elmesélte.

– Mi a nyavalyáért nem szólt nekem Toni erről? – töprengett Agatha.

– Talán úgy érzi, maga túlságosan érdeklődik a magánélete iránt.

Agatha feszélyezetten gondolt Simonra Afganisztánban, és elvörösödött. Bill meglepetten nézte. Nem emlékezett, hogy valaha is látta volna Agathát elpirulni azelőtt.

Újabb hét elteltével Agathának kezdett elege lenni abból, hogy szemmel tartsa Richardsot és Amyt egyaránt, és álöltözetben autózgasson ide meg oda, majd hosszú órákig várakozzon tekintélyes házaik előtt. Tom Richards a legtöbb estjét és éjszakáját Amynél töltötte, és csak körülbelül kétszer volt otthon a gyerekeivel.

Nagy megkönnyebbülésére szolgált tehát, hogy egy Agatha számára végtelenül hosszúnak tetsző, várakozással teli hét után újra üdvözölhette Bill Wongot, aki a házánál várta.

– Jöjjön be – mondta Agatha, – és kérem, mondja azt, hogy végre megszabadulhatok ettől az álruhától. A parókám szörnyű nehéz, és a töméstől a pofazacskóimban úgy érzem magam, mint valami mókus.

– És a hangja is olyan, mintha részeg lenne – mondta Bill, követve őt a konyhába.

– Csináljon nekem egy csésze kávé, és mindent elmondok.

Miután letépte fejről a parókát és kihalászta szájából a pofatöméseket, Agatha bekapcsolta a kávéfőzőt. – Alig várom! – szólt hátra a válla felett. – Kezdjen neki!

– Tom Richards barátságban vált el a feleségétől egy évvel ezelőtt. Hat hónappal később elvette feleségül Amyt. A nő könyörgött neki az átalakításért, arcfelvarrás, egyebek, úgyhogy elküldte Los Angelesbe. Amy sose volt Floridában. Mikor megkérdeztük, miért találta ki ezt a tündérmesét arról a bizonyos Art Mackenzie-ről, kiderült, hogy a nő afféle fantaszta, és ezt az egészet valami szappanoperában látta. Mikor megkérdeztük, miért hazudott, azt mondta, hogy ha elmondja, ő maga kérte szegény Bucit arra, hogy ilyen sok pénzt költsön az ő plasztikai műtéteire, akkor mohónak és hiúnak tarthatták volna. Köszönöm.

Bill elvette a kávésbögréjét Agathától.

– Richards támogatja Amy történetét, és igen, valóban ő volt az, aki mindent fizetett.

Agatha leült Bill mellé, és dédelgette a maga bögre kávéját. Az egyik macska, Hodge, Bill ölébe telepedett, a másik, Boswell, megpróbált keresztbe feküdni a fején. Bill gyengéden letette mindkettőt a földre.

– Valami nem stimmel ezzel az egészszel – morfondírozott Agatha. – Nem mondta el neki, hogy kiborítottam a bilit?

– Nem, azt mondtam, hogy ellenőriztük a családi állapotát, és hogy az FBI Floridában nem tud semmiféle Art Mackenzie-

ről, mire előállt az igazsággal.

– Akkor is, valami nagyon nincs itt rendben – mondta Agatha. Cigarettára gyújtott. – Szerintem a helyzet a következő. Az egyetlen dolog, amit elhiszek Amynek, hogy Beech bántalmazta. Azt mondta, az apja is verte, és hogy szereti a parancsoló természetű férfiakat. Érdekelne, vajon az arcfelvarrás valóban az ő ötlete volt-e, vagy Richards kontrollálta és manipulálta. Jó lenne tudni, vajon a volt feleségét is megpróbálta-e rávenni ilyesmire. Aztán ott van a pénz, ami a Beechtől való válás után maradt rá. Amy szerint a férfi nagyvonalú összeget fizetett neki. Kíváncsi vagyok, vajon készpénzben fizetett-e. Szeretnék beszélni a korábbi Mrs. Richardsszal.

– Egy kicsit túl messzire megy, Agatha. Arra gondolok, hogy a férfi talán jelentéktelennek tűnik, de valójában nagyon, nagyon gazdag. A gazdag férfiak általában elég könnyen szoktak találni maguknak ilyen karon hordozható cukorfalatokat.

– Pig... Pig... – dadogott Agatha.

– Valami baj van?

– Nem. Arra a Pig nevű akárcikre gondolok.

– Aha, Pygmalion.

– Igen, az az a fickó.

– Nem, ezzel mellélőtt. Az a férfi tényleg bolondul Amyért.

– De Amy mutatott nekem egy fotót magáról még a műtétei előtti időkből. Még csak csinos sem volt.

– Egy kicsit vegyünk vissza – mondta Bill. – Nem akarom, hogy valamit elfuseráljon itt nekünk a rendőrségi nyomozás kellős közepén.

Agatha felpaprikázódott.

– A nő fizet nekem, hogy rájőjsek, ki ölte meg Gary Beechet, és nekem kell a pénz. Itt van a kutya elásva. A pénz. Tény, hogy Beech nagyvonalúan fizetett Amynek, amikor elváltak. Na de honnan a fenéből szerez egy gürcölő hekus annyi pénzt, hogy bárkivel ilyen nagyvonalú lehessen?

– Ezt megvizsgáljuk. A bankszámláján csak pár száz font volt, de Alice Peterson észrevette, amikor Gary házában jártunk, hogy értékes műkincseket birtokolt. Lenyomoztuk a régiségkereskedőt. Igen, Gary számos értékes bútordarabot vett, és készpénzzel fizetett. Tehát kellett lennie valaminek még a munkája mellett.

– Talán folyton kipécézett magának embereket ezért meg azért, aztán megszarolta őket.

– Nem hiszem. Kedvét lelte abban, ha embereket a bíróságra juttathatott.

Bill éppen elment, amikor Toni beállított.

– Szeretnék beszélni magával, Mrs. Raisin – mondta.

– Gyere be – felelte Agatha. – Mi a helyzet?

Toni egyenesen bemasírozott a konyhába, és egy esküvői meghívót csapott le a konyhaasztalra. – Ez a helyzet, maga minden lében kanál vén szatyor.

Agatha elolvasta a meghívót. Az állt rajta, hogy Simon Black őrzető és Susan Crispin őrmester június tizedikén, a mircesteri apátságban házasságot kötnek.

– És? – kérdezte Agatha. – Mi közöm van nekem ehhez?

– A meghívó mellé egy levél is jött, ez itt – közölte Toni, és

átadott neki egy légi postán érkezett levelet.

Ez állt benne: „Kedves Toni, örülnék, ha eljönnél az esküvőnkre, mert szívesen emlékszem a munkában együtt töltött időnkre. Akkoriban szívesen el is vettelek volna feleségül, de Agatha azt mondta, túl fiatal vagy a házassághoz, menjek el, és három évig gondolkodjak rajta. Nem tudtam elviselni, hogy úgy kellett tennem, mintha félvállról vennélek, mert láttam, hogy ez fáj neked. Ezért beléptem a hadseregbe. Szerencsére itt találkoztam Susie-val, aki nekem való lány, úgyhogy lehet, hogy Agathának végig igaza volt, hogy nem bízott meg bennem. Szeretettel, Simon.”

– Hála a maga közbeavatkozásának, akár fel is robbanhatott volna ott – mondta Toni. – Tizennyolc éves vagyok, és már nem gyerek. Ne merészeljen még egyszer beleavatkozni az életembe! Ja, és egy hónapos határidővel felmondok.

Toni ezzel kiviharzott, és Agatha belesüppedt a karosszékébe.

– Van itthon valaki? – hallotta Charles hangját.

– Ó, gyere csak, és gázolj bele a lelkivilágomba – kiabálta Agatha, és könnyekben tört ki.

Charles megvárta, amíg Agatha befejezi a sírást, majd gyengéden azt mondta:

– Láttam, hogy Toni úgy süvít el, mint akit puskából lőttek ki. Rájött a Simon-féle dologra?

Agatha nekikeseredve szípot adott.

– Ezeket itt felejtette. – Odalökte az esküvői meghívót meg a levelet Charles elé.

Charles gondosan elolvasta mindkettőt.

– Értem.

– És egy hónapos határidővel felmondott.

– Nem kellett volna közbeavatkoznod.

– Tudom, tudom. De nem csupa önzésből történt. Nem csak azért tettem, mert nem akartam elveszíteni egy jó detektívemet. De volt valami bizonytalanság Simonban. Éreztem.

– Hagynod kellett volna, hogy magától jöjjön rá.

– És Paul Finlay? Ha nem derítem ki Bill segítségével, hogy bántalmazta a feleségét, és Bill nem megy oda a lakására, Toni nem úszta volna meg a verést.

– Hát nem védte meg magát?

– De igen – ismerte be Agatha. – Tökön ragadta azt a barmot.

– Toni képes megvívni a saját csatáit. Dzsúdóleckéket vesz. Azt hiszem, Bill éppen időben érkezett ahhoz, hogy megmentse Pault Tonitól.

– És amikor az a másik nyomoronc elvitte Párizsba, és Toni könyörgött, hogy segítsek rajta? Ki húzta ki akkor a csávából? Én! Csakis én. Toni egyik reménytelen alak karjaiból a másikéba zuhan.

– Akárcsak te, Aggie.

– Mi a csudáról beszélsz?

– Az első férjed egy iszákos volt, a második egy jégshívű, igazoltan agglegénytípus, aztán majdnem hozzám mentél egy irányításmániáshoz, és nekem kellett érted mennem és kiszabadítani téged.

– Az egészen más.

– Nem más. Jaj, ne vitatkozzunk. Hogyan fogod rávenni Tonit

a maradásra?

– Megpróbálom rábízni a legjobb munkákat, és csak azokat. És félreállok az útjából.

Másnap az irodában Agatha könnyedén üdvözölte munkatársait, mintha az égvilágon semmi sem történt volna.

– Toni – mondta –, szeretném, hogy ami munkád van, azt átadd Patricknek és Philnek. Egy komoly ügyet tartogatok neked. Hadd körvonalazzam, miről van szó.

Mindannyian élénken figyeltek. Mikor Agatha befejezte, azt mondta:

– Toni, menj és keresd meg az első Mrs. Richardsot. Próbáld meg kideríteni, hogy Richards akarta-e, hogy arcfelvarrást csináltasson. Az az elméletem, hogy egy aljas, manipulatív férfi lehet.

– Kérem a címet – mondta Toni.

Agatha átadta neki.

– Begépelem mindazt, amit most elmondtam nektek, úgyhogy bármikor ellenőrizhetitek a számítógépeken. Patrick, ha akad ma egy kis szabadidőd, akkor vedd fel a kapcsolatot a régi rendőr ismerőseiddel, és derítsd ki, van-e bármi ötletük, hogyan szerezhetett pénzt Beech a munkája mellett.

Toni összeszedte a holmiját, és elhagyta az irodát. Agatha reménytelen vágyakozással nézte, amint kimegy.

Toni kiüresedett lélekkel hajtott Richardsék villája felé. Törölte elméjéből mindazon alkalmakat, amikor Agathának köszönhette megmenekülését, kezdve azzal, hogy kimentette

alkoholista bátyjának karmaiból, és lakást, munkát szerzett neki.

A Richards-villa tiszteletet parancsoló épület volt, amelyet vastag, tüskés sövény és kőfal választott el az úttól. Toni kinyitotta a kaput, és felsétált a rövid, kavicsos feljárón a bejáratig.

Egy meglehetősen koros nő nyitotta ki az ajtót, régies stílusú, virágos köténnyel a dereka körül.

– Mrs. Richards?

– Nem, én csak a takarítónő vagyok. Ő nincs itthon.

– Meg tudná mondani, mikor jön vissza?

– Nagyjából, amikor a gyerekek hazajönnek az iskolából.

– Megtalálom valahol Mircesterben?

– Talán az új egészségbárban ebédel. Csupa szemét, legalábbis szerintem. Egy vagyont kell fizetni egy darabka salátáért.

Toni megköszönte, és távozott. Tudta, hol van az egészségbár. Északkeletről fagyos szél fújt, és az alacsonyan úszó fellegek havazással fenyegettek. Micsoda nap a nyúlkájához, gondolta Toni. Sokkal inkább amolyan leveses és marhahúsos-vesés pitéس nap lehetne. Megkordult a gyomra. Annyira felizgatta magát Simon esküvőjével, hogy reggelire csak egy kávét fogyasztott.

Leparkolt a főtéren, majd fejét leszegve az erősödő szélben, óvatosan lépegetett a gyorsan jéggé dermedő latyakon az egészségbárig. Átkozta az időjárást, amely mintha a folytonos olvadás és fagyás ördögi körébe ragadt volna.

A bár neve Zöld Boldogság volt. Az ablakokat belepte a pára,

úgyhogy Toni nem láthatta, ki van odabent. Belökte az ajtót és bement. Alig pár vendég lézengett a helyiségben. Mircester őshonos lakosai a koleszterin hívei voltak, mégpedig nagy mennyiségben.

Egy súlyosan pattanásos, rosszkedvű pincérlány lépett oda Tonihoz, miután az leült egy sarokban, az ajtó felé fordulva. Toni megtekintette a menüt és zöldséglevest rendelt, amit majd karfiol és sajt követ, valamint egy pohár bodzalé.

Nagy megkönnyebbülésére a leves kenyérkarikákkal és vajjal érkezett. Körülnézett. Két meglehetősen idős asszony üldögélt az ablaknál. Rajtuk és magán Tonin kívül csak egyetlen vendég tartózkodott bent, egy komoly kinézetű férfi, szemüvegben, hosszú szakállal.

Kinyílt az ajtó, éppen amikor Toni befejezte étkezését egy csésze pitypangteával. A nő, aki belépett, magas volt, és mesterkéltén vidékies ruhát viselt: egy Barbour kabátot kasmírpulóverje felett, valamint kord térdnadrágot, vastag gyapjúharisnyát és erős bakancsot. Hosszúkás, nyájas arca volt, ami Tonit egy birkára emlékeztette. Ujjain számtalan gyűrűt hordott, amelyek sziporkáztak a fényben.

Amikor a nő magához hívta a pincérlányt és leadta rendelését, a hangja elárulta, hogy olyasvalaki, aki kétségbeesetten próbál előkelőnek látszani, de sehogy sem sikerül neki. A többi vendég közben távozott. Toni ott maradt a nővel, akiről azt remélte, hogy Mrs. Richards.

Az asszony határozatlanul mosolygott Toni irányába, mire ő merészen felállt, és odament hozzá.

– Azt hiszem, felismertem önt – mondta Toni. – Mrs.

Richardshoz van szerencsém?

– Voltam. Ha a sajtótól van, akkor a jelenlegi feleségét keresi. Egy kis desszertestájkát helyeztek Mrs. Richards elé, amelynek tartalmát leginkább babcsíra alkotta.

– Nem a sajtótól vagyok – felelte Toni. – Bocsásson meg, de ezen a dermesztő napon ez minden, amit enni fog?

– Igen. A volt férjemnek az a véleménye, hogy vigyáznom kell az alakomra.

– De hát mi köze hozzá? – rökönyödött meg Toni. – Hiszen csak a volt férje.

– Ő a gyermekeim apja, és tőle függ a gyerektartásom. Most távozzon.

– Nyomozó vagyok – mondta Toni, és odanyújtotta a névjegykártyáját. – Az ügynökségünk a jelenlegi Mrs. Richardsnak dolgozik, de én úgy érzem, van valami nagyon furcsa vele kapcsolatban.

– Nem furcsább, mint bármely más ócska kis ringyó.

– Miért nem beszéljük meg ezt ebéd közben?

– Én éppen most ebédelek.

– Nem, nem ebédel. Hanem bünteti magát. Már éppen elég sovány. Hagyja ezt a nyúlkaját, és jöjjön el velem a legközelebbi kocsmába, ahol eszünk egy jó marhahúsos-vesés pitét, és iszunk valami jófajta bort.

Mrs. Richards fintorogva böködte a salátáját.

– Mi van, ha rájön?

– Én nem fogom elmondani neki, és maga se. Nézze, én azt hiszem, már épp elég sok mindenen ment keresztül – mondta Toni. – És valószínűleg senki sem figyel magára. De én most itt

vagyok. Jöjjön. Éljen egy kicsit.

A marhahúsos-vesés pite, valamint egy üveg Merlot mellett Mrs. Richards megenyhült, nem úgy, mint az időjárás odakint. Miközben az asszony éhesen falt, Toni általánosságban taglalta az időjárás viszontagságait, és elmondott egy sor mulatságos történetet arról, hogy miként próbálnak megtalálni elveszett kedvenceket.

– Megkértek, hogy segítsek megtalálni egy Napóleon nevű elveszett macskát. Végül egy magas vadgesztenyefa ágai között bukkantam rá a gazdi kertjében. Felmásztam. Jó nehéz volt, mert a szél erősen fújt, és a macska fent volt egészen a fa tetején. Abban a pillanatban, amikor érte nyúltam, az a nyomorult jószág elkezdett gyorsan ágról ágra lefelé kúszni a földre. Követtem és üldöztem, míg végül egy rögbifogással elkaptam...

Mrs. Richards kuncogott, meglepően lányos nevetéssel.

– Nem lehet rögbifogással elkapni egy macskát.

– Á, dehogynem – mondta Toni. – Mit szólna egy brandyhez a kávé mellé?

– Ó, talán nem kellene...

Toni jó hangosan rendelt két brandyt.

– Ismerte a jelenlegi Mrs. Richardsot?

– Ó, igen. Nézze, hívjon Fionának. Ugyanabban a szupermarketben dolgoztunk. Ő a kasszában ült, én meg árufeltöltő voltam.

– Ez eléggé alantas munka magának. És a gyerekekkel ki törődött?

– Volt nekünk... van is... egy kiváló dadusunk a két kisebbnek. Carol négyéves, Josie öt. A legidősebb fiam, Wolfgang, a mircesteri gimnáziumba jár, ő tizenhárom éves.

– Wolfgang, ez elég szokatlan név egy angol gyereknek.

– Tom apja német. Ragaszkodott hozzá, hogy az elsőszülött fiunkat utána nevezzük el. Wolfnak, azaz farkasnak hívják az iskolában, szóval nem bánja. A férjem úgy vélte, nekem tisztában kell lennem azzal, hogyan működik az ő birodalma, egészen az alapoktól. Én nem bántam az árufeltöltést. Békés, nem sok figyelmet igénylő munka. Megismerkedtem Amyvel. A többiek tudták, hogy a főnök felesége vagyok, és azt hitték, azért raktak oda, hogy utánuk kémkedjek, de Amy szívesen cseverészett velem.

Egy délután meghívtam magunkhoz teázni. Mindkettőnknek szabadnapja volt. Azt hittem, Tom üzleti úton van, de hazajött. Elkezdte kérdezgetni Amyt arról, hogy megy az üzlet, mik a legnépszerűbb árucikkek. Hamarosan teljesen belemerültek a társalgásba, és mintha még a létezéséről is elfeledkeztek volna.

Alig pár héttel később Tom kijelentette, hogy válni akar. Eleinte megrázott, de mikor elmagyarázta, hogy bőséges gyerektartást fizetne, a gondolat, hogy otthagyhatom a munkát és otthon maradhatok a gyerekekkel, egyszerre úgy tűnt, mint a pokolból kivezető út. Atyaég, maga túl jó hallgatóság! Nem szabadna kritizálnom Tomot.

– Azon gondolkodtam – mondta Toni óvatosan –, vajon Tom akarta-e valaha, hogy változtasson a külsején.

– Éjjel-nappal követelte – panasolta Fiona Richards. –

Mindenáron azt akarta, menjek el Los Angelesbe, és csináltassak arcfelvarrást. A ruháimat mindig is ő választotta ki, de ez már túl sok volt nekem. Próbáltam nevetni ezen, és azt mondtam, elegánsan szeretném megérni az öregkoromat, de... de erre megütött...

– Nem fordult a rendőrséghez?

– Úgyis a legjobb ügyvédek szerezte volna meg magának. Úgy éreztem, nincs választásom. Vettem egy magnót, és elkezdtem felvenni az adózó veszekedéseket és ütlegetéseket. A csekélyke fizetésem egy nevemre szóló bankszámlára jött, tehát elmentem abba a bankba, béreltem egy széfet, és a magnókazetták másolatait ott helyeztem el. Aztán megmondtam neki, hogy a rendőrséghez fordulok a bizonyítékokkal. Elviharzott a házból, és amikor visszajött, közölte, hogy beleszeretett Amybe, és el fogunk válni. Alig hittem a szerencsémnek. Csak akkor fogtam fel, amikor kiköltözött. Rendszeresen hazajár a gyerekekhez. Ó, velük igazán jól elvan. Összefutottam Amyvel, még mielőtt átplasztikáztatta volna magát. Nagyon barátságos volt hozzám, de elejtett egy fura dolgot, mielőtt elment. Azt mondta: „Hiányzik Gary. Ő elbánt volna velem”.

– Tehát úgy fest, hogy eleget lett az új férjéből, még mielőtt elment volna az Államokba – jegyezte meg Toni.

– Hogy jutok haza? Már bőven többet ittam a kelleténél.

– Hívok magának egy taxit – ajánlotta Toni. – Van valaki, aki eljöhet a kocsijáért?

– Igen, a dajka, Mrs. Drufus. – Előrehajolt, és őszintén belenézett Toni szemébe. – Úgy gondolja, hogy Tom ölhetett

meg Garyt?

– Ha csak az lett volna, hogy fejbe verik – mondta Toni –, akkor elhinném. De megölni egy embert úgy, hogy halálra késelik, mint a bizonyítékok mutatják, aztán levágni a fejét és nyárson megsütni, mint egy disznót – nem. Ez nekem úgy tűnik, mintha több ember műve lenne.

– Lenne kedve kapcsolatban maradni velem? – kérdezte tétován Fiona. – Maga olyan kedves hallgatóság. Nos, ha lenne egy olyan lányom, mint maga... hát...

Az asszony kissé bizonytalanul lábra állt. Toni fogott neki egy taxit, és útjára engedte.

Agatha magában szentségelt. A lány olyan jó jelentést készített Fiona Richardsról, hogy csak na. Toni a maga fiatalságával és ártatlanságot sugárzó aurájával képes volt mindenféle történeteket előcsalogatni azokból is, akik különben tartották volna a szájukat, ha magával Agathával találják magukat szembe.

Miután hagyott egy cédulát Toni asztalán, amelyben megköszönte a munkáját, mellékelve Simon levelét és az esküvői meghívót is, Agatha nekivágott a dermesztő hidegnek. Eljött az ideje, hogy megkérdezze Amy Richardsot, miért hazudott. Közben ráébredt, hogy meg kell mondania az igazat, és bevallani, hogy nem járt Floridában.

Amy nyitott ajtót. Nem viselte a kontaktlencséit, és így látszott, hogy a szeme valójában barna. Úgy festett, mintha sírt volna.

– Ó, maga az – mondta mogorván.

Agatha megborzongott.

– Engedjen be.

Átnyomakodott Amy karcsú alakja mellett a nappaliba. Levette nehéz kabátját, és egy sálát, amitől úgy érezte magát, mint Machree mama a régi némafilmből, és magában átkozta az összes szőrmeellenes aktivistát. A nercek kártevők, és sokkal inkább az ő vállát kellene melengetniük, mint hogy szerteszéjjel portyázzanak az országban, és gyilkolásszák a bennszülött állatfajokat.

– Amy, én nem voltam Floridában. – Agatha letelepedett a kanapéra, vendéglátója pedig egy fotelbe, vele szemben. Kettejük között egy üvegtetejű dohányzóasztal állt, rajta fényes magazinok: *Ok!*, *Celebrity*, *Vogue* és színes mellékletek különféle vasárnapi magazinokból.

– De miért nem? – kérdezte Amy rekedt hangon.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, Amy, de én nem hittem magának. Egy ismerős a rendőrségről elmondta, hogy maga a vallomása szerint hazudott nekem, sosem volt Floridában, hanem Tom Richards fizetett a maga átalakításáért Los Angelesben. Természetszerűleg elkezdtem töprengeni, hogy vajon nem akart-e félreállítani az útból, és ha igen, miért.

– Ezúttal igazat mondtam a rendőrségnek. Nem akartam, hogy azt higgyék, afféle aranyásó vagyok. Úgy értem, piszkosul sok pénzbe kerül, hogy az ember így nézzen ki.

Vajon nem mondott egyszer Dolly Parton olyasmit, hogy „rengeteg pénzbe kerül, hogy az ember ilyen olcsónak tűnjön”? – tanakodott Agatha, mert ez alkalommal volt valami nagyon csiricsaré abban, ahogy Amy kinézett. Rózsaszín magas sarkút viselt, feszes rózsaszín pulóvert, és pink halásznadrágot.

– Tehát nem a férje javasolta, hogy plasztikai műtétre menjen?

– Nem, persze hogy nem.

– De az előző feleségének igen. Erőszakos ember?

– Ó, nem, az én Bucim a legédesebb, legdrágább ember.

– Oké. Térjünk vissza Garyhez. Azt mondta, sok pénzt adott magának a válásért. Csekket adott?

– Nem, készpénzt.

– Mennyit?

– Ööö, nem... nem emlékszem.

– Amy!

– Körülbelül tízezer volt egy borítékban. Azt mondta: „Ezt tedd el, és gyere el velem az ügyvédhez, de előtte ne említsd a pénzt. Azt kell mondanod, hogy semmit sem akarsz tőlem. Fogd!” Úgyhogy mentem.

– De biztosan volt saját ügyvédje is.

– Volt egy, ugyanabban az épületben.

– Kik ezek az ügyvédek?

– Crumley, Fatch és Blinder.

– És ők hol találhatóak?

– Ott kint az ipartelepen. Harmincegyes blokk.

– Hát ez igen furcsa hely egy ügyvédi irodának. De maga bemutatta a végzést a válásról, amikor bejegyeztette a házasságát Tom Richardsszal.

– Ez a legkülönösebb az egészben. Sehol sem találtam őket. Megkérdeztem Garyt, de ő azt mondta, odaadta az egész pakkot nekem, és biztosan elvesztettem. Az útlevelem még mindig a lánynevemen volt, és Buci azt mondta, az, meg a születési

anyakönyvi kivonatom elegendő lesz.

- Nem ment el az ügyvédhez, hogy másolatot kérjen?
- Buci azt mondta, felesleges fáradság.
- Amikor Gary odaadta magának a tízezret, honnan vette?

Volt széfje?

– Semmi ilyen. Csak elővett egy borítékot. Azt mondta, a házat magának akarja.

– És igazából hol találkozott magával Buci?

– A szupermarketben. Tudtam, hogy az a pénz nem fog soká tartani ezekben az időkben. Az Y-ban volt egy szobám.

– Amy, gondolja csak át alaposan. Gary nem keresett sokat mint zsaru. Honnan szerezhette extra pénzt?

– Gőzöm sincs. Mindig azt mondta, hogy sokat túlórázik. – Amy meglendítette vékony karját, és egy nehéz ezüst karkötő, amiről számos bigyó csüngött, megcsillant a fényben.

– Nocsak, van itt valami furcsaság. Megnézhetem a karkötőjét?

– Tessék. Egy barátnőm készítette nekem. Olyan ügyes! Mindenféle fura kis ezüst vackot felhasznál.

Agatha gondosan tanulmányozta a karkötőt, forgatta az ujjai közt.

– Van itt egy kulcs is – mondta. – Egy érdekes formájú kis kulcs. Úgy néz ki, mint az én banki széfem kulcsa.

– Nekem nincs olyan.

– Garynek melyik volt a bankja?

– Azt hiszem, a Mircester and General.

– Volt végrendelete?

– Igen, van is valahol belőle egy példányom. Olyan

végrendelet, amit az ember maga készít. Mindent rám hagyott, de a lánynevemen, Amy Tubb névre. Azt mondta, közvetlenül a házasságkötésünk előtt csinálta.

– És az útlevele még mindig a lánynevén van?

– Igen, sose jutottam hozzá, hogy kicseréltessem.

– Rendben. Vegye a kabátját. Először a bankban próbálkozunk. Hozza a végrendeletet, a halotti anyakönyvi kivonatot, meg az útlevelét.

Agatha türelmetlenül várt, míg Amy körbepillegett a magas sarkúján, nyitogatva és csukogatva a fiókokat. Végül mindent megtalált egy irattartóban a férje íróasztalának legalsó fiókjában.

Ötödik fejezet

Az irodába érve Toni megkönnyebbülten látta, hogy Mrs. Freedman kivételével senki sincs ott. Megkérdezte tőle:

– Mrs. Freedman, beadtam a felmondásomat Agathának egy hónapos határidővel. Legépelhetnék egy hivatalos levelet?

– Ó, drágám. Ha Agatha tud róla, szerintem nem érdemes fáradozni vele. Hova megy?

– Talán egy másik magánnyomozó irodába vagy a rendőrséghez.

Mrs. Freedman a szemüvege fölött pislogott Tonira.

– Nincs a miénkhez fogható ügynökség a környéken. Ha belép egy rosszabb céghez, akkor csupa vacak munkát fog kapni, merthogy ilyen fiatal. Aztán ott van a rendőrség. Elküldik Hendonba vagy máshová kiképzésre. Vagy fel se veszik a színe miatt.

– Tessék?

– Az egyik unokaöcsémet ezért utasították el. A gloucesteri rendőrségnél kötelesek alkalmazni egy bizonyos számban ázsiaiakat, jamaicaiakat és így tovább. Etnikai diverzitás, így nevezik. Most Londonban dolgozik a közlekedésrendészeten.

De még ha kap is munkát az itteni rendőrségen, ne Bill Wongból induljon ki. Egy rakás hímsoviniszta disznó, semmi egyéb. Ha távol tartja őket magától, magára fogják, hogy leszbikus, és csúf dolgokat fognak dugdosni az öltözőszekrényébe.

– Mrs. Freedman, én azt hiszem, hogy maga lojális Agathához, és azért talál ki ilyen dolgokat.

– Nos, igen, a hűség nagyszerű dolog – mondta Mrs. Freedman. Feltette kicsi orrára a szemüvegét, és újból nekiállt gépelni.

Agatha felhívta Tonit, elmondta neki, hogy Amyvel van, és találkozzanak a téren. Habár nem érezte szükségesnek, hogy a lány is velük jöjjön, Agatha eltökélte, hogy bevonja mindenbe, ami fontosnak látszik, abban a reményben, hogy Toni megváltoztatja az elképzelését és mégis marad.

– Hova megyünk? – kérdezte Toni lélegzet-visszafojtva, miközben bemászott Agatha kocsijának hátsó ülésére.

– A Mircester and General Bankba – mondta Agatha. Gyorsan beszámolt a kulcsról.

A bank két viharvert üzlethelyiség között állt. Még több csődbe ment vállalkozás, gondolta Agatha. A városok főutcái kihaltak, és mindez azért, mert ellustultunk, és jobban szeretjük egyszerre intézni a vásárlásainkat valamelyik városszéli nagy szupermarketben. Ugyanakkor a különféle önkormányzatok is hibásak voltak ebben, mert miközben előszeretettel változtatták a főutcákat sétálóövezetté, az elérhető legközelebbi parkolóban elképesztően magas

parkolási díjakat szedtek. Márpedig senki sem akart sok pénzért nehéz zöldségesszatyrokot cipelve egyik kicsi boltból a másikba gyalogolni. Talán ezeket a főutcákat afféle múzeumokká alakítják végül, ahol a járókelők huszadik századi öltözékben parádézhatnak fel-alá.

A bankban Agatha közölte, hogy az igazgatóval akar beszélni. Megkérték őket, hogy várjanak.

A magas ablakok mögött szállingózni kezdett a hó. „Téli gumikat kellett volna vennem – borongott Agatha –, de olyan soká tartana, amíg megérkeznek a szervizbe, hogy addigra csak eljön a tavasz.”

Végre behívták őket az igazgató irodájába. A férfi alacsony volt, kopasz és fontoskodó.

Miután Amy elmagyarázta látogatásuk célját, az igazgató őrzítő lassúsággal megvizsgálta a végrendeletet, az útlevelet és a kulcsot is, közben időnként csóválta a fejét és hümmögött:

– Ó, egek, ó, egek.

Agatha, aki kínkeservesen próbálta a türelem erényét gyakorolni, végül kitört:

– Mi van már? Mi tart magának ilyen soká? Meddig kell még itt ülnünk és várnunk, amíg húzza az időt?

– Muszáj megbizonyosodnom – mondta a másik ingerülten.

– Sok-sok rossz ember lakik errefelé. Bizony ám.

– Maga véletlenül nem Auchtermurphyből vagy valamelyik hasonló istenverte helyről származik?

– Stornowayból származom, és büszke vagyok rá. Szólok Gladysnek, és ő majd odaviszi magukat a széfhez. – Megnyomott egy gombot az asztalán.

Megjelent egy szőke nő, aki annyira sápadt volt, mintha tetőtől talpig kilúgozták volna, és jelezte, hogy kövessék őt. Lépcsőkön szálltak alá egy barlangszerű alagsorba, ahol Gladys kinyitotta az egyik ajtót két kulccsal.

– Mi a széf száma? – kérdezte.

– Nem tudom – nyöszörgött Amy.

Megint felmásztak a lépcsőn, és újból vártak egy darabig az igazgatóra, Mr. Macleodra. Aztán újabb hümmögés, mormogás, papírok aláírása következett, mielőtt megmondták a széf számát. Gladys újból megjelent mint sápadt kísértet, és elvezette őket az alvilág bugyraiba.

– Csak csapják be maguk mögött a külső ajtót, ha elmennek – mondta. – Automatikusan záródik. – Előhúzta a dobozt, és letette egy fémből készült asztalra a szoba közepén, majd magukra hagyta őket. Agatha előhúzott három pár gumikesztyűt, azt javasolva, jobb, ha felveszik.

– Tessék, csinálja maga – mondta Amy, és odaadta a kulcsot Agathának.

Agatha kinyitotta a zárat, és felhajtotta a doboz fedelét.

A három nő meglepetten bámulta a doboz tartalmát. Négy útlevel volt benne, mind más névre, de mindegyikben a néhai Gary Beech fényképe ékeskedett. Lapult ott egy összegöngyölt alsónemű is, amelyet Agatha szétnyitott, és egy kisméretű pisztolyt talált benne. Ezeken kívül mindössze egy kis összehúzható szájú bőrzacskó hevert a dobozban. Toni kinyitotta, belepillantott, aztán a tenyerébe rázott pár darabot a tartalmából.

– Kavicsok – mondta keserűen Amy. – Mi ütött belé, ronda,

piszkos kavicsokat őrizgetni egy széfben?

– Várjunk csak – mondta Toni izgatottan. – Azt hiszem, ezek csiszolatlan gyémántok. Láttam egyszer egy dokumentumfilmet, és nyers állapotban így néznek ki. Legjobb lesz, ha elvisszük őket a rendőrségre. Lehet, hogy konfliktusgyémántok.

– Te miről beszélsz? – csattant fel Agatha ingerülten, elfelejtve, hogy elhatározása szerint neki most minden alkalommal kedvesen és bátorítóan kell beszélnie Tonival.

– A konfliktus- avagy véres gyémántok segítségével lázadó fegyvereseket támogatnak olyan helyeken, mint Sierra Leone vagy Angola.

– De mi a franc köze lehetne egy falusi rendőrnek bármihez, ami Afrikában megy végbe? – kérdezte Agatha.

– Talán semmi – mondta Toni. – Talán csak fizetség valamilyen bűncselekményért. De mindenképpen jobb lesz, ha elvisszük a rendőrségre.

– Muszáj? – hökkent meg Amy. – Úgy értem, ha ezek tényleg nyers gyémántok, akkor egy ékszerész barátom megcsiszolhatja őket.

– Nem – mondta Agatha határozottan. – A rendőrségnek meg kell őket vizsgálnia.

Amy tekintete hirtelen olyan kemény lett, mint maguk a csiszolatlan gyémántok. – Először is, ez itt az én tulajdonom, értik? Elviszem és kész.

– Akkor is jelentenünk kell – mondta Toni.

– Ne becsüljék túl a saját jelentőségüket, oké? – gúnyolódott Amy.

– Maga mindvégig tudta, hogy Gary mivel van elfoglalva – nézett a szemébe Agatha. – Ki vele!

– Fújják fel magukat. Ki vannak rúgva! – Amy mindent beseperert jókora kézitáskájába, és kimasírozott.

– Jól van – mondta Agatha, miközben Amy leintett egy taxit a bank előtt. – Most azonnal menjünk a rendőrségre.

– Azt hiszem, követnünk kéne – vélekedett Toni.

– Minek? Van egy jó kis házassága egy gazdag férjjel.

– Azt hiszem, csak azért ment hozzá, mert gazdag volt, amúgy elég nagy gazembernek tűnik.

Agatha vitatkozni akart, de még időben eszébe ötlött, hogy Toni nyomozói érényeinek egyike, hogy világosan és gyakorlatiasan látja a dolgokat.

– Rendben – mondta. – Lássuk, mihez kezd most.

De mire odaértek Amy házához, a nő kocsija már nem volt ott, és a ház is elhagyatottnak látszott.

Vártak vagy egy órát, aztán Toni így szólt:

– Azt hiszem, mindent egybevetve jobb, ha a rendőrségre megyünk. Az én tippem az, hogy a nő a közelébe se megy többet a férjének.

Agatha teljesen kimerült és mindenből elege lett, mire eljöhettek a rendőrségről a kihallgatás után, és letehetette Tonit a lakásánál. Az utakat szerencsére felszórták, miután állítólag sőt importáltak külföldről, úgyhogy Agatha hazamehetett a falujába anélkül, hogy végigkorcsolyázta volna a távot. A házában a konyhaasztalon egy cédulát talált Charlestól: „Nem bírom ezt a borzalmas időjárást. Elmentem Dél-

Franciaországba. Puszi, Charles”.

Agatha még mindig aggódott Toni miatt, és nagyon egyedül érezte magát. Felhívta a lelkészlakot, de kiderült, hogy Mrs. Bloxby rokonlátogatásra utazott Bexhillbe, Sussexben. Aztán telefonált Roy Silvernek, hogy kiderítse, nem jön-e látogatóba a hétvégén, de a férfi azt válaszolta, hogy egy fantasztikus partira hivatalos, úgyhogy nem lesz szabad a hétvégéje.

A macskák békésen szunyókáltak. Az egész ház természetellenes csendbe burkolózott.

Agatha úgy érezte, valamit csinálnia kell. A konyha padlóján egy hatalmas szatyor gubbasztott tele mindenféle kiürült konzervdobozzal, meg egy rekeszre való üres üveg. Az önkormányzat ellátta a háztartásokat fekete szemetedobozokkal a fém- és üveghulladék számára, de Agatha mindet elvesztette. Úgy döntött, elviszi az egészet Stow-on-the-Woldba a Tescóhoz, mert ott vannak speciális konténerek, ahova bedobhatja őket, aztán kivesz némi pénzt a falon levő lyukból. A havazás enyhült, és úgy festett, talán el is áll. A felhők mögött megjelent a hold vékony korongja. Carsely kis falucskája hóba burkolózott, hóba és csendbe. Agatha az órájára pillantott. Éppen elmúlt éjfél.

Kocsijával a szupermarket hátsó részéhez hajtott. Az üvegeket bedobta a megfelelő konténerbe, és elégedetten hallgatta a csörömpölést. Alighanem mindannyiunk lelke mélyén ott él egy huligán, gondolta.

Aztán megszabadult a konzervdobozoktól. Majd óvatosan a pénzkidó automatához hajtott, keresztüldöcögve a fagyott hepehupákon. A szupermarketek parkolói magántulajdonnak

számítottak, és Agatha úgy tudta, ha a tulajdonos maga takarítja a parkolót, és valaki megcsúszik és elesik, akkor a tulaj kártérítést köteles fizetni. De ha valaki a nem takarított parkolóban csúszik meg és esik el, akkor az az ő saját hibája.

Agatha leparkolt a készpénz-automatánál. A masina mellett és egy sor szupermarketes bevásárlókocsi mögött két gyerekeknek való, meglovagolható műanyag játék állt. Az egyik időről időre olyan hangokat adott ki, aminek bizonyára felhőtlen gyermekkacajra kellett volna emlékeztetnie, de Agathának inkább egy gonosz manó gúnykacajának tűnt, mintha mulatna valakin, akit gyötör a balsors.

Kivett száz fontot az automatából, és éppen a pénztárcájába gyömöszölte, amikor a szeme sarkából észrevett valamit. Egy ruhakupacnak látszott a két gyermekjáték között.

„Már megint miért pont én? – nyögött fel Agatha. – Ha valami részeg alak aludt el, akkor segítséget kell hívnom a szerencsétlenek.”

Megkerülte a bevásárlókocsik sorát, és lehajolt az illetőhöz. Akárki volt is az, tetőtől talpig be volt bugyolálva egy pokróccal. Agatha félrehúzta a takarót az arcából.

Sütött a hold. A pokoli gyerekhangok ismét felvihogtak. És Agatha egyenesen Amy Richards halott arcába bámult.

A szupermarket belsejében, noha zárva volt, láthatta, ahogy az árufeltöltők dolgoznak a polcoknál.

Dörömbölni kezdett az üvegajtón, mire arcok fordultak felé. Egy biztonsági ember odajött az ajtóhoz, és intett neki, hogy menjen el.

Agatha elővette a jegyzetfüzetét, és nagy betűkkel ráírta:

HOLTTEST VAN A PARKOLÓBAN.

Hatodik fejezet

Agathának vissza kellett tartania a biztonsági őrt attól, hogy megpróbálja újraéleszteni Amyt.

– Hagyja békén! – kiabálta, és visszarántotta tőle. – Bármelyik idióta láthatja, hogy élettelen, mint a kő. Csak meghamisítja a bizonyítékot.

Émelyegve és felzaklatva felhívta a rendőrséget, és már hallotta is a vijjogó szirénákat. Rendőrautók érkeztek a parkolóba, némelyik jelzéssel, némelyik anélkül. Egy komor képű rendőrnő, akit Agatha nem ismert, elkezdte kikérdezni, majd rászólt, hogy üljön be az egyik kocsiba, mert be kell mennie a rendőrségre, ahol felveszik a tanúvallomását.

Agatha felhívta az ügyvédjét, Bill Sykest, és megkérte, hogy találkozzanak az őrsön. Régebben vele készítette el a végrendeletét. A férfi tiltakozott, hogy nem foglalkozik büntetőjoggal, de Agatha felcsattant:

– Akkor jöjjön ide, és nézze meg, mibe keveredtem.

Agatha nagy nehezen átvészelte a kihallgatást, amihez nem sok segítséget kapott félénk, álmos ügyvédjétől. Elővigyázatosságból hívta oda, mert tudta, hogy a rendőrség ezt

a véletlen egybeesést erős túlzásnak fogja érezni – hogy miután előzőleg megfigyelés alatt tartotta Amy házát, neki, Agathának eszébe jut az éjszaka közepén elszállítani az újrahasznosítható hulladékot, és mit ad isten, csak úgy véletlenül rábukkan Amy holttestére. Újra meg újra elmondta a történetet, mialatt az asztmás falióra a feje felett nehézkesen mérte az időt.

Végül feltette a kezét.

– Elmondanák nekem, hogyan halt meg?

Wilkes, aki a kihallgatást vezette, dühösen nézett rá. Egy Briggs nevezetű, testes nyomozó undok módon rákérdezett:

– Hát nem tudja?

– Ha tudnám, nem kérdezném – harsogta Agatha.

– Amennyire tudjuk, szíven szúrták – mondta Wilkes.

– Mivel? – kérdezte Agatha.

– Maga szerint? – kérdezte Briggs maró gúnnyal.

Mr. Sykes, az ügyvéd, elfáradt. A rosszkedvétől hirtelen feleledt benne valami bátor harciasság, amiről addig azt sem tudta, hogy egyáltalán benne lakozik.

– Feleljen Mrs. Raisin kérdésére – csattant fel –, és ne vesztegesse az időnket a kötekedésével!

Briggs pontosan úgy festett, mintha egy nyúl harapta volna bokán. Wilkes nehézkesen kibökte:

– Valamilyen keskeny pengéjű kés lehetett, arra gyanakszunk.

– Van valami, amivel a kliensemet vádolják? – kérdezte a kis Mr. Sykes, kipislogva vastag szemüvege mögül.

– Pillanatnyilag nem – mondta Briggs kelletlenül.

– Ebben az esetben szabadon távozhat, Mrs. Raisin – mondta

Sykes, miközben egy hosszú sálat tekert a nyaka köré. – Jöjjön.

– Álljon készenlétben a további kikérdezések esetére – kiabálta Wilkes a távolodó hátuknak.

Mikor végre kijutottak a kihallgatósobából, Agatha megölelte az ettől kissé megriadt Mr. Sykest.

– Ezt remekül csinálta. Olyan fáradt vagyok, hogy már nem tudtam velük szembeszegülni, és higgye el, ez nem olyasmi, ami gyakran megesik velem.

– Hol van a kocsija? – kérdezte Mr. Sykes.

– Ott maradt a szupermarketnél.

– Odaviszem – ajánlotta az ügyvéd. – És – tette hozzá, teljesen megbabonázva tulajdon merészsége emlékéitől –, dohányozhat is, ha tetszik.

Mire odaértek a parkolóba, a holttest köré már sátrat emeltek. De Agatha csak arra vágyott, hogy hazamehessen és alhasson. Ismételten köszönetet mondott az ügyvédjének, kocsiba ült, és nekiindult a hófehér tájnak. A havazás elállt, és az út Carsely felé ismét csúszós lett. Kettesbe tette a sebességváltót, úgy korcsolyázott végig a kásás aszfalton, végül megkönnyebbült sóhajjal befordult az Orgona utcába.

Miközben kikászálódott a kocsijából, érezte, hogy remeg a térde. Bezárta a kocsit, és meghallotta, hogy valaki a nevéen szólítja.

– Agatha!

Megperdült. A hold elrejtőzött a felhők mögött, és Agatha egy magas, sötét alakot látott közeledni. Már éppen sikításra nyitotta a száját, amikor meghallotta a rég hallott, oly kedves hangot:

- Agatha, jól vagy? Hallottam a gyilkosságról a rádióban.
- James? – ámult el Agatha. – Tényleg te vagy az?
- Ki más? – kérdezett vissza exférje, James Lacey.
- Ó, olyan boldog vagyok, hogy látlak! – mondta Agatha, és könnyekben tört ki.

A ház melegében James türelmesen várta a konyhában, hogy volt neje az emeleten rendbe hozza a sminkjét. James még mindig ugyanúgy néz ki, gondolta Agatha, a sűrű haj, ami csak enyhén őszül a halántéka körül, és azok az átható kék szemek...

Mikor végül elégedetten úgy érezte, mindent megtett az arcával, amit tehetett, magára hintett egy kis Coco Mademoiselle-t, és lement a lépcsőn.

– Mikor jöttél vissza? – kérdezte Jamest.

– Ma, elég későn. Hallgattam a híreket a rádióban, és bemondták, hogy találtak egy holttestet a Tesco parkolójában. Gondoltam, jobb, ha itt Carselyben várok rád, míg visszaérsz, mintha útközben elkerülnénk egymást. Töltöttem neked egy brandyt. Talán egy forró tea jobb lett volna, de nagyon úgy festesz, mint akinek szüksége van egy kis szíverősítőre.

Agatha bólintott. James átment a nappaliba, és visszatért egy pohár brandyvel. Volt felesége belekortyolt, és fátyolosan rámosolygott.

– Olyan jó látni téged. Úgy néz ki, egyelőre én vagyok az első számú gyanúsított Amy Richards meggyilkolásának ügyében.

– Ha nem vagy túl fáradt, meséld el az egészet.

– Elmondom – felelte Agatha. – Rémségesen kimerült vagyok, de túl felajzott és ideges az alváshoz. Ó, fel kellett

volna hívnom Tonit. Őt is ki kell majd kérdezniük. Toni egy másik probléma. Majd azt is elmondom.

James elővett egy kis noteszt és tollat, és míg Agathából folyt a szó, ő időnként jegyzetelt.

Amikor Agatha befejezte, James biztatta:

– Azt mondtad, van valami gond Tonival is. Mi az?

Agatha elgyötörten vázolta a helyzetet, majd tétován így szólt:

– Ne nézz ilyen szigorúan. Összekutyultam a dolgokat, és most nem tudom, hogy hozzam rendbe.

– Simon tényleg nagyon fiatal – jegyezte meg James. – És nyilvánvalóan nem érzett halhatatlan szerelmet Toni iránt, különben nem esett volna bele ebbe az új lányba ilyen gyorsan. Az a baj, hogy ezzel valószínűleg már nem tudsz mit csinálni. Toninak mostantól fogva el kell követnie a saját hibáit. Majd magához tér. Tudod, milyen öntudatos és független.

– De olyan fiatal!

– Ahogy te is az voltál egyszer, Agatha, és bármibe lefogadom, hogy ehhez a kislányhoz képest valóságos buldózer lehettél. De megpróbálhatok pár szót váltani Tonival.

– Megtennéd? Mindig nagyon tisztelt téged.

– Most pedig a legjobb lenne, ha lefeküdnél aludni. Holnap találkozunk, mondjuk ebédidőben a George-ban. Délelőtt csak heveréssz. Majd beszólok az irodába helyetted.

– Hol voltál eddig?

– Útikönyveket írok, mint mindig, de most már komoly albumokat csinállok, és még több rejtett zugát mutatom be széles e világnak.

– Még mindig vannak rejtett zugok? Én azt hittem, már a Mount Everest csúcsa is kezd túlzsúfolt lenni.

– Ó, azért maradt még néhány hely a földön. Zárj be utánam, és menj aludni.

Amint James távozott, és Agatha kezdett elszenderedni, örömmel vette észre, hogy régi megszállottsága a volt férjével kapcsolatban nem tért vissza. „De már annyira elegendem van az egyedüllétből – búsongott. – Charles olyan önelégült, mint a macskáim, Roy meg egy pillanat alatt ejtene bármikor, ha találna egy jó ügyfelet.”

De Agatha csak pár órát alhatott. Kilenckor felébresztette a takarítónője, Doris Simpson, aki elújságolta, hogy odalent Bill Wong várja valami női nyomozó társaságában, és beszélni akarnak vele.

Agatha borúsan vizsgálta meg az arcát a fürdőszobai tükörben. Bekente egy kis krémmel, amelynek el kellett volna tüntetnie a táskákat és sötét karikákat a szeme alól, de nem használt. Erre vastag réteg alapozót tett fel, és az eredményt látva úgy döntött, borzalmasan néz ki. Vajon miért van az, hogy az alapozókrémek vagy kísértetiesen fehérek, vagy természetellenesen barnák? Lemosta az egészet, és helyette felkent egy vékony réteg enyhén színezett hidratáló krémet. Hallotta, amint csepeg a víz házának zsúpfedeléről. Megindult az olvadás.

Kasmírnadrágjához rózsaszín blúzt öltött, és elindult lefelé a lépcsőn, de csak mikor leért, jutott eszébe, hogy utálja a rózsaszínt.

Bill és Alice várta a konyhában. Doris kávéval és süteménnyel látta el őket.

– Üljön le, Agatha – mondta Bill.

– Naná, hogy leülök – felelte Agatha ingerülten. – Mivel ez itt a saját házam. Akár az istenverte kéményre is ráülhetek, ha ahhoz van kedvem.

– Tudom, hogy fáradt – csitította Alice nyugtatólag. – De szeretnénk átvenni még egyszer pár kérdést.

– Várjanak, amíg iszom egy erős feketét és elszívok egy cigarettát – zsémbelt Agatha.

– Jut eszembe – szólt közbe Bill –, Toni ejtette a vádakat Paul Finlay ellen.

Toni már ébren volt, és nagy gonddal készülődött az interjúra egy rivális nyomozóirodánál, a Mixdennél. Jól szabott nadrágkosztümöt viselt, ehhez skarlát pufidzsekit vett fel, és elindult.

A Mixden Mircester külvárosában működött. Toni áthajtott a latyakos utakon, és próbálta leküzdeni a furcsa érzést, hogy elárulja Agathát. De hát botrányos, amit művelt, mondogatta magában, miközben leparkolt egy szögletes, kavicsos vakolatú épület előtt, bejárata felett a MIXDEN felirattal.

Megismerte a recepció lányt, akivel együtt járt iskolába; noha közben szőke haja lett, és olyan vastag vakolat volt a bőrén, hogy leginkább egy japán Nó- produkció karakterének

látszott. Chelsea Flitternek hívták.

– Helló, Toni – üdvözölte a lány. – Beállsz mihozzánk?

– Lehet.

– Már be is mehetsz. Mr. Mixden ott van jobbra, a mögött az ajtó mögött. Majd dumáljunk, ha kijöttél. Össze kéne jönnünk.

Toni bólintott, és bement Mr. Mixden irodájába. A főnök nagyon alacsony emberke volt, gyér haját keresztbe fésülte kopasz feje búbján, és az zsíros kis csíkokban tapadt a fejbőrére, mint a hínár apály idején a sziklákra. Nagy orrán aranykeretes szemüveget viselt, széles szája a sarkainál fanyarul lekonyult. Rámosolygott Tonira, felfedve ezzel rikítóan fehér műfogsorát, és intett, hogy üljön le az íróasztalával szemben álló székre.

– Éppen olyan csinos, mint a fotóin – kezdte. – Ugyancsak sok nyilvánosságot kapott már ahhoz képest, hogy milyen fiatal hölgy. Miért szeretne hozzánk jönni dolgozni?

– Mert úgy érzem, csupa szokványos feladatot kapok a munkahelyemen – felelte Toni. – Agatha Raisin nagyon rendesen bánt velem, de úgy érzi, joga van kontrollálni a magánéletemet csakúgy, mint a munkámat.

– Értem. – A férfi gyorsan felírt valamit az előtte heverő jegyzetömbre. Aztán ránézett. – A Raisin-féle iroda ugyancsak sikeres. Tehát maga nagyon hasznos lehet számunkra, és sok pénzt hozhat az üzletbe. De először is, honnét tudjam, hogy nem csak azért van itt, hogy kémkedjen, és beszámoljon annak a Raisinnek a nálunk lévő ügyekről, hogy aztán ő megpróbálja elhappolni tőlünk ezeket?

– Eszembe sem jutna ilyesmi! – tiltakozott Toni semleges hangon, holott érezte, hogy kezd gyűlni benne a harag.

A pasas kopogott a ceruzájával a jegyzetömbön.

– Akkor nézzük máshonnan. Dolgozhatna továbbra is Raisinnek, és tehetne jelentést nekünk az ő ügyeinek állásáról. Így a dupláját kereshetné. Mit szól hozzá?

Toni egyszerűen felállt, és köszönés nélkül kisétált az ajtón, amit jól bevágott maga után. Beszállt a kocsiába, pár percig csak gubbasztott az ülésen; aprónak és jelentéktelennek érezte magát.

A szél vadul lökdöste kicsi autóját. Alig tudta elhinni, hogy Mixden képes volt ilyen ajánlatot tenni neki. Nos, bátorság! Van még egy magánnyomozó iroda, a FindIT, a város központjában. Az általa elért eredményekkel egészen biztosan kapva kapnak majd rajta.

Leparkolt a főtéren, és próbált megszabadulni attól a kellemetlen érzéstől, hogy valaki figyeli.

James Lacey aznap reggel Mircesterbe ment, hogy vásároljon magának egy új téli csizmát. Egy keskeny utcán sétálva felismerte maga előtt Toni szőke fejét. Aztán észrevette, hogy a lány időnként hátrafordul, mintha gyanakodna, hogy figyelik. Jamesnek feltűnt, hogy egy szakállas férfi hirtelen behúzódik egy kapualjba.

A nyomába eredt, közben telefonált Agathának, egész idő alatt rajta tartva a szemét Tonin. Agatha éppen beért az irodába, amikor James hívta a mobilján.

– Az a mocsok Paul Finlay lesz az – mérgelődött. – Mindjárt odamegyek.

– Nem, maradj csak, ahol vagy – állította le James. –

Felismerne téged.

James emlékezett, mit mondott Agatha Paul Finlayról előző este. De a pasas nyilván nem fogja megtámadni Tonit fényes nappal, egy forgalmas utcán. Toni éppen befordult a FindIT detektíviroda kapuján.

A szakállas férfi bement egy szemben lévő kávéházba, és letelepedett az ablaknál. James követte.

Az ügynökségen nem volt recepciós pult, csupán egy várószoba, benne könnyű székekkel, és egy alacsony dohányzóasztallal.

Toni éppen tanakodni kezdett, hogy tud itt beszélni bárkivel, amikor kinyílt egy ajtó az egyik oldalfalon, és egy magas nő megkérdezte:

– Miben segíthetek?

A nő férfias jelenség volt, sűrű ősz haját franciásan vágatta le. Hatalmas fekete szemei alatt hajlott orr görbült a vékony ajkakra. Bordó pulóvert viselt, olyan szűket, hogy az teljesen kirajzolta az alatta lévő lógó melleket. Egy boszorkányra emlékeztette Tonit, amelynek képét egy hajdani mesekönyvben látta.

– Állást keresek – mondta Toni.

– Ó, igen, Miss Gilmour. Felismerem. Összeveszett a mi kedves Agathánkkal?

– Szeretnék találkozni a főnökkel – mondta határozottan Toni.

– Én vagyok a főnök, szivi. Nem vagy valami jó detektív, igaz? A nevem Dolores Watchman. Gyere be az irodámba.

Mondta a pók a légynek, gondolta Toni. Volt Dolores

lényében valami ellentmondást nem tűrő és meglehetősen fenyegető.

Az irodát ízlésesen rendezték be. Dolores egy antik mahagóni íróasztal mögött ült. Toni egy egyenes hátú székbe telepedett le az asztal előtt. A falakat számos, színvonalasnak látszó absztrakt festmény díszítette, valamint egy bekeretezett Aubrey Beardsley-rajz.

Dolores szivarra gyújtott, és hátradőlt a székében.

– Szóval mikor szakítottatok Aggie-vel?

– Mi nem... nem szakítottunk – mondta Toni. – Én akartam változást.

– Nem bánom, adhatok pár hónap próbaidőt. Kérsz egy italt?

– Nem, köszönöm. Nekem ez egy kicsit korán van.

– Nekem soha nincs elég korán. – Dolores kinyitotta íróasztalának egyik alsó fiókját, és elővett belőle egy whiskysüveget meg egy poharat.

– Egy dolgot már most tisztázzunk, gyermekem, soha nem nevezhetsz rajtam. Megkövetelem a teljes tiszteletet. Elkezdhetjük a kisebb ügyekkel, aztán meglátom, hogy boldogulsz. Nem várhatod el tőlem, hogy teljes fizetést adjak neked, amíg el nem döntöttem, hogy mennyit érsz.

– Hibát követtem el – mondta Toni, és hirtelen talpra ugrott. – Jó napot.

– Micsoda, te taknyos kis kurva! – kiabálta Dolores, miközben Toni az ajtó felé iramodott, majd ki az irodából, az utcára.

James látta, amint Toni feltűnik az iroda ajtajában, mire a férfi, aki minden bizonnyal Paul Finlay volt, pénzt dobott az asztalra

fizetség gyanánt, és kilépett a kávéházból. Paul Toni után eredt, James meg követte mindkettőjüket.

Toni határozatlanul álldogált a kocsija mellett, amikor meghallott egy fojtott hangot maga mögött:

– Paul vagyok. Kés van nálam. Szállj be a kocsidba. Ha sikítasz, megöllek.

A következő pillanatban velőt rázó üvöltés hasított a levegőbe. James olyan erővel tekerte ki Paul kést tartó kezét, hogy kifecamította a vállát is. Paul a földre zuhant, ordított és vonaglott a fájdalomtól. James pedig hívta a rendőrséget.

– Ha még egyszer megpróbálkozol valamivel – sziszegte Paul felé –, akkor kitöröm a nyakadat.

James ott ült a rendőrségen a hallban, és várta, hogy Toni előbukkanjon. Leállította Agathát, aki azonnal jönni akart, mondván, hogy jobb lesz, ha előbb ő beszélhet Tonival pár szót.

Végre megjelent a lány, Bill kíséretében.

– Elviszem inni egyet a nagy ijedtségre – mondta James. – Biztos vagyok benne, hogy jól fog tenni neki.

– Rendben – mondta Bill. – Maga hirtelen tűnt fel, mégpedig éppen a megfelelő pillanatban. Találkozott Agathával?

– Természetesen – mondta James.

Mikor leültek a kocsmában, Toni megköszönte Jamesnek, hogy megmentette.

– Azt hiszem, fel kellene hívnod Agathát, és kivenni ezt a napot – javasolta James. Aztán gyengéden hozzátette: – Tudod,

Agatha rettenetesen bánja azt a hibát, amit Simon Black kapcsán vétett ellened. Nem volt joga beleavatkozni az életedbe, és ezt most már ő is belátja. Csak volt valami megérzése Simonnal kapcsolatban. Talán tévedett. Vissza tudnád vonni a felmondásodat és továbbra is neki dolgozni?

– Kénytelen leszek – mondta Toni keservesen. Elmesélte megpróbáltatásait, miközben állást próbált találni a két másik ügynökségnél.

– Na tessék – mondta James. – Még Agathánál is léteznek rosszabbak.

Toni bágyadtan felnevetett.

– Na, ez az én Tonim. Mondd meg neki, hogy úgy döntöttél, maradsz.

– Rendben. De mi lesz, ha azt mondja, menjek a fenébe?

– Agathának hatalmas szíve van, és sose mondana ilyet. Azonkívül nagy becsben tartja a munkádat.

Toni kiitta az italát.

– Most rögtön visszamegyek az irodába, és megmondom neki.

– Még mielőtt bemész, talán segíthetnél nekem. Játékot kellene vennem egy barátom gyerekének – kislány, hétéves. Mit javasolsz?

– Van egy nagy játékbolt, amit May Dinwoody vezet. Minden áruja kézműves holmi. A Tapestry utcában van. Simon ötlete volt, de Agatha csapta neki a nagy reklámot.

May Dinwoody szegénységének napjai elmúltak, de semmivel sem öltözött jobban, mint azelőtt. Hosszú kardigánt viselt

rózsaszín pólója fölött, alul gyapjúszoknyát és gumicsizmát, rózsaszín margarétákkal díszítve.

A nő többnyire a könyveléssel foglalkozott a bolt hátsó részében kialakított irodában, de amikor meglátta a jóvágású James délceg alakját, amint belép a boltba, úgy döntött, maga szolgálja ki. A férfi elmagyarázta, mit keres.

– Az emberek általában babákat vesznek a kislányoknak – dalolta May lágyan bűgő skót akcentusával –, de olykor a lányok sem amolyan babázós típusok...

James nevetett.

– Ez a kislány is elég fiús.

– Lássuk csak. Mit szólna ehhez?

May egy gyönyörűen faragott, fából készült fehér-fekete spánielt vett a kezébe. – A pórázánál fogva lehet húzni – magyarázta. – Hallgassa csak! – Letette a játékot a padlóra, és meghúzta a pórázt. A kutya szemében fény gyúlt, és reszelős hangon megszólalt: „Sétáltass meg!”

– És nézze csak – mondta May lelkesen –, ha nem mozdítja, akkor még követelőbbé válik.

„Azt mondtam, sétáltass meg, de azonnal!” – morogta a kutya.

– Itt ez a kis kapcsoló a piros nyakörv alatt, azzal lehet ki- és bekapcsolni – magyarázta May.

A játék borzasztóan drágának tűnt James szemében, másfelől tudta, hogy a kislány el lesz tőle ragadtatva. Miközben May becsomagolta, James megszólalt: – Azt hiszem, ismeri a barátomat, Agatha Raisint.

– Valóban! Mindent Agathának köszönhetek, meg annak a

fiatalembernek, Simon Blacknek. Simon javasolta, hogy Agatha népszerűsítse a játékaikat. Egy kis lelkifurdalásom van, mert akkor úgy éreztem, túl magas árat követelt a szolgálataiért.

– Agatha? Ez nem vall rá – csodálkozott James.

– Ó, nem, ő egy pennyt sem akart elfogadni. De az történt, hogy hallottam, mikor a lakásban voltunk Odley Cruesisben, hogy mit mondott Simonnak, mikor kimentem a konyhába teát főzni. Azt mondta a fiúnak: „Szeretnék emlékeztetni rá, hogy azért teszem ezt meg neked, hogy hagyd békén Tonit három évig. Még túl fiatal ahhoz, hogy bárkivel komoly kapcsolatba lépjen”. Képzelheti, mennyire megkönnyebbültem, mikor meghívót kaptam Simon esküvőjére, és láttam, hogy elvesz egy lányt a hadseregből. Szóval úgy néz ki, hogy a fiú tényleg egy nyughatatlan típus.

James bólintott, de elkedvetlenedett. Agatha nem viselkedett becsületesen. Híres-neves intuíciója ezúttal cserbenhagyta. Egyszerűen csak meg akarta tartani a jó nyomozóját.

Ám amikor ebédkor találkozott Agathával, annak ragyogott az arca.

– Toni úgy döntött, marad – újságolta. – Hát nem csodálatos?

– Éppen ajándékot vásároltam ma egy barátom kislányának May Dinwoodynál – mondta James. Agatha gyorsan felemelte az étlapot, hogy eltakarja az arcát, de James átnyúlt az asztalon és elhúzta előle. Agatha elkínzottan emelte rá apró maciszemét.

– Szóval úgy tűnik – folytatta James –, hogy elég nagy árat követeltél Simontól Dinwoody asszony kíséretéért.

– Meg voltam róla győződve, hogy ez a legjobb, amit tehetek
– védekezett Agatha, az igazi bűnösök minden szenvedélyével.

– Kíméletlen voltál és önző. Mit kérsz enni?

– Mit szeretnél, mit tegyek? Öltözzek zsákba, és szórjak hamut a fejemre? Nézd... Sajnálom, sajnálom, sajnálom. Akarod, hogy elmenjek?

– Különös, de nem. Hallottad, hogy megmentettem Tonit Paultól?

– Igen, Toni elmesélte. Bárcsak én lehettem volna. Jóvátétel gyanánt, tudod.

– Nos, ez nem az volt. Akkor most rendeljünk valamit enni, és találjuk ki, mit csinálunk a gyilkosságaiddal.

A szálló hátsó részén ültek egy asztalnál a teraszon, amely a kertre nézett. A tavasz végre megérkezett, a március tombolt, mint egy jókedvű kisbárány. A szálló kertje szinte elnehezedett a virágzás illatától. A nap sápadt korongja apró, tépett, sötét kis felhők közt emelkedett a fejük fölé. „Ez a hely, ez az éjszaka szeretőknek való – gondolta borúsán Agatha –, nem pedig egy megszegyenült női nyomozónak, aki az exével néz szembe az asztal túloldalán.”

– Nos, az történt – kezdte magyarázni –, hogy akárki is ölte meg Gary Beechet, alaposan átkutatta az otthonát. Elszántan kerestek nála valamit. Úgy gondolom, Amyt azért ölték meg, mert túl sokat tudott, vagy azért, mert gyanították róla, hogy túl sokat tud.

– Lehet, hogy megkínozták? – kérdezte James.

– Csak az arcát láttam. Sértetlen volt és békés – békés, mint a halál, ha érted, mire gondolok. Nem fojtogatták. De nem

érintettem meg vagy fordítottam meg a testét. A rendőrségen azt mondták, szíven szúrták.

– Hagyott Gary Beech végrendeletet? – kérdezte James.

– Igen. És mindent Amyre hagyott. – Agatha elővette a mobilját és felhívta Patricket. Mikor letette, közölte: – Semmi újság. Természetesen ott vannak még a gyémántok. Talán azt keresték a gyilkosok. Lehet, hogy Amy meghirdette eladásra a házát. A rendőrség bizonyára végzett már nála.

– Nos, most élvezzük ki a vacsoránkat, utána menjünk haza átöltözni, és odamegyünk és betörünk – jelentette ki James.

Agatha boldogan vigyorgott.

– Épp, mint a régi szép időkben...

Hetedik fejezet

Úgy döntöttek, hajnali kettőkor indulnak. Amikor Agatha elkészült – sötétkék blúzt és fekete nadrágot öltött –, teljes szívéből kívánta, bárcsak ne avatkozott volna bele Toni életébe. James kedves volt az ebédnél, de valami hidegség és tartózkodás lengte körül. A férfi sokat megbocsátott már neki a múltban. Agatha most elgondolkodott, vajon megbocsátja-e neki a viselkedését, hogy elüldözte az ifjú Simont.

– Ijesztő – jegyezte meg James, ahogy Winter Parva felé autóztak.

– Szerintem amiatt, hogy nincsenek fák és kertek – felelte Agatha. – A házak közvetlenül a főutcára néznek. Keresztül kell mennünk a falun, a másik végébe. Igen, ez az. Most jobbra, aztán majd balra, és újra jobbra. Az a ház, amelyik egy kicsit elkülönül a többitől. Patrick elmagyarázta az útvonalat.

– Nem kell nagydobra verni, hogy itt vagyunk. Leparkolok azon a mezőn a fák alatt.

Egy „ELADÓ” tábla fénylett fehéren a Beech-házon.

– Persze, bemehetnénk egyszerően holnap az ingatlanügynökséghez – suttogta Agatha –, és elkérhetnénk a

kulcsokat.

– Nem biztos, hogy az beválna – vetette ellen James. – Válság van, és ilyenkor rávetik magukat az ügyfelekre. Valószínűleg küldenének valakit, hogy vezessen minket körbe. A kapun nem mehetünk be. Kerüljünk hátra a kerthez, és majd ott átmászunk a kerítésen.

Amit Toni valószínűleg egyetlen mozdulattal átugrana, mélézott Agatha.

– Jól van – mondta James halkán. – Itt megfelel, aztán hátul, a verandán át megpróbálhatunk bejutni.

Agatha megpróbált felkapaszkodni a magas léckerítésre, de visszapottyant.

– Várj, tartok bakot – ajánlkozott James. Összefonta a két kezét, és Agatha óvatosan belelépett a férfi tenyerébe. James lendületesen megemelte. Agatha átlódult, és a túloldalon nyekkenve landolt a fűvön.

– Ez veszélyes volt – morogta. – Mi van, ha egy üvegházra zuhanok?

– Ne fecsegj, dolgunk van.

James a télikert ajtajához lépett. Elővett egy elemlámpát, rávilágított a zárra, aztán betolt egy vékony fémdarabot a zár és az ajtófélfá közé. Megnyugtató kattánás hallatszott, ahogy az ajtó kitárult.

Gyorsan besurrantak, James bezárta maguk mögött az ajtót. Az üveges veranda teljesen üresen állt. Akármilyen növények is voltak ott azelőtt, már kipakolták őket.

A házba bejutva szobáról szobára haladtak. Agatha semmiféle drága bútordarabot nem látott, amit Bill említett.

Amy nyilván eladta őket.

– Egy árva fiók nincs, amit átkutathatnánk – állapította meg lehangoltan. Hova rejthetett el valamit, amit sem a rendőrség, sem a gyilkosai nem találtak meg? A kertben?

– Az egészet felásták. A rendőrség itt is kutakodott.

– Vajon van padlás? Gyakran szoktak elrejtteni dolgokat a padláson.

A sötétben felbotorkáltak a lépcsőn. A felső szinten találtak két hálószobát, egy fürdőszobát, és egy kis teakonyhaszerű helyiséget. James megvilágította az elemlámpával a plafont.

– Semmi jele padlásnak.

– Csak ál-régies gerendák. Milyen ciki! – jegyezte meg Agatha.

– Van itt valami érdekes. – James a gerendákat tanulmányozta. – Vájhatott egy üreget valamelyikbe, hogy elrejtessen valamit.

– Nem értem, hogy csinálhatta volna meg anélkül, hogy ne hagyjon valami nyomot maga után – mondta Agatha. – Na jó, gyerünk innen.

– Ha akarsz, menj ki és várj meg a kocsiban.

– Egyedül nem. Itt maradok, amíg nem végzel. Csak arra gondoltam, James, hogy ezek nem eredeti tömörfa gerendák. Csak zsaludeszkák, amiket gerendának álcáztak.

– Várj egy kicsit. – James letérdelt, és finoman elkezdte végighúzni a kezét a fal alján futó szegélylécek mentén.

Agatha a földön ült, sajgott a hátsója a lepottyanástól.

– Ha én valamit a szegélylécek mögé akarnék rejtetni – mondta elcsigázva –, valószínűleg az ágyam mögött

próbálkoznék.

– Ebben van valami. Melyik szobában alhatott?

– Gondolom, a kettő közül a nagyobbikban – mondta Agatha türelmetlenül. – Nem mehetnénk már?

– Még nem.

James átment a nagyobb hálósobába. A jobb oldali fal mellett két szekrény állt. James épp nekikészült, hogy eltolja őket, amikor autózúgást hallottak az utcáról, és a plafonra reflektorfény vetült. James gyorsan kinézett az ablakon.

– A rendőrség. A francba! Valaki megláthatott minket. Gyerünk a szekrénybe, és reménykedjünk, hogy ha zárva találják az ajtót, elmennek.

A bútordarabot, amelybe bepréselődtek, egykor gardrób szekrénynek használhatták. Néhány fémfogas lógott benne egy keresztúrúdról.

Meghallották a rendőrök hangját odakintről.

– Úgy tűnik, minden bezárva – mondta az egyik. – Próbáljuk meg hátulról, Harry.

Egy kis csönd, aztán Harry hangja:

– Hátul is zárva! Mehetünk?

Ekkor egy női hang is megszólalt:

– A kutyámat sétáltattam, és meg mernék esküdni, hogy láttam két embert a ház oldalában.

– Hogyhogy ilyen késői órán sétáltatja a kutyáját? – szegezte neki a kérdést Harry.

– Nem alszom jól, főleg azóta a szörnyű gyilkosság óta – magyarázta a nő.

– Jobb, ha beszélünk – mondta Harry társa.

– Mit csinálsz? – sziszegte Agatha, amikor James felkattintotta az elemlámpát.

– Még mindig nagyon szeretnék találni valamit, aminek köszönhetően megbocsáthatják nekünk, hogy itt találtak. Valami van itt lent a padlón.

Harry hangja hallatszott:

– Riasztották az ingatlanügynökséget. Pillanatokon belül itt lesznek a kulcsokkal.

– Basszus – motyogta Agatha.

– Itt ez a furcsa repedés. Kíváncsi vagyok, ha megnyomom...

– A szekrény hátsó lapja ekkor kinyílt, és mögötte feltárult egy kisebb szoba. – Ez tisztára olyan, mint Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény a *Narnia krónikáiból!* – lelkesedett James. – Ide elrejtőzhetünk, míg elmennek.

Miután James visszacsukta a szekrény hátulját, szorosan egymás mellé leültek a földre. Agatha hormonjai galádul felélénkültek. Most nem fegyelmezte meg őket.

Az elkövetkező negyedóra, míg megérkezett az ingatlanügynök, egy örökkévalóságnak tűnt. Aztán kinyitották a bejárati ajtót, és rendőrök bakancsai dobogtak végig a házon. Egy hang idegesen magyarázott valamit, amiről Agatha úgy tippelte, az ingatlanügynöké lehet.

– Nincs értelme ujjlenyomatokat vagy lábnyomokat keresni – mondta. – Nem tudom, hány ember jöhetett be, de higgyenek nekem, ezek gonosz lelkek voltak, akik egy gyilkosság helyszínét akarták látni.

A lábdobogás ekkor a lépcsőn hallatszott, majd beléptek a hálószobába.

– Ó, istenkém tüszentenem kell – nyöszörgött Agatha.

James maga felé fordította az arcát, és telibe szájon csókolta. Agathával fordult egyet a világ. Tompán hallotta, amint valaki azt mondja:

– Itt nincs semmi.

– Miért, James...? – kérdezte Agatha lágyan.

– Bármit, csak hogy fogd be – motyogta a férfi.

Agatha hormonjai már pakoltak is, és továbbálltak.

Ők ketten megvárták, míg a rendőrök elhagyják a házat, míg az ingatlanügynök kipanaszkodja magát, hogy kirángatták az éjszaka közepén az ágyból. A kutyasétáltató nő is elbattyogott zsémbelődve, mert amíg a rendőrségi autó ott állt, mozdulni sem mert.

– És most – szólalt meg James, felkapcsolva az elemlámpát –, vajon mi vár itt ránk?

– Ott egy villanykapcsoló – mondta Agatha –, és nincs ablak. Megkockáztathatjuk, hogy felkapcsoljuk.

James a kapcsolóhoz lépett. Egy csupasz villanyégő gyulladt fel. Mindketten körülnéztek. A kicsi, titkos szobában mindössze egy gyűrött hálósák hevert az egyik sarokban, mellette egy határidőnapló.

– Ezt hazavihetjük, és otthon majd kényelmesen átnézzük – mondta Agatha.

– Nem – vágta rá James élesen. – Felvetted a kesztyűt? Jó. Gyorsan belenézünk, aztán valahogy tudatnunk kell a rendőrséggel, hol keressék.

James óvatosan kinyitotta a naplót.

– Valami titkosírásfélével írták. Hoznom kellett volna egy

fényképezőgépet. Tudom már, egy kicsit kölcsönvesszük. Vagyis újra be kell majd surrannunk és visszahozni. Vigyázzunk, hogy ne maradjon se ujjlenyomat, se lábnyom utánunk. A fenébe, ez aztán tényleg kimeríti a bizonyítékok meghamisítását. De hát, mi eljöttünk idáig, ők nem. Lefényképezhetnénk, és elküldhetnénk nekik postán.

Agatha egyetértett. Érezte, hogy nem helyes, amit tesznek, másfelől viszont értesíteni a rendőrséget egyet jelentett volna azzal, hogy magyarázkodhatnak, miért törtek be Gary Beech házába.

James becsúszta fekete bőrzekéje alá a naplót, és rácipzározta a dzsekit.

– Nem gondolod – suttogta Agatha bágyadtan –, hogy lehet egy hátsó bejárat ehhez a kerthez?

– De, gondolom, van – mondta James, azon tűnődve, hogy az ördögbe nem jutott ez előbb eszébe.

Csendesen kisiettek a házból. James megkockáztatta, hogy körbevilágít az elemlámpával a kerten.

– Van egy kapu a végében, de ugyanaz a probléma – tömör, és ugyanolyan magas, mint a kerítés. Le van lakatolva.

– Nem tudod leszedni a lakatot?

– Az eltart egy darabig. Kár, hogy nem vagy mozgékonyabb. Egyszerűen átmászhattunk volna. Meg kéne csináltatnod azt a csípőműtétet.

Agatha makacsul hallgatásba burkolózott, miközben James nekilátott leszedni a lakatot. Agatha senkinek nem akarta tudomására hozni, de Jamesnek különösen nem, hogy már kapott egy csípőprotézist. Ráadásul fájdalmai voltak az előző

kerítésmászástól. Végül kipattant a lakat. James kiengedte a ház mögötti átjáró utcácskára Agathát, visszazárta a lakatot, és fűrgén átmászott a kerítésen.

– Ha végigmegyünk csendesen ezen az ösvényen a házak mögött, kijutunk a kocsimhoz. Itt nem kell attól tartanunk, hogy meglátnak valamelyik házból.

– De a hátsó ablakon is kinézhet valaki.

– Túl sok itt a fa meg a bokor, és sehol nem látok fényt az ablakokban. Gyere már.

Agatha nem tudott elég hálás lenni a sorsnak, hogy ismét otthon, a konyhájában lehet.

– Egy kávé jólesne – mondta James.

– Egy jó erős gin-tonik még jobban – felelte Agatha.

– Nekem egy erős kávé t csinálj, kérlek. Átugrom a fényképezőgépemért. – James Agatha közvetlen szomszédjában lakott. – Ne érintsd meg csupasz kézzel a határidőnaplót!

Mire a férfi visszatért, Agatha már elnyúlva aludt a kanapén a nappaliban, egy gin-tonik billegett bizonytalanul a mellkasán, a kezében cigaretta füstölgött.

James finoman elvette az italt és elnyomta a cigarettát. Úgy döntött, hagyja aludni, amíg ő vet egy pillantást a határidőnaplóra.

Az első feljegyzések zavarba ejtők voltak. Hosszú oszlopokban sorakoztak a különféle rövidítések, P. L., t. r., megint P. L. és hasonlók. James felkeltette Agathát, aki először csak pislogott rá, aztán teljesen éberén megkérdezte:

– Mit találtál?

– Semmit, csak egy rakás halandzsát. Gyere és nézd meg,

mielőtt lefotózom az oldalakat. Mindössze körülbelül öt oldalnyi feljegyzés. Ha a gyilkosok ezt keresték, nem értem, miért pazarolták rá az idejüket.

Agatha követte Jamest a konyhába, és értetlenül bámult a sorokra.

– Most mit csináljunk? – kérdezte.

– Lefotózom az összes bejegyzést, azután, Isten engem úgy segéljen, visszaviszem a könyvet, mindent letörölgetek, hogy véletlenül se maradjon nyoma a látogatásunknak, aztán értesítem névtelenül a rendőrséget.

Agatha másnap reggel James ajkának emlékével ébredt. Szinte beleégett az érzés. A házasságuk idején a férfi a maga módján szenvedélyes volt az ágyban, de ez nála valahogy mindig csak az aktusra korlátozódott. Amikor végeztek, mindig átgördült a maga térfelére, és elaludt, mintha Agatha nem is létezne. Agatha megpróbálta a James csókja keltette érzelmeit kitörölni, mégpedig úgy, hogy emlékeztette magát, milyen borzalmas volt a házasságuk: felidézte a férfi vénlányos, idegesítően szőrszálhasogató panaszait a mosodáról, vagy ahogy megpróbálta megtiltani a feleségének, hogy dolgozzon. Agatha megrázta magát. Nem akarta ismét a Jamesszel kapcsolatos megszállottsága nyomorúságos poklában végezni.

A rögeszmék azonban olyasféle szükségletet jelentettek Agatha Raisinnek, mint alkoholistának az ital. Ahogy egy iszákos vég nélkül kergeti az álmot, hogy az italban majd örömet és menedéket lel, úgy Agatha mániákusan csak a boldog időszakait idézte fel, amikor még szebb napokra virradt, és fiatalnak érezte magát.

Átvillant az agyán, beugorjon-e Jameshez, mielőtt az irodába megy, de aztán megacélozta magát, és ellenállt a késztetésnek.

Épp indulni készült, miután kiengedte a macskáit a kertbe, amikor megérkezett a postás egy nagy csomaggal.

– Szép napunk van, igaz? – üdvözölte a házigazdát.

Agatha szinte az orrában érezte, ahogy a vidéki táj életre kel a keserű tél után. Az ég világoskéken tündökölt, és valahol a közelben egy feketerigó trillázott.

Az ilyen reggeleken értette meg Agatha, miért szeret annyira Cotswoldsban élni. Talán nincs is szebb táj Britanniában, mint ez a darabka Anglia a maga zsúpfedeles házaival és a virágoktól zsúfolt kertekkel.

A csomag nagyon nehéz volt. Agatha becipelte és letette a konyhaasztalra. Nagybetűkkel címezték, az ő nevére. Feladót nem látott rajta.

Miközben a csomagot tanulmányozta, azon tűnődött, vajon James szerencsésen visszajuttatta-e a házba a határidőnaplót, és sikerült-e értesítenie a rendőrséget, anélkül, hogy felfedné a kilétüket.

Agatha elővett egy éles kést a konyhai fiókból, és felvágta a ragasztószalagot, ami átfogta a csomagot. Mielőtt kibontotta volna, megállt a keze a levegőben. Mi van, ha egy bomba?

A dobozra tapasztotta a fülét, aztán lehülyézte magát. A bombák nyilvánvalóan csak a filmekben ketyegnek. Eszébe jutott egy régi tévés vetélkedő, amiben a közönség kórusban üvöltötte a játékosoknak, hogy „Nyisd ki a dobozt!”, meg hogy „Ne nyisd ki a dobozt!”

Végül feltépte a tetejét. Bármi volt is benne, jól

becsomagolták buborékos fóliába. Agatha óvatosan lefejtette a borítást, aztán rámeredt a doboz tartalmára. Megdermedt a sokktól, miközben Gary Beech halott szemébe nézett. Az arcát apró jégdarabok borították. Lefagyasztották a fejet.

Agatha lerogyott az egyik székre, és megfogta a térdét, hogy ne remegjen. Úgy érezte, nincs ereje felállni és odamenni a konyhapulton lévő telefonhoz, hogy hívja a rendőrséget. Magához húzta a ridiküljét a konyhaasztalról, előtúrta a mobilját, és tárcsázta a 999-et.

James kinézett az ablakon, és látta, hogy rendőrautók érkeznek egy nyombiztosító egységgel. Amikor kirentott az ajtón, még épp látta, hogy betámogatják a falfehér Agathát az egyik rendőrautóba.

Próbált odaférfkőzni hozzá, de az egyik rendőr elállta az útját.

– Nem mehet oda, uram – mondta.

– Agatha! – kiáltotta James. – Mi történt?

– Egy fej! – sikoltotta Agatha, miközben betuszkolták a kocsiba, ami rögtön el is porzott, és a házat elkordonozták egy szalaggal.

Agatha, aki nem kért semmilyen gyógyszert sokkos állapotára, és egyszerűen csak túl akart esni mindenféle kihallgatáson, elmondta Wilkes főfelügyelőnek, hogyan érkezett meg a csomag. Miközben erőtlén hangon, botladozó nyelvvel – ami a legkevésbé sem jellemző rá – megtette a vallomását, hirtelen félbeszakították a kihallgatást, mert Wilkest kihívták a szobából.

Agatha várt, kifejezéstelenül bámult a semmibe, csak annyira szedte össze magát, hogy visszautasítsa a teát, amit az egyik

rendőrnő ajánlott.

Wilkes végül zord arccal visszatért.

– Tudja, hogy volt egy üzenet magának a fej mellett?

– Ez túl nagy sokk ahhoz, hogy valami rosszabb is jöhessen – mondta Agatha. – Mi áll benne?

– „Te vagy a következő, te kotnyeleskedő ribanc, ha továbbra is beleavatkozol más dolgába.” Mit csinált?

Agathának átcikázott az agyán a Gary Beech házában tett látogatása.

– A halála ügyében nyomoztam az exfelesége kérésére... – magyarázta.

– Akit holtan talált?

– Igen.

– És?

– Ennyi.

– És talált bármit, amit nem mondott el nekünk? Tudja, kaptunk egy névtelen hívást hajnalban, és valaki azt állította, hogy van egy titkos szoba Gary Beech házában. Maga mit sem sejt erről, igaz?

– Egy titkos szoba? – kiáltott Agatha. – Ez úgy hangzik, mint valami Enid Blyton-novella! Sosem jutna ilyesmi az eszembe. – Kimerülten előredőlt. – Tudják már, hogy ölték meg pontosan Beechet?

– Még várunk a patológiai jelentésre a fejjel kapcsolatban. De az előzetes jelentés szerint bizonyíthatóan egy tompa tárgytól származó ütés érte hátul a koponyát.

Bármilyen sokkos állapotban volt, Agatha nagyon is jól érezte a gyanakvás súlyos légkörét a szobában. „Meg kell

oldanom ezt az ügyet – gondolta elszántan. – Hamar az első számú gyanúsítottá válhatok. De ez mégiscsak nevetséges. Aligha küldenék magamnak egy levágott fejet. És hol a test többi része? Például a lábak.”

– Mrs. Raisin! – szólt rá Wilkes élesen. – Próbáljon figyelni. Szeretném, ha visszatérne a néhai Mrs. Richardsra. Azt kell feltételeznünk, hogy az a nő tudott valamit, és ez lehetett az oka, hogy meggyilkolták.

– Felvették a vallomásom – mondta Agatha. – Mindent elmondtam.

– Ettől függetlenül, vegyük át még egyszer.

Agathát végül egy rendőrnőnek kellett kitámogatni a kihallgatószobából. Úgy érezte, mintha a lába rongyból lenne. James már várt rá.

– Kimentettem a macskáid a kertből, és átvittem őket magamhoz – mondta. – Javaslom, hogy költözz be hozzám, amíg biztonságosak lesznek a körülmények. Minden rendben, biztos úr, hazaviszem.

– Először vigyél el inni valamit – mondta Agatha.

– Még délelőtt tizenegy sincs. Túl korai.

– James, a nap már elég magasan jár hozzá. Muszáj innom valamit.

– Agatha, ez egy intő jel. Amikor valaki azt kezdi mondogatni, hogy muszáj innia, az az alkoholizmus csúszós lejtőjére ért.

A kirobbanó haragtól Agathának visszatért az erő a lábába.

– Viszlát! – mondta váratlanul, és hangosan bevágta maga

mögött a rendőrkapitányság ajtaját.

Egyenesen a Sárkány bárba tartott a parkoló túloldalára, meg sem hallva, hogy James valamit kiáltozik neki.

Lágy szellő fújdogált, a söröző előtt asztalok álltak, rajtuk üveg hamutartó.

– Civilizáció, végre – fújtatott Agatha.

Leült, kinyitotta a ridiküljét, elővette az öngyújtóját és egy csomag Bensont, majd rágyújtott. Egy árnyék vetült rá.

– Gin-tonik? – kérdezte James.

– Duplát – mondta Agatha, és hunyorogva nézett fel Jamesre maciszemével.

Míg James bement a sörözőbe, Agatha elővette a mobilját, és felhívta Tonit.

– Lássuk, fel tudod-e melegíteni a barátságod Mrs. Richardsszal – mondta, miután befejezte a reggeli horrortörténet taglalását. – Tudhat valamit. Arra gondolok, hogy ez a Richards nevű alak büzlik nekem.

– Patrick már utánanézett – mondta Toni megfontoltan. – A pasas az, aminek látszik: sikeres üzletember.

– Azért csak csináld – utasította Agatha –, és szeretném, ha Phil a közeledben lenne, és rajtad tartaná a szemét, a biztonság kedvéért.

Amikor Agatha letette, James épp visszatért, hozta az italt és magának a kávé. Agathát hirtelen elfogta a sóvárgás Charles után. Nem akart beköltözni Jameshez. Ott nem dohányozhatna. És a férfi raplijai az agyára mennének. A házat egyébként is elsőrendű biztonsági rendszer védte.

– Azt hiszem, jobban érezném magam a saját otthonomban

– mondta Agatha, miután belekortyolt az italába. – Elég biztonságos. Ugyan már, James, tudod jól, hogy egymás idegeire mennénk.

A férfi vonakodva elmosolyodott. Agatha ebben a pillanatban megingott. Ó, ezek a kék szemek, és a mosoly, amitől derű árad szét az egész arcán! Ez az erős, izmos test...

Aztán megcsípte magát.

Ami Jamest illeti, ő megint a régi vonzalmat érezte Agatha iránt. A haja csillogott a napfényben, arcába visszatért a szín.

– Nem tudod most az egyszer a rendőrségre hagyni? – kérdezte.

– Nem – vágta rá Agatha. – Muszáj a végére járnom. Mit tudhatott egy ilyen közönséges zсарu, mint Beech, ami sok-sok pénzt megért? Ezt szeretném kideríteni. Ez a hátborzongató gyilkosság szerintem bosszú volt, de épp úgy figyelmeztetés is valaki másnak.

– Egyelőre hagyjuk – mondta James. – Hadd vigyelek haza.

Agatha habozott egy kicsit, de aztán belátta, hogy még mindig gyenge a soktól.

– Rendben – mondta, és kiitta a gin-tonikot. – De nem hiszem, hogy már hazamehetnék. Tele lesz rendőrökkel a ház. Kiveszek egy szobát a George Hotelben, ha vettem pár olcsó ruhadarabot magamnak.

Sir Charles Fraith másnap reggel az autórádióján hallotta a hírekben, hogy egy halott levágott fejét kézbesítették Agathának. Amikor megérkezett warwickshire-i házába, egyenesen a konyhába ment, ahol Agatha házának kulcsát

tartotta. Mindig egy táblára volt felakasztva, más kulcsokkal együtt – a garázséval, a pince kulcsával és egyebekkel. De Agatha kulcsa most hiányzott. Charles szólította a komornyikját, Gustavot.

– Elvitted Mrs. Raisin kulcsát?

– Hozzá se nyúltam – felelte Gustav, aki nem szimpatizált Agathával.

– Kérdezz körbe. A takarítóasszonyok a faluból itt jártak, nem? És a nagynénémet is kérdezd meg.

Türelmetlenül várt, míg Gustav visszatért.

– Semmi – mondta az inas savanyúan.

– Nézd meg a zárat, és bizonyosodj meg, hogy senki nem tört be.

– Talán otthagya valahol azt a kulcsot.

– Ó, egyszer a nyomorult életben csináld azt, amire kérnek.

Gustav végül felfedezte, hogy a konyhai bejárat körül halvány karcolások láthatók.

– Jobb, ha gyorsan elmegyek Agathához – mondta Charles. – Nem veszi fel a telefont.

Charles felhívta Bill Wongot, és így tisztázódott, hogy Agatha a George-ban szállt meg. Charles beült a kocsijába, és elhajtott Mírcester felé.

Toni úgy döntött, nem lenne okos dolog Fionát az otthonában meglátogatni. Leparkolt hát Richardsék villájának közelében, ahonnan szabad rálátása nyílt a házra, és berendezkedett a várakozásra. Phil a maga kocsijában mögötte állt. Gary Beech levágott fejének hírével a tévé is foglalkozott. Ha Fiona

Richards látta a híradást, és a volt férje bármilyen módon érintett az ügyben, jó eséllyel rohanni fog hozzá – feltételezve, hogy tud valamit.

Szokatlanul meleg nap volt. A nap átforrósította Toni kis autóját. Egy óra múlva felbukkant Fiona Richards. Egyedül volt. Kényelmes tempóban elhajtott, Toni és Phil követték a fekete BMW-jét.

Fiona a főtéren tette le az autót. Toni beslisszolt egy parkolóhelyre néhány autónyi hellyel odébb, aztán gyalog követte tovább a nőt.

Megdöbbenve látta, hogy a George Hotelbe siet be. Mielőtt Toni eljött volna az irodából, Agatha még felhívta, hogy a George-ban fog megszállni.

Toni hallotta, amint a recepció üdvözli a vendéget:

– Jó napot, Mrs. Richards. A barátja már várja önt az étteremben.

Toni elfelejtett készpénzt venni magához a házi kasszából, de abban reménykedett, hogy a hitelkártyája elbírja egy George-beli ebéd súlyos terhét. Megfordult, és látta, hogy Phil mögötte áll.

– Bement az étterembe találkozni valakivel – mondta Toni. – Jobb, ha utána megyek.

– Ne pazarold a pénzed egy drága ebédre – javasolta a mindig praktikus Phil. – Úgysem tudsz közelebb férkőzni hozzá, amíg valaki mással van. Kukkants be az étterembe, hogy kivel találkozik, aztán gyere utánam a kávézóba az utca túloldalán. Bekapunk valami olcsó harapnivalót, és megvárjuk, míg kijön.

– Jó ötlet!

Phil távozott, Toni pedig átment az étterembe.

Mrs. Richards egy férfival beszélgetett, és a fickó kinézete alapján Toni arra tippelt, az exférje lehet. Az esetről készült feljegyzései között Agatha részletes leírást adott minden emberről, akivel találkozott.

Toni csatlakozott Philhez, aki a kávézó egy kinti asztalánál ült.

– Úgy tűnik, a volt férjével van – mondta Toni. – Megpróbálok beszélni vele, amikor egyedül lesz. Végül is elég barátságos volt múltkor.

– Megyek, megnézem – szölt Phil. – Elcsentem egy fotót róla.

Phil épp elment, amikor megszólalt Toni mobilja. Charles hívta.

– Tudtad, hogy Agatha a George-ban van? – szegezte neki a kérdést Toninak. – Úgy tűnik, valaki ellopta a kulcsosomómat Agatha házához.

– Igen, a George-ban szállt meg – mondta Toni. – Remélem, nem a kulcs mellett tartotta a riasztó kódját.

– Ó, istenkém, a kampó fölé volt ragasztva.

– Charles!

– Mennem kell.

Agatha felébredt, és kábultan pislogott. Valaki dörömbölt a hotelszoba ajtaján. Hallotta, amint Charles kiabál:

– Agatha! Nyisd ki!

Agatha kikecmergett az ágyból, és visszakiáltott:

– Csak egy pillanat!

A haja úgy festett, akár egy szénakazal, az arca nyúzott és

sápadt volt. Összeszedte a ruhákat, amiket az imént vásárolt, kinyitotta az ajtót, és bevitörházott a fürdőszobába.

– Ül le! – kiáltott ki. – Felöltözöm. Mi a helyzet?

– Ha kijössz, majd elmondom.

Charles kinyitotta a minibárt, és töltött magának egy whiskyt.

Agatha gyorsan lezuhanyozott, majd alsóneműt húzott, és belebújt egy laza pamutruhába. Fényesre kefélte a haját, és hosszú évek gyakorlott mozdulataival gondosan feltett egy kis sminket.

Amikor kilépett a fürdőszobából, a whiskypohárra bámult Charles kezében, és a két kicsi, üres üvegből arra következtetett, ez nem az első pohár.

– Ó, érezd csak otthon magad – jegyezte meg csípősen. – Hallottál a fejről?

– Igen, borzalmas.

– Ezért rohamoztad meg a minibárt?

– Nos, nem igazán. Úgy áll a dolog, hogy...

Agatha végighallgatta, aztán így szólt:

– Beszélmem kell a biztonsági céggel, és kihívni őket holnapra. A rendőrség valószínűleg a nap nagy részében a házban lesz. Fel kéne számítanom neked. Ki kell cseréltetnem az összes zárat és a riasztót. – Aztán hirtelen lerogyott az ágyra. – Még mindig reszketek. Rögtön lefeküdtem, ahogy megérkeztem ide.

– Ebédelned kéne.

– Te fizeted?

– Természetesen – mondta Charles, kissé habozva.

Abban a pillanatban, amikor beléptek az étterembe, meglátták Fiona Richardsot és a férjét.

Agatha hátrahőkölt.

– Menjünk innen – szúrta a foga között. – Az a Richards nevű nőszemély itt van a férjével. Máshol ebédelünk.

A hotelen kívül Agatha kiszúrta Philt és Tonit a szemközti kávézóban, és csatlakoztak hozzájuk.

– Arra gondoltam, megvárom, míg Mrs. Richards kijön, és talán válthatok egy szót vele – mondta Toni.

– De úgy csípd el, hogy egyedül van.

– Megpróbálok.

– Elmegyünk ebédelni – jelentette be Agatha, majd nyomatékosan hozzátette: – Charles fizeti.

Charles, ahogy az előre látható volt, a Sárkányba vitte Agathát, ahol a napi menüt olcsón adták déltájban.

Bill Wong éppen végzett az ebédjével, amikor beléptek.

– Visszamegyek a házához, Agatha – mondta a rendőr. – Kíváncsi vagyok, találtak-e valamit.

– Remélem, holnap már hazaköltözhettek – sóhajtott Agatha, és leült Bill mellé. – Charles, rendelj nekem egy steaket sült burgonyával és egy fél lagert.

Amikor Charles formás hátát mutatva elindult a bárpult felé, Agatha suttogva Billhez fordult:

– Sosem találná ki, ez az ostoba számár mit művelt. – Azzal elmesélte az eltűnt kulcsosomót.

– Tudom. Felhívott minket – mondta Bill mogorván. – Jöjjenek be a főkapitányságra ebéd után. Ki kell valakit küldeniük Warwickshire-be, hogy megnézze azt a bejárat

ajtót.

Bill elbúcsúzott, amikor kihozták az ételt nekik. Agatha lehangoltan piszkálta a steakjét. Amikor Jamesszel volt, Charles könnyedebb társasága után vágyódott. Most azt érezte, James kiegyensúlyozott nyugalma hiányzik neki.

Csörgött a telefonja, Roy Silver kereste.

– Hallottam, hogy találtál egy fejet – hadarta izgatottan.

– Igazából a fej talált meg engem.

– Figyelj, Aggie, mit szólnál, ha átugranék hétvégén, és kicsit pátyolgatnálak?

– Jól van. Akarod, hogy felvegyelek az állomáson?

– Nem, kocsival megyek. Péntek este ott leszek.

Toni végre látta, ahogy Richardsék elhagyják a hotelt. Tom Richards arcon csókolta a volt feleségét, majd elsétált. Fiona Richards az ellenkező irányba indult. Toni már kifizette a számlát a kávézóban, úgyhogy Fiona nyomába eredt. Phil diszkrét távolságból követte.

Fiona befordult egy ruhaüzletbe, Toni némi habozás után belépett utána. Egy ijesztő külsejű eladó éppen beteretgette Fionát egy próbafülkébe, és ezt mondta:

– Ez éppen önnek való. Ciklámenszínű selyem. – Leakasztott egy ódivatú ruhadarabot a fogasról, és benyújtotta a próbafülkébe.

Fiona Richards pont az ellenkezője a halott Amynek, gondolta Toni, türelmesen várakozva, míg a nő előjön. Amy nem látszott volna ilyen sápadtnak egy efféle ruhában.

– Mennyibe kerül az a darab, amit épp beadott a hölgynek

felpróbálni? – kérdezte Toni.

– Négyszázkilencvenkilenc font.

– Elég húzós.

Az eladó hűvösen méregette Tonit.

– Szeretne valamit?

– Csak Mrs. Richardsszal szeretnék pár szót váltani.

Az eladó benézett a próbafülkébe.

– Mit gondol?

– Megteszi. Vennem kell valamit az Év Asszonya-fogadásra.

– Óóó, csak nem önt választották meg?

– Aligha. Én csak egy háziasszony vagyok. Jó lesz, megveszem.

– Egy fiatal hölgy várja, beszélni szeretne önnel.

Fiona kipillantott a próbafülkéből, aztán becsapta az ajtaját.

– Nem óhajtok beszélni vele. Mondja meg neki, hogy menjen el. Ez az egyik azok közül a szörnyű detektívek közül.

Az eladó Tonihoz lépett.

– Jöjjön velem az irodába, legyen szíves. Beszélnem kell magával. Jöjjön, vagy hívom a rendőrséget.

A kicsi irodában, amit megült a parfüm- és a ruhaillat, az eladó így szólt:

– Mrs. Richards egyértelművé tette, hogy nem óhajt magával beszélni. Azonnal távozzon.

Ebben a pillanatban mindketten hallották a boltajtó csapódását.

Az eladó kinézett az ablakon, és látta, ahogy Fiona végigrohan az utcán.

– Elszúrt nekem egy jó vételt! – sopánkodott az eladó.

Toni kirohant az üzletből, szétnézett jobbra és balra is, de nyomát sem látta Fionának.

Hetven-valahány éve ellenére Phil meglehetősen fürgén mozgott. Követte Fionát a parkolóba, aki igen gyorsan szedte a lábát, és jókora kerülőutat választott a kocsijáig a piaci standok között.

Épp be akart ugrani az autóba, amikor Phil odalépett hozzá.

– Elnézést!

Fiona alaposan megnézte magának Phil fehér haját, finom vonásait.

– Mi az?

– Láttam egy fiatal párt, amint megpróbálják feltörni a kocsiját. Észrevettek és elrohantak. Talán jobb lenne, ha bemenne a rendőrségre, segítek magának megtenni a feljelentést.

– A rendőrség semmit nem csinálna – vágott vissza Fiona. – Nincs értelme. De azért köszönöm.

Phil egy elbűvölő nevetést hallatott.

– Nem tudom, mit csináltak volna, ha összeakasztjuk a bajsunk. Én már elég koros vagyok. Ön viszont mintha remegne egy kicsit. Egy csésze teát? – Míg a nő habozott, Phil hozzátette: – Tekintve az éveim számát, aligha gondolhatja, hogy fel akarom csípni.

– Ó, hát jól van. Jólesne egy tea. A George-ban ebédeltem, és alaposan elsózták az ételt.

– Van egy új kávézó az apátság mellett – ajánlotta Phil.

– Mutassa az utat.

A kávézó mögötti árnyas kerthelyiségben a tea és az

aprósütemény mellett Fiona szemlátomást megnyugodott, miközben Phil az évszakhoz képest szokatlanul meleg időjárásról csevegett.

– Ön Mircesterbe való? – kérdezte Phil.

– Nem, londoni vagyok. Azt hiszem, ha a gyerekek már elég idősek lesznek, visszaköltözöm. Itt sosem éreztem magam igazán otthon.

– De hát a vidék olyan gyönyörű! – lelkesedett Phil.

– Ez még csak nem is igazi vidék. Csinos kis mezőcskék. Gondosan ápolt vackok, hogy a gazdag farmereknek még csak ki se kelljen szállniuk a traktorjaikból.

– Hát, nem tudom, tényleg olyan könnyű-e a gazdáknek mostanság – kockáztatta meg Phil. – Arra gondolok, erősen függenek az időjárástól.

– És a kormány támogatja őket – vetette ellen Fiona.

Phil úgy döntött, sürgősen dobja ezt a témát.

– Házas ember? – kérdezte Fiona.

– Nem. És ön férjnél van?

– Csak voltam. De megőriztük a baráti viszonyt a gyerekek miatt. Tudja, hogy az exférjem feleségét néhány napja holtan találták?

– Te jószagos ég! – kiáltott Phil. – olvastam egy gyilkosságról, ami a stowi Tescóban történt.

– Igen, ez az.

– De miért ő? Azért, mert egykor egy rendőr felesége volt, akit szintén megöltek?

– Talán. Nem tudom, miért pont őt szemelték ki. Csak egy ostoba kis senki volt. És az exférjem őt vette feleségül.

– Nem csodálom, hogy el akar költözni innen! – jelentette ki Phil. – Nyilván halálra van rémülve.

– Miért lennék?

– Hát mert valami pszichopata gyilkolászik itt szabadon.

– Ó, de hát én nem ismertem azt a szörnyű Gary Beechet.

– Ha nem ismerte, honnan tudja, hogy szörnyű volt?

– A bíróságolási mániája hírhedtté tette. Maga sokat kérdez.

– Ez a nyugdíjas létből fakad – mondta Phil. – Elég magányosan élek, és kíváncsi vagyok az emberekre. Még egy kis teát?

– Nem, köszönöm. Jobb, ha most hazaindulok. Wolfgang lassan hazaér az iskolából, és a kicsik a dadussal vannak.

– Mennyi idősek a gyerekek?

– Wolfgang tizenhárom, Josie öt, Carol négy. Carol kétszer egy héten megy óvodába. Nem elég erős.

– Mi a baj vele?

– Senki nem tudja. Fizikailag egészséges, de nagyon sokat sír. Nos, élveztem a beszélgetést. Adjon egy névjegykártyát, talán még találkozunk.

– Örülnék neki. – Phil gondosan kiválasztott egy olyan névjegykártyát, amelyen csak az otthoni telefonszáma és címe volt.

– Carsely... – Mrs. Richards összehúzta a szemöldökét. – Miért olyan ismerős ez nekem?

– Szerepelt az újságokban – felelte Phil könnyedén. – Annak a detektívnőnek küldtek egy emberi fejet.

– Istenem, milyen borzalmas. Agatha Raisin, ugye? Hát, az a nő egy férfias világban mozog, úgyhogy meg kell tanulnia ezt

kezelni.

Amikor Mrs. Richards távozott, Phil elgondolkodva rendelt még egy teát, és felhívta Tonit.

– Hagyd meg nekem a nőt – fejezte be, majd megkérdezte: – Mi történt abban a boltban?

Toni elmesélte.

– A volt férje valószínűleg figyelmeztette – vélekedett Phil. – Igyekeztem megalapozni vele valami barátságfélét. Agathát miért érdekli annyira? Egy átlagos háziasszonynak tűnik.

– Agatha gyanakszik Richardsra, annak ellenére, hogy a rendőrségi jelentések szerint tiszta. Azt sejti, hogy Fiona birtokában lehet valaminek, anélkül, hogy ennek tudatában lenne. Agatha szerint komoly baj lehet egy olyan pasassal, aki arcfelvarrásra hajkurássza a nőket.

Phil kiitta a teáját, és elindult. Az a furcsa érzés kerítette hatalmába, hogy figyelik, úgyhogy a biztonság kedvéért nem ment vissza az irodába.

Aznap este Agatha magányosan vacsorázott, és épp azon kesergett, hogy James nem is kereste, amikor egy magas, ápolt férfi lépett az asztalához. Hétköznapi eleganciájához ezüstös haj, napbarnított arc, szürkéskék szem, húsos száj tartozott.

– Mrs. Raisin?

– Igen? – nézett rá Agatha kíváncsian.

A férfi leült Agathával szembe.

– Guy Brandon vagyok, az Év Asszonya verseny zsűrielnöke.

– Nagyon hízelgő, hogy jelöltek – mondta Agatha mohón. – Evett már?

– Igen, de egy kávét és egy brandyt szívesen megiszom, ha nincs ellenére.

Agatha intett a pincérnek, és leadta a rendelést.

– Komolyan azt gondolom, hogy megérdemelné a díjat – mondta a férfi. – Ön egy igazi legenda.

– Köszönöm.

– Én ön mellett vagyok, de a másik két zsűritag, nos, ők Cressida Jones-Wilkest támogatják.

– Ki az ördög az? Még sosem hallottam róla.

– Egy igen sikeres kertészetet üzemeltet a Stow roadon.

Kihozták a brandyt és a kávét.

– Természetesen a másik két zsűritagot is rá lehetne bírni a véleményük megváltoztatására, csak az pénzbe kerül.

Agatha kinyitotta a ridiküljét, és lopva bekapcsolt egy pici magnót.

– Elnézést – mondta –, csak a cigarettám kerestem. Mindig megfélelkezem a dohányzási tilalomról. Azt mondja, a másik két zsűritag megvesztegethető?

Guy Brandon hátravetett fejjel hahotázott, kivillantva nagy, kifehérített fogait, amelyekkel tele volt a szája.

– Ön nem véletlenül híres a nyers őszinteségéről, Mrs. Raisin. De gondolja csak meg, micsoda lendületet adna a detektívirodájának, ha megválasztanák. A Közép-angliai Televízió közvetíteni fogja az eseményt.

– Mennyi? – kérdezte Agatha.

– Ezer font fejenként szerintem megoldaná az ügyet.

– Ki a másik két zsűritag?

– Mary Mamble, aki a Művészeti Központot vezeti és Sir

Jonathan Berry.

– Ön valamikor képviselő volt, ugye? – kérdezte Agatha. – Csak a legutóbbi választáson elveszítette a mandátumát. Most mit csinál?

– Mindenfélét. Cikkeket írok különféle lapoknak és számos testületnek a tagja vagyok. Elég keresett a személyem. Igazából meglehetősen híres szónok vagyok.

– Nem adok ki pénzt a kezemből addig, amíg nem tudom biztosan, hogy megválasztanak – jelentette ki Agatha. – Közölje velük, hogy amint elnyerem a díjat, megkapják a pénzt.

– És kétezer nekem – tette hozzá gyorsan Guy. – Nekem kell meggyőznöm őket.

– Rendben – felelte Agatha. – Ugyanaz vonatkozik magára is. Ha megválasztanak, rögtön utána kifizetem magukat. Feltételezem, készpénzben szeretnék.

– Nagyon gyorsan felfogja a lényegét.

– De még mennyire – mondta Agatha, és maciszeme furcsa fénnel csillogott. – Jól jegyezze meg, ez egy szóbeli megállapodás, és nem látnak addig pénzt, míg a dolog nem lesz biztos.

– De most komolyan... Egy kis előleg?

– Egy pennyt sem.

– Feltételezem, bízhatok önben.

– Azt nagyon jól tenné. A saját érdekében.

– Maradjunk kapcsolatban. – A férfi egy ideges mozdulattal hátrasimította a haját.

„Ó, istenkém – gondolta Agatha, miközben nézte, ahogy a férfi visszavonul –, micsoda romlott világ ez!”

Nyolcadik fejezet

Pénteken kora reggel Roy Silver vidáman autózott Carsely felé. Kíváncsi volt, vajon Agatha megcsodálja-e az új külsejét. A haja kezdett megnőni, úgyhogy kis tüskékbe zselézte. A punk külsővel nagyon elégedett volt, és úgy döntött, a retró stílushoz nyúl vissza, ezért aztán trapéznadrágot viselt nyitott nyakú inggel és aranymedálos nyakláncsal szőrtelen, vézna mellkasán.

Agatha kocsija mögé parkolt le, és kiszállt. Kinyitotta a csomagtartót, hogy elővegye a kisbőröndjét, amikor valaki hátulról megragadta, és valami hideg, kemény tárgyat nyomott a nyakának.

– Egy nyikkanás, és halott vagy – dörmögött egy hang.

Roy dermedten hagyta, hogy odavonszolják egy furgonhoz, és belökjék hátra. A furgon motorja felbőgött, aztán kilöttek. Hol lehet Agatha? – gondolta Roy, borzalmasan reszketve. Egy férfi, aki fekete rablómaszkot viselt és hátul ült, egy fegyvert szegezett rá. Átkutatta Roy zsebeit, elvette a pénztárcáját és a mobilját.

– Miért csinálják ezt? – esdekelt Roy.

– Ha Raisin azt csinálja, amit mondanak neki, nincs mitől félned – vakkantotta a férfi. – Úgyhogy fogd be, és hagyd abba a nyafogást, különben lelőlek!

Amikor leszállt az este, és Roynak még híre-hamva sem volt, Agatha megpróbálta felhívni a mobilján, de a fiú nem vette fel. Ekkor valaki csengetett. Végre, Roy. Agatha ajtót nyitott, de James állt előtte.

– Azt hittem, Roy az – mondta Agatha. – Őt várom.

– A kocsija odakint áll. Talán elment sétálni egyet a faluban, habár úgy látom, vihar közeleg.

Agathának megdobbant a szíve.

– De hát nem menne sétálni egy ilyen hosszú autótút után Londonból. Ó, istenkém, csak nem történt vele valami?

– Nyugodj meg. Ki akarhatna bármit is Roytól?

– Zsarolás... – suttogta Agatha. – Megpróbáltak halálra rémisztetni azzal a fejjel.

– Én semmit nem láttam. Csak most értem haza.

Agatha mély levegőt vett.

– Hívom a rendőrséget.

Royt kirángatták a furgonból, és egy elhagyatott házba taszigálták. Miközben végig rászégezték a fegyvert, belökték egy szűkös szobába, majd rácsapták az ajtót és bezárták.

Rémülten nézett körbe. Odakint hatalmasat dörrent az ég, és villámfény hasított át a szobán. Roy észrevett egy matracot a földön és egy vödrot a sarokban. Az ablakot rács védte.

Lecsúszott a földre, és zokogni kezdett.

A rendőrség nem engedte, hogy Agatha velük menjen Roy keresésére. Véleményük szerint jobb, ha a telefon mellett marad, ha valami váltságdíj-követeléssel jelentkeznének. Toni, Phil és Patrick külön-külön mind autóba ültek, hogy átfésüljék a vidéket.

Royt vacsoraidőben rabolták el – az idősebb lakóknak a tea ideje –, vagyis a faluban mindenki az otthonában tartózkodott, legalábbis így tűnt, mert a rendőrség házról házra járva mindenhol ugyanazt a választ kapta: senki nem látott semmit.

Roy az inge ujjával szárazra törölte a szemét, miközben az épület majd összedőlt az odakint tomboló vihar dühétől.

Ebben a szörnyűséges helyzetben egyetlen kis öröme maradt: hogy nem csinálta össze magát. Olvasott róla, hogy erőszak hatására ez sokakkal megesik.

Igyekezett nyugodt maradni és átvizsgálni a szobát valami lehetséges menekülőutat keresve, de a lába túlságosan remegett, úgyhogy visszaült a földre, és újra zokogni kezdett. Sosem hitt Istenben, szinte büszke volt erre, de most, a válságos körülmények közepette olyan átéléssel imádkozott a szabadulásért, mint még soha. Közben a vihar észveszejtően tombolt.

Ahogy a zokogása alábbhagyott, hirtelen borzalmas kimerültséget érzett. A hátát a falnak támasztotta, lecsukódott a szeme, amikor egyszer csak egy hatalmas robbanás rázta meg a házat. Később tudta meg, hogy egy villám csapott a tetőbe. Az ajtót mintha dinamittal robbantották volna ki.

Roy feltápászkodott, egyetlen gondolata a menekülés volt. Nem érdekelte, hogy az elrablói ott ólálkodnak-e. Átrohant egy

romos, füstölgő konyhán, aztán ki a szakadó esőbe.

Kétségbeesetten körülnézett. Egy éles villámlás borította fénybe körülötte a tájat. Minden irányban csak mezőket látott. De a távolban autók fényszóróit tudta kivenni egy úton.

Félig futva, félig tántorogva átküzdötte magát a mezőkön, miközben bőrig ázott. Mennydörgések morajlottak a távolban és villámok cikáztak a horizonton, Roy egyetlen halovány csillagot nézett az égen.

Végül elérte a főutat, és eszeveszetten hadonászni kezdett a karjával a közeledő autóknak. Ijesztő figurának látszódkhatott, eleinte úgy tűnt, senki nem fog megállni. Végül egy kis Volkswagen lehúzódkott a padkára. Egy férfi, aki papi gallért hordott, kiszállt és azt kérdezte:

– Bajban van?

– Vigyen a legközelebbi rendőrkörre! – könyörgött Roy.

Agatha otthon rostokolt a telefon mellett. Barátnője, Mrs. Bloxby fogta a kezét. A rögzítő be volt kapcsolva, hogy minden hívást felvehessen. Két férfi hajolt fölé. Alice Peterson, a csinos rendőrnő feltett még egy kanna teát.

– Sosem fogom megbocsátani magamnak – dünnyögte Agatha ezredszer. – Ez az egész szörnyűség azzal a fejjel kezd megőrkíteni. Sosem lett volna szabad hagynom, hogy Roy meglátogasson.

– Nem tudhatta. Hol van Mr. Lacey?

– Elment Royt keresni.

– És Sir Charles?

– Még csak meg sem próbáltam elérni. Bekapcsolom a

televíziót. – A konyhapulton egy kisméretű készülék állt.

Agatha bekapcsolta a BBC 24 órás hírműsorát. Alice így szólt:

– Ha megtalálták volna, felhívta volna magát.

– Nem, ha a holttestét találták meg.

Az éjszaka lassan hajnalba fordult. Agatha az asztalra borulva aludt el. Mrs. Bloxby csendesen távozott.

Alice, aki Agatha mellett ült egy széken, érezte, hogy kezd lecsukódni a szeme. Aztán hirtelen eljutott az agyáig a bemozdó hangja.

– Rendkívüli híradás. Roy Silver PR-tanácsadó, a magánnyomozó Agatha Raisin barátja azt állítja, elrabolták. Jelenleg a Chipping Norton-i rendőrkapitányságon tartózkodik, várjuk a nyilatkozatát.

– Ébredjen! – kiáltotta Alice, megrázva Agathát.

– Mi az?

– Royt megtalálták! A Chipping Norton-i kapitányságon van. Mindjárt bejelentkezik és nyilatkozni fog.

A kamera a rendőrség előtti utcácszt mutatta, ahol már nagy számban gyülekeztek a sajtósok, a tévériporterek és az operatőrök.

– A disznó! – sziszegte Agatha. – Tudja, mit csinált? Valahogy kiszabadult, segítséget kapott, és ahelyett, hogy hívott volna engem vagy a mircesteri rendőrséget, szerezhetett valakitől egy telefont, és felhívta a központi hírügnökséget és minden tévétársaságot, ami csak eszébe jutott. Jobb, ha odaszólok Mrs. Bloxbynak. Nem, ha meggondolom, mégsem. A lelkész nagyon dühös lenne, ha felkelteném őket az éjszaka közepén.

- Szeretne átmenni Chipping Nortonba?
- Nem – felelte Agatha morcosan. – Megyek lefeküdni.

Roy meg is feledkezett csodás szabadulásáról, csak a tévés szereplésével tudott foglalkozni.

Amikor a lelkész felszedte az úton, könyörögni kezdett neki, hogy használhassa a mobiltelefonját, mondván, fel szeretné hívni az anyukáját. Roy még kisgyerek volt, amikor az anyja meghalt. Amint a rendőrségre értek, a kölcsönkapott telefont a kezében szorongatva azt mondta, hogy vécére szeretne menni, és a mosdóban szorgosan hívogatni kezdte a sajtót. Elég dühös lett, amikor fél óra múlva kitudskolták a rendőrség hátsó kijáratán, majd beültették egy ott várakozó autóba, és elvitték Mircesterbe. Roy kétségbeesetten látta elillanni a hírnév nagy pillanatát.

Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy a sajtó kétségkívül rá fog jönni, hová lett, de csalódnia kellett. Egy védett házba szállították, közölték vele, hogy maradjon nyugton, és őrséget állítottak az épület elé.

Roynak most először jutott eszébe Agatha, és rájött, milyen dühös lesz. Nyugtalanul aludt, és reggel arra ébredt, hogy egy rendőr behozza az utazótáskáját.

– Használhatom a telefont? – kérdezte Roy.

– Nem – vágta rá szigorúan a rendőr. – Mr. Prentice, a lelkész, aki megmentette magát, ellenőrizte a telefonját, és tíz kimenő hívást talált rajta, a többségük londoni szám. Ki fogja számlázni magának.

Roy szerencsétlen képet vágott, és elvörösödött. Elétettek két

nyúlós croissant-t, egy csésze neszkávét, majd bevitték a főkapitányságra, ahol többórás kihallgatási procedúra várt rá.

Úgy tervezte, majd egy szépen kiszínezett történetet ad elő, de ahogy farkasszemet nézett Wilkes komoly képével és Bill Wong átható tekintetével, ami azt üzentte, jól gondolja meg, miket beszél, végül az igazság mellett döntött. Csak a kétségbeesett foházkodását hagyta ki. Így a napvilágnál az imádkozás olyan nyápiczkodásnak tűnt neki. „Nem akarom elveszteni a tekintélyemet” – gondolta Roy.

Végre befejezték a kikérdezését. És most jön, hogy szembenézzek a kamerákkal, gondolta Roy. De több mint egy órát várt, míg kitaszigálták egy hátsó ajtón, ahol Alice várt rá, hogy elfurikázza Carselybe.

– A sajtó követ minket – jegyezte meg Alice. – Akarja, hogy lerázzam őket?

Miután Alice kitette Agatha háza előtt, Roy felderülve megpillantotta az újságírók csatasorát. Addigra átvett egy farmert és egy inget, mert a retró szerelése úgy nézett ki, mintha a tehén szájából húzták volna ki.

Felállt a lépcsőre Agatha ajtaja előtt, megköszöörülte a torkát, és nekikészült az ő nagy pillanatának, amikor kinyílt mögötte az ajtó, és Agatha Raisin szólalt meg tisztán és hangosan:

– Te kis szarházi.

– De Aggie... – esdekelt Roy –, elrabortak és meg is ölhettek volna!

Roy összeszedte magát, és őszintébb nyilatkozatot adott annál, mint ahogy egyébként tervezte, ennél fogva sokkal hatásosabb is volt.

Végül csatlakozott Agathához és Jameshez a konyhában, és ott találta velük Mrs. Bloxbyt is.

Agatha elé tett egy csésze kávé. A nyitott ajtón át ők is hallották a sztorit, amit elmondott az újságíróknak.

– Ez egy igazi csoda – jelentette ki Agatha. – Úgy értem, az a villámlás.

Roy Mrs. Bloxbyra pillantott, és frissen zselézett haja tövéig elvörösödött. Alice nagy bosszúságára Roy ragaszkodott hozzá, hogy útközben Carsely felé álljanak meg egy drogériánál, hogy vegyen egy tubus hajszelét, aztán a rendőrautó első ülésén elképesztő átalakuláson ment keresztül, miközben a visszapillantóban próbálta nézegetni magát.

– Miért pirultál el? – kérdezte Agatha kíváncsian.

– Valóban isteni beavatkozásnak kellett lennie – állapította meg Mrs. Bloxby kedvesen. – Imádkozott, Roy?

– Ennyire még sosem – mondta Roy, és könnyek nélkül zokogott fel, mint a gyerekek, amikor már kimerültek a sírástól.

– Na, jól van – nyugtatta Agatha, szemlátomást megenyhülve felé. – Szerintem a legjobb volna, ha ennél valamit, aztán lefeküdnél. Hívd fel a főnököd, és mondd meg neki, hogy nem mész be hétfőn.

– Mi lesz, ha újra eljönnek értem? – kérdezte Roy.

– Átjön velem a lelkészlakba – jelentette ki Mrs. Bloxby. – A rendőrségen kívül senkinek nem fogom elmondani, hol van.

Roy jámborul és hálásan hagyta, hogy Mrs. Bloxby kiterelgesse.

Alighogy távoztak, megérkezett Bill Wong és Alice. Agatha elmondta nekik, hogy Roy a lelkészlakban van.

Amikor mindannyian körülülték a konyhaasztalt, Bill belekezdett:

– A dolog egyértelműen nem egy magányos elmebeteg műve. Vagyis nem arról van szó, hogy valaki megkattant, mert úgy érezte, túl sokszor kapott parkolási bírságot. Egy bandára gyanakszunk, ami rendszerint drogot és prostitúciót jelent.

– De nincs nyoma, hogy Mircesterben nagyban űznék a drogkereskedelmet, vagy prostitúciós hálózat működne. Mi haszna lehet egy bűnbandának egy ilyen kisvárosi rendőr halálából, mint Gary Beech? Valami nagyon értékes dolog lehet, ami gyilkosságra, fenyegetőzésre és emberrablásra készítette őket.

– Terrorizmus? – vetette föl James.

– A titkosszolgálat nem talált semmi erre utalót.

– Attól még nem jelenthetjük ki, hogy nem az – mutatott rá Agatha. – De tegyük fel, hogy ezek az emberek terroristák. Mi hasznukra lehetett Beech?

– Folyton szimatolt – jegyezte meg Bill. – Elég információt összegyűjthetett, amivel zsarolhatta őket.

– De miután Beechet eltakarították az útból, miért mentek neki Agathának? – vetette ellen James. – Talán azt hitték, hogy Roy a fia.

Agatha felhúzta az orrát. Gyűlölte, amikor a korára emlékeztették.

– Az a helyzet – folytatta Bill –, hogy mindannyian veszélyben vannak: Agatha, James és a magánnyomozó iroda teljes személyzete. Korábban sok híradást lehetett látni-hallani a médiában a sikereiről, Agatha. Biztosra akarnak menni, hogy

ne derítsen ki semmit.

– Találtak valami nyomot a... – Agatha elvörösödött, és beharapta az ajkát. Már majdnem megkérdezte, hogy a Beech titkos szobájából előkerült naplóban rábukkantak-e valami fontos adalékra.

– Hol? – kérdezte Bill kíváncsian.

– Hát, például a házban, ahová Royt elhurcolták. Kinek a tulajdonában van?

– Egy elhagyatott épület, amely egy farmhoz tartozik. Hat hónapja hirdetik eladásra. A gazda idősek otthonában van, az örökösei nem akarják továbbvinni a gazdaságot, és egyikük sem él ott. Ujjlenyomatokat nem találtunk. A vihar szépen lepucolt mindent, amikor beszakadt a fél tető. Jut eszembe, a lelkész, aki bevitte kocsival Royt a Chipping Norton-i rendőrségre, szeretné, ha kifizetnék a telefonszámlát.

– Miféle telefonét? – kérdezte Agatha.

– Roy kölcsönkérte a lelkész mobilját, hogy hadd hívja fel az anyukáját.

– De hát az édesanyja halott!

– Azért ő még használta a telefont, és a sajtót hívogatta róla. Agatha felsóhajtott.

– Gondoskodom róla, hogy Roy kifizesse a költségeket. – Hirtelen elszomorodott, ahogy Bill kedves arcára nézett. Bill volt az egyetlen normális ember, akit ismert. James egy jégcsap, Charles könnyelmű és felszínes, Royt meg más se érdekelt, csak a publicitás. Ebben a pillanatban Bill mosolyt váltott a csinos Alice-szel, és Agathába beleszúrt a féltékenység.

– Nos – mondta Bill –, őrséget állítunk a házához és az

irodájához is. De a beosztottjai otthonát nem tudjuk védeni. A saját biztonsága érdekében be kellene zárnia az irodát, és mindenkit valami biztonságos helyre küldeni, a nyomozói munkát pedig a rendőrségre hagyni.

– A válság kellős közepén! – sópánkodott Agatha.

– Nyilván nem szeretné, ha bármi történne például Tonival – jegyezte meg Bill. – És szeretném, ha közzétenné a sajtóban, hogy befejezi az ügyel kapcsolatos nyomozásait a munkatársai védelme érdekében. Ezt legalább megteszi?

A beszélgetésüket rendre megszakította az ajtócsengő.

– Az újságírók még mindig odakint várnak, Agatha. Menjen, intézze el most a dolgot.

– Rendben – egyezett bele Agatha. – Azt azért el kell ismernem, akárkik is ezek a bűnözők, alaposan rám ijesztettek.

A többiek megvárták, míg Agatha nyilatkozik a sajtónak.

Rossz hangulatban tért vissza a konyhába. A sajtó a további rémtörténetek lehetséges végét látta bele Agatha fegyverletételébe, és megpróbálták meggyőzni róla, hogy „ne adja fel”.

Miután Bill és Alice elbúcsúztak, James ott maradt testőrként Agathánál, mondván, míg a nyilatkozata meg nem jelenik a sajtóban, nincs biztonságban. Agatha várta a mesterembereket, akik majd kicserélik a zárat és megváltoztatják a riasztó kódját, valamint egy helyi szakit, aki rácsot szerel a földszinti ablakokra.

James készített egy omlettet ebédre, aztán megvárta Agathával együtt, míg a mesterek végeznek.

- Szerintem át kéne költöznöd hozzám – javasolta újra. Agatha bizonytalanul elmosolyodott.
- Dohányozhatok?
- Nem.
- Akkor nem, kösz. De hálás vagyok, amiért nem hagytál cserben, és vigyáztál a cicákra. Most bemegyek az irodába, és megmondom a többieknek, hogy ejtsék a nyomozást a Beech-gyilkosság ügyében.
- Beleértve magadat is?
- Igen, beleértve magamat is – mondta Agatha.

Agatha életébe nagy nyugalom állt be, miután leadta a nyilatkozatát a televízió, és az megjelent az újságokban is.

Szeles, hideg, esős május köszöntött be, amit felváltottak a hosszú, nyári napok.

Agatha gondosan előkészült az Év Asszonya-fogadásra. Kedvenc fodrásza, Jeanelle átfestette a haját telt, fényes barnára, a kozmetikusa, Dawn pedig egy több kezeléssel álló arcfeszítő kúrát vitt véghez rajta. Agatha készen állt az eseményre, amelyet magában csak „a csatának” hívott.

Puha, fehér sifonblúzt vett, fekete selyemszoknyát hasítékkal az oldalán, a nyakában gyöngysor, a lábán tűsarkú – így hajtott el a George Hotelbe, miközben a visszapillantóban folyamatosan figyelte, nem követi-e valami gyanúsnak látszó autó. Még mindig nem múlt el a félelme Gary Beech gyilkosaitól.

Az étterem, amelyet lefoglaltak a rendezvény estéjére, már zsúfolásig megtelt, mire Agatha megérkezett. Odavezették egy asztalhoz, ahol három másik jelölt ült: Cressida Jones-Wilkes, aki egy kertészetet üzemeltetett, Joanna Tripp, egy helyi költőnő, és Fairy Mather, egy dundi hölgy, aki dühös absztrakt képeket festett.

– Maga az a nyomozónő, aki kiszállt egy ügyből, mert beijedt – jegyezte meg Fairy nyersen.

Agatha apró szeme összehúzódott.

– Mire gondoltak a szülei, amikor a Fairy* nevet adták magának? – kérdezte. – Sokkal inkább trollnak látszik.

– Ó, maga ribanc!

– Igen, az vagyok. Passzolják ide a bort.

A három versenyző éles pillantásokat lövellt Agathára.

– Életemben nem sértettek meg még ennyire – szólalt meg végül Fairy.

– Akkor épp itt volt az ideje – vakkantotta Agatha. – Ó, ördög és pokol, currys csirkeleves egy ilyen forró estén. Valami jobbat nem tudtak volna kitalálni?

Joanna Trip, aki nem túl szép vonásokkal bírt, orrán vastag szemüveget hordott, és ünnepélyes rózsaszín blúzt viselt hosszú szoknyával, fintorogva Agathára nézett:

– Maga tényleg egy szörnyű alak! – jegyezte meg.

Joanna „bájos” verseket írt Cotswoldsról a helyi újságokba és magazinokba. Még Agatha nem túl pallérozott tudásával is gyatráknak tűntek.

Alaposan megnézte magának a költőnőt, és így szólt:

– Fogja be inkább s távozzon, / verseny helyett a művészet

oltárán áldozzon.

A három nő közelebb húzta egymáshoz a székét, mintha így kényelmesebb lenne nekik, és halkán sutyorogva beszélgetni kezdtek.

A levest csirkehús követte burgonyapürével, és valami nyúlós, fehér szósszal. A George általában nevezetes volt a konyhájáról. Amikor a második fogás után felszolgálták a fűrészpör ízű sajtortát, Agatha megállapította, hogy ez volt a legcsóróbb vacsora, amit valaha végig kellett szenvednie.

Miközben kihozták a kávé, Guy Brandon a kezébe vette a mikrofont. A fogadáson a legtöbb férfi szmokingot viselt csokornyakkendővel, de Guyon egy halványkék zakó volt csíkos inggel és egy igen szűk farmerrel.

Nekilátott „szórakoztatni” a közönséget. Fecsegett, bohóckodott, harsányan kacagott a saját viccein, de mindenekelőtt, gondolta Agatha, halálra untatott mindenkit.

Lassan vánszorgott az este. Guy nagyon hangosan beszélt. Az egyik hangfal épp Agatha feje fölött volt, és ő kezdte úgy érezni, hogy a harsogástól szétrobban a feje. Az emberek nyugtalanul fészkelődtek, a nevetés egyre halkabban és szórványosabban hallatszott. Végül már csak a három versenyző hahotázott teljes odaadással az újabb bugyutaságokon.

A polgármester, aki Guy mögött ült a pódiumon, előrehajolt, és megütögette az óráját.

– Á, igen... – mondta Guy ragyogva. – A nagy pillanat. Ha ideadná a borítékot, polgármester úr. Vajon kinek a neve lapul benne? – A közönségre vigyorgott. – A győztes... – Hosszú csönd következett.

Valaki bekiabált:

– Na, mondja már!

Guy összeráncolta a homlokát.

– A győztes... Mrs. Agatha Raisin! Jöjjön, Mrs. Raisin! – kiáltotta.

Villogni kezdtek a vakuk, ahogy Agatha megindult a pódium felé. Guy átkarolta a vállát.

– Nos, mit szeretne mondani nekünk? Bizonyára alig jut szóhoz.

– A következőt akarom mondani – ragadta meg Agatha a mikrofont. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyian szeretnék tudni, hogyan hozta meg döntését a zsűri. Akkor most hallgassák meg ezt. – Odatartotta a kezében lévő magnót a mikrofon elé, és bekapcsolta. Az egész terem tisztán hallhatta, ahogy Guy azt javasolja, Agatha fizessen neki és a többi zsűritagnak.

Amikor a hangfelvétel véget ért, Guy lassan lehátrált a színpadról, miközben gúnyos pfújolások és füttyögések visszhangoztak a fülében. Az újságírók dühöngtek, amiért ezt a reggeli lapokba már nem tudják betenni, és a tévé viszi majd az egész sztorit. De minden riporter úgy döntött, hogy a következő napon rendesen kitalálnak majd Guyról.

Agatha felemelte a kezét, és csendre intette a közönséget.

– Tekintettel erre a fondorlatos húzásra – mondta –, az a véleményem, hogy a díjat megosztva a három másik versenyzőnek kellene megkapnia, és mindegyikük elnyerhetné az Év Asszonya elismerést. Gyertek, lányok.

Guy elvörösödött. A három nő, aki addig heves

gyűlölködéssel töltötte az estét Agatha miatt, most ragyogó mosollyal vonultak ki.

Bill Wong a helyi tévéadót nézte, mielőtt munkába indult, és most haraggal vegyes aggodalommal meredt a képernyőre. Hát nem tudja Agatha, milyen fontos kerülni a feltűnést? Guy Brandont is meginterjúválták, aki azt állította, az egész csak egy vicc volt, amit Mrs. Raisin komolyan vett. Mivel kemény és ambiciózus nő hírében áll, Guy kíváncsi volt, meddig megy el. A riporter azonban követelte a választ, hogy akkor miért választotta meg Agathát a zsűri. Guy motyogott meg dadogott valamit, aztán letépte a mikrofont magáról, és kirohant a stúdióból.

Amikor Agatha bement az irodába, Bill Wong már várt rá. Még sosem látta ilyen dühösnek a máskor mindig szelíd rendőrt.

– Hogy tehetete? – tört ki Bill. – Abban a pillanatban, hogy elkészítette azt a magnófelvételt, hozzánk kellett volna fordulnia. Nagyon nem időszerű most feltűnést kelteni. Maga pont olyan, mint Roy. Csak a népszerűség, mindegy, milyen áron. Micsoda ostoba nő maga!

– De hát ennek semmi köze az esethez! – tiltakozott hevesen Agatha. – Egyébként meg fogadok, hogy nem is haladtak semmit Gary Beech vagy az exfelesége gyilkosának felderítésében.

– Követünk bizonyos nyomokat – felelte Bill.

– Ó, igazán? Ez annyit jelent, hogy semmi nincs a kezükben. Nézni szoktam ezeket a helyszínelő-dokumentumfilmeket a

tévében, és még egy hajszáldarabban vagy egy porszemben is képesek találni valamit.

– Ha figyelmesen nézi azokat a műsorokat, akkor talán az is feltűnt, hogy némelyik esetet évekbe telik megoldani. Csak legyen óvatos – tette hozzá Bill csendesebben.

Amikor Bill távozott, Agatha hirtelen lerogyott egy székre. A félelem, bárki is küldte azt a fejet két hónapja, egy pillanatra sem hagyta el. Napok óta vágyott rá, hogy kialudja magát. Gyakran előfordult, hogy napközben eszébe jutott a pillanat, amikor hazamegy, és a füléig felhúzza a paplant. Halál a dunyha alatt.

A félelem lassan alábbhagyott, ahogy kezdett izgalomba jönni. Muszáj kitalálnia valamit, bármit, amivel közelebb jut a megoldáshoz. Nem élhet így tovább.

Felnézett, amikor a beosztottjai megérkeztek. Az aznapi teendőkről beszélgettek.

– Sosem fogunk rájönni, mi történt Beechcsele? – kérdezte Toni.

– Nem – vágta rá Agatha. – Ejtjük az ügyet. A rendőrségre kell hagyni.

– Mikor hagyunk mi valamit a rendőrségre? – kérdezte Phil panaszosan, de Agatha elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– És mit csinálunk ma? – kérdezte Phil, miután mindannyian aláírták a jelenléti ívet.

– Rám még vár egy kis papírmunka – mondta Agatha. – Ti elmehettek.

Gyanakvóan megnézte magának a távozó Tonit, aki körül mintha arany glória ragyogott volna. „Remélem, nem egy újabb

méltatlan vénembert talált magának” – gondolta.

Toni feladata egy eltűnt kamasz megtalálása volt. Nem árulta el Agathának, hogy az elmúlt éjjel rábukkant a lányra, és haza is kísérte a szüleihez. Szüksége volt egy szabadnapra, hogy találkozzon Simonnal. Egy teaházban beszéltek meg a találkát Winter Parvában – Toni tudta, hogy ez az egyetlen hely, ahol Agatha nem fog megfordulni. Simon azonnal kapcsolatba lépett Tonival, ahogy felsőbb engedéllyel távozott Afganisztánból. Azt mesélte, hogy a küszöbön lévő házassága egy nagy tévedés. Susie-ról, a menyasszonyjelöltről kiderült, hogy sárkányhajlamai vannak. Simon felhívta Tonit előző este, hogy megbeszéljék a találkozót, és azt mondta, majd mindent elmagyaráz.

Amikor Toni leparkolt a teaháznál, Winter Parva nem emlékeztetett a saját nevére, a „téli falura”. Nagy, bolyhos felhők úsztak a kék égbolton, a fák lombjait finom szellő borzolta. A főutca mentén sorakozó régi házikók és boltok úgy gubbasztottak egymás mellett, mintha vénséges vén falubeliek figyelnék az idő múlását. A modern üzletláncok korában Winter Parva megőrizte a maga egyéniségét. Teázók, szuvenírboltok, vaskereskedő, pék, halas, hentes sorakoztak egymás után – egy costswoldsi település hagyományos mesterségei. A falu egyik végében egy hatalmas templom állt, amelyet még a gyapjúkereskedelem fénykorában építettek gazdag üzletemberek. A magasba nyúló, gótikus templomtorony hosszúkás árnyékot vetett a főutcára, mintha egy óriás napóra mutatója volna.

Toni szíve hevesebben kezdett verni, ahogy meglátta Simont a teázó kiöblösödő ablakában egy asztalnál. Messziről megismerte bozontos haját, vicces képét.

Amikor Toni leült mellé, egyből Agatha Raisin árulásáról kezdtek beszélni, mígnem Toni szomorúan megjegyezte:

– Aligha hátrálhatsz ki most már az esküvőből.

Simon lehajtotta a fejét, és azt motyogta:

– Kicsúsztak a kezemből a dolgok. A katonatársaim eltávozást kaptak, mind ott lesznek a szertartáson. Nagy felhajtás lesz, Toni, még a polgármester is eljön. Csapdában vagyok. És ez az egész Agatha hibája.

– Aligha – felelte Toni. – Ő nem járt Afganisztánban. És nem ő vett rá, hogy jegyezd el Susie-t.

– Nem, de annyira lehangoltnak éreztem magam, és Susie jó volt hozzám. Együtt érzett velem, aztán ez hozta magával a többi.

– Még mindig van idő kiszállni – mondta hevesen Toni. – Gondolj bele, micsoda nyomorúság egy boldogtalan házasság.

– Ó, Susie tényleg szeret engem. Mi az?

– A pincér a rendelésre vár – mondta Toni.

Mindketten teát és scone-t kértek. A templomtorony árnyéka a teázó ablakára vándorolt. Toni elkomorodott. Amikor Simon felhívta, biztos volt benne, hogy azt akarja neki elmondani, a házasság törölve.

– Szóval, állsz elébe – mondta egész halkán.

– Kénytelen vagyok – nyögte ki Simon, amikor kihozták a teát és a scone-t.

Toni sóhajtott egyet.

– Te tudod. Miért hagyta, hogy idáig jusson a dolog?

– Terhes.

– Jaj, Simon!

A fiú megvonta a vállát.

– Talán az apaság sok mindenért kárpótol. – Majd izgatottan Tonira nézett. – És attól még láthatjuk egymást!

– Nem, nem láthatjuk – közölte Toni kerek-perec. – Nekem megvan a saját életem, és nem fér bele, hogy egy házas emberrel suttyomban találkozgassak.

Hosszú, kínos csönd támadt. Végül Simon így szólt:

– Mesélj annak a meggyilkolt rendőrnek az esetéről.

Toni összefoglalta az ügyet.

– Úgy tűnik, egy bűnbanda áll mögötte – vont le a következtetést. – Nézd csak meg, mennyi bűnözői csoport áradt be, miután az Európai Unió megnyitotta a határokat: románok, bolgárok és a többi...

– De mit kerestek éppen Mircesterben? – tűnődött Simon. – Messze nem akkora város, mint például Birmingham. Először is, nincs hová elrejtőzni. És ez a Tom Richards tiszta, mint a hó? Elég furcsa dolog, hogy két nőt is a plasztikai sebész kése alá akart küldeni.

– Nem olyan furcsa, mint amilyennek hiszed. A válásokat, amelyekkel foglalkozunk, rendszerint a nők kezdeményezik. A férj látja a tévében azokat az elszabadult szexuális fantáziákat, és ki akarja próbálni otthon is. Az asszony nemet mond. Kezdődik a vita, és követi a válás. Szerintem a plasztika ezeknek a fantáziáknak a része. Agatha azt mondta, még csak a közelébe se menjünk semminek, ami kapcsolatban lehet a gyilkossággal.

– Ez nem rá vall.

– Hát, egy postán érkező levágott fej még Agatha Raisinnek is elég ahhoz, hogy halálra rémüljön. Vissza kell mennem, Simon. Többet nem találkozunk.

– Az esküvőmre azért eljössz?

– Nem, köszönöm.

– De meghívtam az egész irodát. Mindenki jön.

– Akkor lehet, hogy bekukkantok.

Kilencedik fejezet

Amikor Toni visszament az autójához, hirtelen késztetést érzett, hogy meglátogassa Mrs. Fiona Richardsot. Phil beszámolt róla, hogy Fiona nem hívta őt, és amikor ő telefonált az asszonynak, az arra hivatkozott, hogy túlságosan elfoglalt. Amy még halála előtt mondhatott valamit a férjének, az meg továbbadhatta Fionának. Lehet, hogy a férj túlságosan félt bármilyen információt átadni a rendőrségnek, ha valami történne vele. A kocsiban Toni feltette a baseballsapkáját, jól behúzta az arcába, és egy fekete napszemüveget is fölvevett. Elégedetten nyugtázta, hogy épp úgy néz ki, mint bármely más tinédzser, majd elindult Fiona Richardshoz. A nő kocsiját nem találta a háznál.

Toni a városközpontba indult, talán Fiona vásárolni ment, aznap piacot tartottak. Toni le-föl járkált a standok között. Az ebédidő érkezével úgy döntött, benéz a George-ba. Ellenőrizte a hotel privát parkolóját, ahol felismerte Fiona kocsiját. Toni úgy döntött, leül a hallban egy fotelbe, és majd azt mondja, vár valakire.

Felszerelkezett egy újsággal, és alkalmanként csak úgy

körülnézett, amikor valaki belépett a hotelbe.

Míg várakozott, meglepődve tapasztalta, hogy egyáltalán semmit nem érez Simon iránt. Csak egy álom volt. Ha Agatha nem avatkozott volna közbe, az álom magától szertefoszlott volna.

– Elnézést, ön Toni Gilmour?

Toni leengedte az újságot. Egy férfi állt fölötte, és mosolygott. Toni felmérte, hogy igen drága öltözéket viselt, valamint tökéletesen volt borotváltva és a frizurája is rendben volt. Visszafogott kölniillat lengte körül. Széles arca kellemes benyomást keltett, s bár testes volt, egyben izmos is. Barna szemében aranszínű pettyek csillogtak.

– Igen, az vagyok. – Toni egyből arra gondolt, a baseballsapka és a napszemüveg leszerepeltek álruhaként.

A férfi leült mellé.

– Pimasz dolog tőlem, hogy egyből önhöz fordulok. A tanácsát szeretném kérni. Igazából Mrs. Raisinnel kellene találkoznom. Itt a névjegyem. Peter Powell vagyok, ingatlanügynök.

– És mit szeretne Mrs. Raisintől? – kérdezte Toni gyanakvóan.

– A következőről van szó. Van egy ügyfelem, aki Cotswoldsban szeretne házat venni. Körbeautóztam vele a falvakat, és végül Carselyben állapodott meg. Beleszeretett Mrs. Raisin házába.

– Különös, hogy azt szúrta ki – csodálkozott Toni. – Egy zsákutcában van.

– Az Orgona utca végén vette észre, amikor végimentünk

rajta. Azt mondta, muszáj megvennie.

– Agatha nem fogja eladni, ezt megmondhatom.

– Ó, de várja ki az ajánlatát.

– Ki ez az ember?

– Egyelőre szeretne anonim maradni.

– Nézze, Mr...

– Peter. Hívjon csak Peternek.

– Nos, Peter. Agatha Raisin egy detektív, aki nemrég két szörnyű gyilkossági ügybe csöppent. Erős gyanakvással fogja fogadni, ahogy jómagam is, ezt a rejtélyes érdeklődőt. Jelenteni fogom ezt a históriát a rendőrségnek.

– Bármikor ellenőrizhet. Jól ismert ingatlanügynök vagyok. A jó hírem kifogástalan.

– Azt hiszem, akkor annál inkább érdekelni fogja a rendőrséget a maga ügyfele. Gondolja csak meg. Egy leendő vásárló nyilván bemenni is szeretne a házba, nem igaz?

– Igen, persze.

– A rendőrség természetesen tudni akarja majd, ki az és miért.

– Ez érthető. Legyen.

Miután a férfi elment, Toni átszelte az előcsarnokot, és bekukkantott az étterembe, de nem látta Fionát. Kellő határozottsággal megkérdezte a recepciós pultnál, hogy egy bizonyos Mrs. Fiona Richards járt-e a hotelben, és csalódottan hallotta, hogy Fiona már elment.

„Azalatt történhetett, míg az ingatlanügynökkel beszéltem – gondolta Toni. – Minden és mindenki gyanús. Tényleg létezik

ez az ingatlanügynökség?”

Épp átment a főkapitányság előtti téren, amikor meglátta, hogy Bill Wong beszállni készül az autójába. Odaintett neki. Toni úgy döntött, jobb, ha Fiona megfigyeléséről nem szól semmit, miután Bill mindannyiukat figyelmeztette.

Elmesélte viszont az ingatlanügynököt és a vevőjelöltet Agatha házára.

– Jobb, ha én foglalkozom ezzel – mondta Bill. – Hagyd rám a dolgot. De miért hozzád ment oda ez az ügynök, miért nem hívta fel Agathát?

Toni később odaszólt Agathának a mobilján, és jelentést tett neki.

– Hol szólított le ez a férfi? – kérdezte Agatha.

– Billnek nem mondtam, de észrevettem Fiona kocsiját a George parkolójában, úgyhogy a hallban várakoztam, hogy meglátom-e. Akkor zavart meg ez az ingatlanügynök, és miután elment, már Fiona is távozott.

Agatha idegesen rakta helyre Tonit.

– Semmi dolgod a gyilkosságokkal. Túl veszélyes. Ott van az a válási ügy, foglalkozz azzal!

Miután elváltak Tonival, Bill besietett a rendőrsre, legépett egy rövid jelentést az ingatlanügynökről, és átadta Wilkesnek.

– Látom, a Powell, Slerry and Cardnál dolgozik – dűnnyögte Wilkes. – Szoktam látni az „ELADÓ” tábláikat. Ugorj el, válts

vele pár szót, és ragaszkodj hozzá, hogy megadja az ügyfél nevét.

Az ingatlaniroda Glebe-ben működött, az apátság körül futó egyik kanyargós, középkori utcácskában. Bill belépett, és Mr. Powellt kereste. Egy lány hátrament, aztán jelzett, hogy Bill bemehet. Powell felemelkedett az íróasztal mögül, és széles mozdulattal kezét nyújtott.

– Minek köszönhetem a rendőrség megtisztelő látogatását? – nyájaskodott.

– Érdekelne az ügyfelük, aki meg akarja venni Agatha Raisin házát. Lenne szíves megadni a nevét?

– Nem adjuk ki az ügyfeleink nevét, hacsak nem vagyunk felhatalmazva rá – felelte Powell.

– Ó, legyen belátással – szólt Bill. – Azt akarja, hogy hozzak egy végzést, és kutassam át a szekrény mélyéig az aktáikat?

– Megkérhetem, hogy menjen ki addig, amíg felhívom az ügyfelet? Csak a kliensünk iránti udvariasságból.

Bill türelmetlenül várt, tudva, milyen kicsi az esélye, hogy kapjon egy házkutatási végzést, miután bűnténynek semmilyen kézzelfogható bizonyítéka nincs.

Powell kilépett az irodájából, és Bill kezébe nyomott egy darab papírt.

– A neve Bogdan Staikov. Pillanatnyilag a George-ban található.

– Milyen nemzetiségű?

Powell elmosolyodott.

– Ezt tőle kell megkérdeznie.

A George-ban Billt úgy tájékoztatták, hogy Mr. Staikov a teraszon kávézik.

Bill átsétált a szállodán, ki a teraszra, amely a hátsó kertekre nézett. Nem kérte, hogy kísérik oda Staikovhoz, mert biztos volt benne, hogy messziről kiszúrja az idegent. Jó néhány dohányost látott odakint, akik az ebéd utáni kávéjukat kortyolgatták, de mind kiköpött britnek látszottak.

Miközben Bill az ajtóban tanakodott, egy alacsony, ezüstös hajú férfi felállt, és odaintegetett neki.

– Mr. Powell említette, hogy keresni fog – mondta enyhe akcentussal. A szeme, akárcsak Billé, kissé mandulavágású volt, de olyan hideg és szürke, akár az Északi-tenger. Könnyű, krémszínű öltönyt viselt, kék inggel, csíkos selyem nyakkendővel. A bőre sötétebb árnyalatú volt, az orra és a szája kicsi, a füle furcsán hegyes.

– Kérem, üljön le – mondta. – Egy kávé?

– Nem, köszönöm. Miért érdeklődik Mrs. Raisin háza iránt?

– Melyikről beszél? Rengeteg ingatlant megnéztem.

– Mrs. Raisin háza az Orgona utcában áll Carselyben.

– Á, igen, Carsely. Az nagyon tetszett. A lányomnak keresek házat. Az a carselyi ingatlan olyan jellegzetesen angol! De mi köze ehhez a rendőrségnek?

Bill elmondta.

Staikov ijedten tartotta fel szépen manikűrözött kezét.

– Ezt nem tudtam. Nem olvasok újságot. Már nyugdíjba vonultam, a fiam viszi a vállalkozást. Én a nyugalmas angol életet választottam.

– Ön milyen nemzetiségű? – firtatta Bill.

– Bulgáriából jöttem, de brit nőt vettem feleségül, és több mint húsz éve élek itt.

– Milyen vállalkozást működtetett?

– Ruházat. Főleg bőr. Most a fiam csinálja. A cég neve Country Fashions. Kint van a telephelyünk az ipari negyedben.

– Nem bánja, ha körülnézek ott egy kicsit?

A férfi vállat vont.

– Csak menjen. Maguk britek, ha csak meghallják, hogy „bolgár”, rögtön a maffiára gondolnak.

Toni megvárta, míg Bill kijön a főkapitányságról, aztán követte őt az ingatlanirodához, majd a George-ba. Megint bement a szállodába. Az étterem most üres volt, leszámítva egy párocskát, de a terasz felől hangokat hallott, így hát kiment körülnézni, és meglátta Billt, amint az ezüstös hajú férfival beszél.

Toni talált egy ülőhelyet a hallban, félig egy könnyezőpálma takarásában, és várt. Bill nem maradt sokáig. Tíz perc múlva a férfi, akivel beszélt, távozott. Toni a nyomába eredt. A fickó beült egy sofőr vezette Mercedesbe. „Miért is nem kocsival jöttem” – bosszankodott Toni. Aztán visszament a recepció pulthoz. Épp azt fontolgatta, hogy riporterként mutatkozzon-e be, amikor a hölgy így szólt:

– Mit tehetek önért, Miss Gilmour?

Toni átkozta magában Agatha szokását, hogy lelkesen szerepelteti a fotóikat az újságokban és a tévében.

– Csak az úriember kiléte érdekelne, aki éppen távozott.

– Ó, az Mr. Staikov lesz.

– Filmes?

– Nem, ruházatban utazik.

A recepció ekkor odafordult valaki máshoz. Toni a *Mircesteri Futár* szerkesztőségébe indult, ahol egy régi iskolatársa, John Worthing dolgozott riporterként.

John nagyon megörült neki. Bagolyszerű fiatalember volt, gyér, barna hajjal. Sokat piszkálták az iskolában, mígnem a vagány és népszerű Toni a védelmébe nem vette.

– Ezer éve nem láttalak! – kiáltott fel. – Akárhányszor adódik valami sztori, amiben szerepelsz, a vezető riporter kapja meg.

– Egy szívességet szeretnék kérni.

– Bármit.

– Lennél kedves utánanézni egy Staikov nevű úriembernek az aktáitokban?

– Persze. Milyen előkelően beszélsz!

– Ez nem előkelő. Teljesen hétköznapi – mondta Toni. – Kérlek, gyorsan láss neki.

– Várj, még be kell töltenie a gépnek.

– Szélessávú interneted van, nem?

– Igen, a mircesteri szélessáv.

Toni elmosolyodott. A mircesteri internet a leglassabb kapcsolat hírében állt egész Gloucestershire-ben.

John végül győztesen felkiáltott.

– Itt van! Tavaly írtunk róla, amikor nyugdíjba ment. Van egy ruházati kereskedése az ipartelepen. Bulgáriából jött. Főleg bőröket importál. A tipikus „szegény ember meggazdagszik” sztori. Csórón jött ide, és szép kis vagyont csinált.

– És vajon hogy kapta meg a brit állampolgárságot?

- Elvett egy angol nőt. De az asszony négy éve meghalt.
- Miben?
- Várj csak... – John továbbkattintott. – Á, itt is van. Leesett a lépcsőn.
- Folytattak valami vizsgálatot a halála ügyében? – kérdezte Toni hirtelen izgatottan.
- Itt van. Az eredmény: baleset. A patológus szerint tajt részeg volt.
- Mi a neve ennek a ruházati cégnek?
- Country Fashions.
- Hálás kösz!
- Toni, várj egy kicsit! Találkozhatunk valamelyik este? – Olyan esdeklő tekintettel nézett a lányra, hogy Toni előtt megjelent a kis John, aki a játszótér sarkában pityereg.
- Elég elfoglalt vagyok – mondta Toni diplomatikusan. De ahogy a fiú arca elkomorult, gyorsan hozzátette: – Figyelj, megteszek valamit neked. Adj egy névjegykártyát, és ha ráakadok egy komoly sztorira, te leszel az első, aki tudni fog róla.
- Az nagyon jó lenne. Mindenkit ráállítottak valami jó témára, csak én ülök itt, és szerkesztem az olvasói levelek rovatát.

Az utcára kiérve Toni felhívta Agathát, aki gyorsan azt mondta:

– Bent vagyok az irodába, gyere ide. Minden részletet hallani akarok.

Amikor Toni végzett a beszámolóval, Agatha szeme felcsillant az izgalomtól.

– Tudtam, hogy valami banda állhat mögötte. Biztosan a maffia. Be akarok jutni abba az üzembe.

– Szerintem ez lehetetlen – vélte Toni. – Egyébként meg, Billnek biztos, hogy ez lesz az első dolga.

Ekkor érkezett meg Patrick Mulligan. Agatha nyomban el is mesélte neki, mit tudott meg Toni. Patrick mindenben a nyugdíjazott rendőr tipikus megtestesítője volt: magas, komor, és a legfényesebb cipő birtokosa Mircesterben. Végighallgatta Agathát, és így szólt:

– Van egy kávézó ott a telepen. Vagyis inkább egy kalyiba, ami elé kitétek asztalokat. Odamegyek, és meglátom, tudok-e beszélni valamelyik munkással.

Miután Patrick elment, Toni aggodalmaskodva így szólt:

– Úgy volt, hogy nem nyomozunk a gyilkosságok ügyében. Nem veszélyes ez egy kicsit?

– Nem, hacsak ennek a bolgárnak nincs valami köze az ügghöz – mondta Agatha. – Hát nem érted? Arra jutottam, hogy örökké veszélyben leszünk, ha nem oldjuk meg ezeket a gyilkosságokat.

Mielőtt kiment az ipartelepre, Patrick hazaugrott és lecserélte az öltönyt-nyakkendőt meg a fényes cipőjét egy hétköznapi öltözékre, amelyhez kopott tornacipőt és baseballsapkát húzott.

Gyönyörű júniusi nap volt. Patrick kerékpárra ült, úgy érezte, szüksége van a testmozgásra. Az angolok nincsenek igazán hozzászokva a szép nyarakhoz, így a meleg idő sokakat meglepetésként ért. Patrick látta, hogy mennyien visznek a

kezükben kabátot, dzsekit.

Bekerekezett a telepre, és nekitámasztotta a biciklijét egy bisztró falának. Rájött, hogy még nem is ebédelt, így hát rendelt egy hamburgert sült krumplival és teával. Hallotta, ahogy a helyet üzemeltető férfi és nő lengyelül beszélgetnek. Gloucestershire-ben mindenfelé éltek lengyelek. Az ebédidei roham már lement. Patrick olyan ülőhelyet választott, ahonnan jól rálátott a Country Fashions bejáratára.

Látta, hogy Bill Wong és Alice Peterson sietnek kifelé, majd beülnek a rendőrségi jelölés nélküli autójukba és elindulnak. Patrick a szemébe húzta baseballsapkáját és elfordította a fejét, amikor az autó lelassított a bisztróhoz érve, aztán megkönnyebbülten sóhajtott, amikor azok ketten továbbhajtottak. Kihozták a hamburgert, a sült krumplit és a teát. A tea frissen és forrón illatozott. A hamburger ízletes volt, és Patrick nagy meglepetésére a sült krumplit friss burgonyából, nem fagyasztottból csinálták.

Hirtelen elfogta a vágy, hogy csak üljön itt, napoztassa az arcát, és elfeledkezzen a nyomozói munkáról. De mihez kezdene, ha visszavonulna? Nem volt semmilyen hobbija. Talán ha Phillel egyszerre mennének nyugdíjba, golfozhatnának. Végül vonakodva úgy döntött, jobb, ha teszi a dolgát, és közelebbről szemügyre veszi az üzemet.

Ahogy a bejárat felé sétált, egy teherautó gördült be az udvarra, majd az üzem háta mögé került. Patrick kifizette az ebédjét, és abba az irányba tolt a kerékpárt, amerre a teherautó ment. A platóról bőroket kezdtek lepakolni.

– Mit csinál maga itt? – kérte számon valaki éles hangon.

Patrick megfordult, és egy egyenruhás biztonsági őrral találta szemben magát. Szerencsére, amikor Patrick begurult a gyártelepre, megjegyezte egy tábláról az itt működő cégek nevét.

– Azt hiszem, eltévedtem – mondta. – A kerti tavamhoz keresek szivattyút.

– Akkor az Aquaria Plusba kell mennie, a tizenegyes épület, arra, ott – mutatta az őrt.

Patrick felpattant a biciklire, és eltekert. Ugyan lakásban élt és nem volt kertje, de az elővigyázatosság és némi ösztönös megérzés arra készítette, hogy guruljon át az Aquaria Plushoz, és nézzen be. Miközben a szivattyúkat mustrálta, kinézett az ablakon. A biztonsági őrt ott állt. Patrick beszélgetésbe elegyedett az egyik eladóval, és amikor újra kinézett, az őrt már elment. Várt még pár percet, aztán elnézést kért, hogy még meg kell beszélnie „az asszonnyal”.

Visszakerékpározott a bisztróhoz, kért egy csésze teát és egy fánkot, de ezúttal háttal ült le az üzemnek. Talán csak túlbuzgó a biztonsági őrt, de azért ez is valami, amiről be tud számolni.

Aznap kora este Charles Fraith a kulcsok után matatott Agatha háza előtt.

Egy kéz nehezedett súlyosan a vállára.

– Mit csinál itt? – kérdezte egy hang skót kiejtéssel. Charles megpördült. Egy rendőr állt mögötte, és őt méregette.

– Mrs. Raisin barátja vagyok – mondta Charles mérgesen. – Nálam szokott lenni a kulcsa, csak most elfelejtettem, hogy ellopták. Maga mit keres itt?

– Tulloch őrmester vagyok, és parancsot hajtok végre. Hamarosan itt lesz egy kollégám, hogy leváltson.

– Mi történt veled? – kérdezte Charles, és megnyomta a csengőt.

Agatha ajtót nyitott.

– Minden rendben, őrmester – mondta a rendőrnek. – Gyere be, Charles. Őrmester, maga nem kér egy csésze teát?

– Köszönöm, hölgyem. Az nagyszerű lenne. Még mindig meleg van idekint.

– Adhattál volna egy új kulcsosomót – panaszkodott Charles, miközben bement Agatha után a konyhába.

– Szeretem az érzést, hogy nem talállok a házamban, amikor hazajövök – lőtt vissza Agatha. – Várd meg, míg csinállok ennek a zsarunak egy teát, aztán elmondom, mi történt.

Főzött egy adag teát, aztán elkeverte tejjel, cukorral, tett mellé egy kis süteményt, és kivitte. Majd visszament egy kinyitható vászonszékért, és azt is odaadta a rendőrnek, azzal, hogy helyezze magát kényelembe.

Visszatérve a konyhába, Charlesnak elmesélte, hogy érdeklődtek a háza után, és az illető a Country Fashions tulajdonosa.

– Szóval, Bill úgy döntött, őrséget állít nekem – fejezte be a történetet. – Nagyon szeretnék benézni abba az üzembe.

– Mi van Jamesszel? Ő mindig nagy szakértője volt a betörésnek.

– Elment valahová, és Mrs. Bloxbynál hagyta a kulcsait. Még annyi tisztesség sem volt benne, hogy megmondja, hová megy.

– De hát egy utazó író, Aggie. Úton kell lennie.

- Ne szólíts Aggie-nek.
- Royról hallottál valamit?

Agatha felsóhajtott.

– Próbáltam vele telefonon beszélni, de csak belesivített, hogy „Ez veszélyes! Ezek lehallgathatnak!”, azzal letette.

– Sok mindenben ment keresztül, és elég nyuszi. Szóval, úgy gondolod, a bolgárok lehetnek?

– Amit Patrick tapasztalt, önmagában gyanússá teszi őket a szememben. Lehet, hogy álruhát kéne öltenem, és munkához jutni a gyárban.

– Neked! Gondolj bele, a legtöbb ruhadarabjuk kézzel varrott. Bundákat meg ilyesmiket csinálnak. Tudnál egy varrógépen dolgozni? Nyilván nem, úgyhogy felejtse el.

– Tonit nem küldhetem. Túl veszélyes.

– Láttam Simont minap – váltott témát Charles. – Holnap lesz az esküvő. Eljössz?

Agatha elpirult.

– Ha kilépne a hadseregből, nem bánám. Azt hiszem, jobb, ha elmegyek.

– Tonival beszéltek?

– Remélem, ennek az egésznek már vége. Toni nem tűnik összetörtnek.

– Patrick kisedett valami információt a rendőrségből? – kérdezte Charles.

– Elég zárkóztak, de Patrick szerint valószínűleg azért, mert nem jutottak semmire, és igazából nincs mit megosszanak. Várj csak egy kicsit. Hátha ennek az őrmesternek idekint vannak információmorzsái. Megyek, megkérdezem, nem

kér-e még teát.

Charles a következő pillanatban tompán hallotta Agatha hangját.

– Hé, ébredjen! Magának őrt kellene állnia! – Aztán egy hangos sikoly: – Charles!

A férfi kirohant. Tulloch a székben ült lecsúszva, a szeme csukva. Charles kitapintotta a pulzusát, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Nem halt meg. Beletehettek valamit a teájába. Hívom a rendőrséget és a mentőket.

– Gyorsan! – Agatha kétségbeesve körülnézett. – Ha csak bedrogozták, ez azt jelenti, hogy valaki be akart jutni a házba. Menj be, és zárd be az ajtót.

– Nem hagyhatjuk itt megsülni a napon. Hozz egy esernyőt, és majd fölé tartom. Te hívd a rendőrséget. Csinálj már valamit, és ne állj itt, mint egy birka!

Egy óra múlva Mrs. Bloxby ajtót nyitott a Hölgyegylet küldöttségének. Mrs. Ada Benson szemlátomást magát nevezte ki szóvivőnek.

– Azért vagyunk itt – kezdett bele nagy hangon –, hogy elpanaszoljuk, micsoda zűrzavart kelt Agatha Raisin ebben a faluban. A hölgyek többsége a csendes élet reményében vonult ide vissza.

– Mi történt? – kérdezte a lelkészné.

– Eszméletlenül találtak egy őrségbe állított rendőrt Agatha Raisin háza előtt. Az a nő rettegést hozott erre a falura. Meg kell kérnünk őt, hogy távozzon.

– Szegény Mrs. Raisin! – kiáltott fel Mrs. Bloxby. – Most rögtön át kell mennem hozzá.

– És megmondja neki, hogy szedje a sátorfáját?

Mrs. Bloxby félretolta a nőket, de még hátraszólt:

– Ha Mrs. Raisin nem végzett volna olyan kiváló nyomozói munkát a múltban, akkor valóban rettenetes hely lenne ez a falu. Ne legyen ostoba, Mrs. Benson.

– Kilépek a Hölgylegyletből! – kiáltotta Mrs. Benson.

Mrs. Bloxby már az utcasarkon járt, de a hangja még visszaszállt:

– Helyes!

Agatha háza egy felbolydult méhkasozóhoz hasonlított. Az Orgona utcát rendőrautók zárták le, és fehér anorákos nyombiztosítók söprögették ecsetjeikkel a ház bejárati ajtaját, ujjlenyomatokat keresve. Egy rendőr elárulta, hogy Mrs. Raisin és a barátja elmentek a kocsmába.

Mrs. Bloxby a kocsmakertjében találta Agathát és Charlest. Agatha dühösen fújta a füstöt, egy doboz Benson hevert előtte, amelyet a vegyesboltban vett.

Charles elmagyarázta, mi történt. Amikor befejezte, Agatha hozzáfűzte:

– Én vagyok az első számú gyanúsított, mivel én vittem ki neki a teát. Senki nem látott egy lelket sem a házam előtt. Miss Simms, tudja, a Hölgylegylet titkára, azt a randa kis csaholós ölebet sétáltatta, amit a legutóbbi hódolójától kapott ajándékba. Az Orgona utcán ment végig, odaköszönt Tullochnak, elment egészen a mezőig, aztán visszafordult, és úgy látta, Tulloch alszik. Senkivel nem találkozott sem oda-,

sem visszafelé. Így hát most csak ülök itt, iszom a gint és halálra dohányzom magam idegességemben. Már úton kéne lennem a kapitányságra Charlesszal, hogy vallomást tegyek. De kértem tőlük egy szusszanásnyi időt, erre tudja, mit csináltak azok a fafajek? Elkobozták az útlevelem. Minden alkalommal, amikor nem tudják, mit kezdjenek velem, elveszik az útlevelem, és a legtöbbször fel kell bérelnem egy ügyvédet, hogy visszaszerezsem.

– Nem gondolhatják komolyan, hogy bármi köze lenne hozzá. Szeretnék, ha magukkal mennék?

– Ez kedves magától – mondta Agatha. – De Charlest is ki akarják hallgatni, úgyhogy majd együtt kibírjuk valahogy.

Mrs. Bloxby a gondolataiba merülve sétált haza a lelkészlakba. Otthon aztán leült a számítógép elé, és begépett egy hirdetményt. „A parókia közleménye. A lelkészlak a továbbiakban nem biztosít helyet a Hölgyegylet üléseihez. Ha folytatni óhajtják, keressenek más helyszínt. Én kilépek. Margaret Bloxby.”

„Nem fogok ebben a hőségben házról házra járni, és szórólapokat dobálni a levelesládákba – gondolta. – Beviszem a vegyesboltba, és kirakom a hirdetőtáblára.”

Épp feltűzte a hirdetményt, amikor Miss Simms lépett be.

– Hát, ha maga nem marad tag, akkor én is kilépek – jelentette ki. Miss Simms még mindig a megszégyenítő „a carselyi egyedülálló anya” címet volt kénytelen viselni, amit Mrs. Bloxby igen méltánytalannak tartott, hiszen egyre több nő élt függetlenül, házasság nélkül. A fiatal lányok Mírcesterben bátran teherbe estek, tudván, hogy az államtól lakást és

különféle juttatásokat kapnak. Gyakran ez jelentette a menekülést a durva szülőkötől. Máskor meg a lustaság táplálta a döntést.

– Nem mintha egyáltalán lennének még igazi hölgyek, ha érti, mire gondolok – mondta Miss Simms. – Csupa nyomulós újgazdag beköltöző, mint ez a Mrs. Benson is. Jönnek, aztán mennek. Felverik az ingatlanárakat, eladják a házakat, aztán még több új lakó jön. Kergetik a falusi álmot, belépnek a Hölgyegyletbe, aztán csak ülünk ott, esszük a süteményt és szuttyogunk. Jézusom, elnézést! – A kiskutyája lecsurrantotta Mrs. Bloxby cipőjét.

– Azt mondják, szerencsét hoz – mosolygott Mrs. Bloxby.

Mrs. Tutchell, a boltos odanyújtott egy tekercs papírtörölt, és Mrs. Bloxby felitatta a nedvességet a bokájáról és a cipőjéről.

– Biztos benne, hogy nem látott senkit az Orgona utcában vagy a környékén?

– Esküszöm az égre. Még gondoltam is rá, hogy nem kell-e Mrs. Raisinnek segítség, de ez már utána történt. Nem tudtam, hogy bajban van.

– Nem gondolhatnak komolyan egy ilyen örültséget, hogy képes lenne mérget tenni az őrmester teájába – dohogott Mrs. Bloxby.

– Talán valaki besurrant, és belecsempészett valamit a teásdobozba.

– Mrs. Raisin filteres teát használ.

– És a biztonsági cég, aki a zárat cserélte le?

– A rendőrség alaposan átvizsgálta őket.

– Ó, hát Mrs. Raisint kemény fából faragták. Bátran

szembeszáll a rendőrséggel. Szóval, búcsút int a Hölgyegyletnek?

– Úgy sejtem. Már a neve is milyen ódivatú.

– Odaát Ancombe-ban nem ugyanígy hívják?

– Nem. Megváltoztatták a nevét Haladó Nők Csoportjára.

– Jobb, ha megyek, és viszem magammal ezt a kis vakarcsot.

– Látom, csivava – állapította meg Mrs. Bloxby.

Miss Simms kuncogni kezdett.

– Tényleg az? Mókás. Ezt a fajtát hívja az egyik barátom úgy, hogy... – Miss Simms elharapta a mondandója végét Mrs. Bloxby tiszta tekintetének fényében. – Na, mennem kell.

– Akarod, hogy maradjak éjszakára? – kérdezte Charles.

– Igen, köszönöm – mondta Agatha, amikor végre kiléptek a főkapitányságról a gyengülő napsütésbe.

– Azt hiszem, előbb hazaugrom, és hozom az ünnepi ruhám holnapra.

– Holnapra?

– Simon esküvőjére.

– Ördög és pokol! Nekem is be kell szereznem valami göncöt.

– Menj be az irodába, ha találtál valami ruhát – mondta Charles –, és várj meg ott. Majd együtt megyünk hozzád.

– Kösz. – Egy könnycsepp gördült le Agatha arcán.

– Ugyan már, öreglány, ez nem is te vagy. Hol van a híres rendíthetetlenséged?

– Ahogy a Gyógyós show-ban mondták valamikor, tele van az egészszel a micsodám – panaszkolta Agatha, majd előhúzott egy gyűrött zsebkendőt, és a szemét kezdte tapogatni. – Nagyon érdekelne, milyen drogot adtak be Tullochnak, és hogy került a

teájába.

– A helyszínelők malmai éppolyan lassan őrölnek, mint istenéi. Egy darabig még nem fogjuk megtudni.

Az irodába befutott egy hívás Agatha takarítónőjétől, Doris Simpsonsától, hogy hazavitte magával a cicákat.

– Tele van a ház fehér ruhás emberekkel – mondta Doris. – Még rájuk taposna valamelyik rendőr a nagy bakancsával.

Agatha megköszönte, és azon tűnődött, hogy a csodában feledkezhetett meg a macskák biztonságáról.

Leült egy halom aktával, amelyek a két gyilkosságról szóló feljegyzéseket tartalmazták, és nekilátott átolvasni őket, hátha talál valami nyomot. Fiona Richards a George-ban tartózkodott, amikor Staikov is ott volt. Lenne valami kapcsolat közöttük?

Phil hagyott egy üzenetet, miszerint Richardsék házát figyeli, de nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne ismerjék fel.

„Ha meg tudnám oldani a Beech-gyilkosságot, minden darabka a helyére kerülne” – morfondírozott Agatha. Egy különösen kegyetlen bűnténnyel állt szemben. Bosszú? Gyűlölet? Figyelmeztetés? És mi hasznuk lehetett volna Beechből, azon kívül, hogy esetleg szemet hunyt volna a gyorshajtási és parkolási szabálytalanságok fölött?

Patrick bement egy Richards szupermarketbe Mircesterben, és körülnézett. Az a fajta megaáruház volt ez, amelyek szép lassan megölik a kisboltokat, miután mindent árusítanak az élelmiszertől az edényekig, a ruházattól a készéltel. Patricknek

eszébe jutott, hogy szüksége van egy ingre Simon esküvőjére, és elindult a ruházati részleg felé. A szekció elején egy plakát hirdette: „A legolcsóbb, ami kapható! Nézze meg bőrdzsekikínálatunkat!”

– Kíváncsi vagyok – motyogta Patrick. Leemelte az egyik dzsekit, és megvizsgálta a címkét. De nem az állt rajta, hogy Country Fashions, hanem mindössze egy kis „Richards” logó. Nem volt jó minőségű bőr. Inkább az a fajta, ami már-már műanyagnak tűnik, merev és durva.

Lehetséges valami kapcsolat Staikov üzemével?

Tizedik fejezet

Úgy tűnt, csak a zsakettet viselő Charles tett komolyabb erőfeszítéseket a megfelelő öltözék kiválasztására Simon esküvőjére. Agatha nem talált semmi megfelelőt Mircesterben, és előző este nem engedték vissza a házába. Reggel gyorsan beleszuszakolta magát egy világoskék nadrágkosztümbe, de csak akkor jött rá, mennyire utálja ezt a szerelést, amikor odaért a templomba. Bár jól szabott darab volt, úgy érezte, a világoskék határozottan nem az ő színe.

Roy, akit szintén meghívtak, kimentette magát, valószínűleg attól félve, hogy megint elrabolhatják. Mrs. Freedman egy fekete-piros mintás selyemruhában pompázott, fején szalmakalappal, amelyet selyempipacsok díszítettek. Patrick és Phil üzleti öltönyt viseltek. Toni letörtnek látszott. Szürke, vagy inkább drapp selyemruhát öltött, mintha félig gyászolna, akár egy edwardiánus hölgy. Mrs. Bloxby a férjével volt jelen, és ugyanazt viselte, mint sok más esküvőn: egy nem túl előnyös barna sifonruhát, hozzá egy nagy barna szalmakalapot, sifonrózsákkal díszítve.

Mintegy közmegegyezés alapján Agatháék mindannyian a

templom leghátsó padjaiba csusszantak be. Agatha, aki Toni miatt aggódott, remélte, hogy nem lesz hosszú a szertartás. Az esketés után egy fogadást terveztek Simon szüleinél. Az iroda munkatársai Toni miatt közösen úgy döntöttek, kihagyják.

Ami Tonit illeti, tényleg nem tudta, mit érez.

Simon sok katonatársa eljött a templomba, emlékeztetve a büntudattal küzdő Agathát arra, egyértelműen az ő hibája volt, hogy a fiú Afganisztánba ment.

A templomban nagyon meleg volt. Agatha kezdte bánni, hogy annyiszor leszólta a globális felmelegedés jelentőségét. Az apátság festett üveglakain át tarka fénypázmák vetültek a templombelsőre, amelyet betöltött a lágymorgó orgonaszó.

– Mi történt? – suttogta Charles. – Simon hiányzik. A tanúja itt van, de ő nincs. – Az emberek tekergették a nyakukat, ideges pillantásokat vetettek a templomajtóra.

Agathát hirtelen elfogta a jeges rémület.

– Mi van, ha őt is elrabolták, mint Royt? – suttogta Patricknek.

– Talán csak kialussza a legénybúcsú mellékhatásait – felelte Patrick könnyedén.

Agatha a nyakát nyújtogatta. Úgy látta, Simon apja bizonyára a fia néhány katonatársával beszél izgatottan, majd a fiúk kisietnek az apátságból. A beszélgetés erősödő moraja felszállt a gótikus boltívekig. Egy nő kiment, majd visszajött pár perc múlva, és izgatottan közölte a násznéppel:

– Szegény Susant körbe-körbe furikázzák az esküvői autóban. Hol van az a nyomorult fiú?

Agatha már épp indult volna kifelé, hogy felhívja Billt,

amikor Simon katonatársai visszajöttek a templomba, és egyenesen Simon apjához siettek. Hevesen magyaráztak valamit, majd az apa bejelentette:

– Sajnálom. Az esküvő elmarad.

A vendégek lassan felálltak a padokból, és kiszállingóztak az apátság kétszárnyú, kitárt ajtaján. De Agatha Charlesszal a sarkában utat tört magának köztük Simon apjához.

– Megtalálták a fiát? – kérdezte lihegve.

– Meg – felelte a férfi kurtán. – Otthon van. Sok dolgom van, bocsásson meg.

Hála istennek, legalább biztonságban van, gondolta Agatha. Aztán odalépett Tonihoz.

– Megvan még neked Simon mobilszáma?

– Igen – felelte Toni.

– Kérlek, hívd fel, és derítsd ki, mi a baj.

– Valószínűleg nem fogja megmondani – vélte Toni. – Jaj, ne nézzon így rám. Megpróbálom.

Toni kiment, és egy magas sírkő árnyékban tárcsázott. Simon felvette.

– Itt Toni. Hol vagy?

– Bezárkóztam a szobámba. Képtelen voltam végigcsinálni.

– Miért?

– Apám nem hisz a legénybúcsúban, és tegnap rendeztünk egy kis fogadást a családnak és a rokonoknak. A gyerek neveivel cukkoltam Susant, és mondtam neki, hogy nem kéne annyit innia. Erre közölte, hogy elment abortuszra, máskülönben nem fért volna bele az esküvői ruhába. Nézd, én azért jegyeztem el, mert terhes volt.

– De miért nem fújtad le az egészet akkor és ott?

– Nem volt bátorságom. Az a sok előkészület...

Toni dörömbölést és kiabálást hallott a távolból:

– Gyere ki azonnal!

– Mennem kell – mondta Simon, és letette.

Toni elmesélte a kollégáinak, mit tudott meg.

– Ezt a nyúlbelát! – kiáltotta Agatha.

– Maga kergette bele – közölte Toni. – Ha maga nem avatkozik bele, sosem lépett volna be a seregbe.

– Ez nem igazságos – jegyezte meg Charles csöndesen. – Legközelebb már azt fogod állítani, Agatha miatt lett Sue terhes?

– Elnézést – motyogta Toni.

– Na jó, én hazamegyek, és leveszem ezt a meleg cókmókot. Ó, nézzétek csak, itt jön James.

Agatha exe közeledett sietve, éppolyan makulátlan öltözékben, mint Charles.

– Lemaradtam az igenről?

Gyorsan beavatták őt is a történetekbe.

– Pizkos kis trükk volt attól a nőtől, hogy az utolsó pillanatban mondta meg – jegyezte meg James kertelés nélkül.

– Én amondó vagyok, jó, hogy a fiú kiszállt. Éhes vagyok. Van kedve ebédelni valakinek?

Agatha gombszeme azt sugallta, kopjon le mindenki, így hát a többiek motyogva elnézést kértek.

– Szabad vagyok! – jelentette ki vidáman. – Mehetünk.

Egy olasz fogás mellett Agatha beszámolt Jamesnek az

eseményekről.

– Az az érzésem, mindennek Staikov gyárához van köze. Bárcsak bejuthatnánk valahogy. Patrick azt mondja, erősen őrzik. Ez máris gyanús.

– Nem szükségszerűen – jegyezte meg James. – Azt a sok drága bőrt őrizni kell.

– Borzasztó jó lenne bejutni és körülnézni.

– Figyelj, én jó vagyok a betörésben. Csinálhatnánk például azt...

– Hogy...? – Mennyire szerette ezt a többes számot Agatha!

– Ha valami becsstelen üzlet folyik ott bent, jó eséllyel éjszaka csinálják. Éjfél után odamehetnénk és körülnézhetnénk.

– Ó, James, köszönöm! Amikor eltűntél, azt hittem, már nem érdekel az ügy.

– Pénzt kellett keresnem.

– De hát vannak forrásaid.

– Igaz, de olyan haszontalannak érzem magam, ha nem dolgozom, ráadásul élvezem az utazást. Most valami új dolgot tervezek. A jövő hónapban egy dokumentumfilmet csinálok a BBC-nek brit áttelepülőkről, akik Spanyolországban kezdtek új életet.

– Hát tévés műsorvezető leszel! Én szívesen intézem a PR-odat.

– Nem, Agatha. Én a csendes életet szeretem.

Agatha elmélyülten tanulmányozta a férfit, a gondolatok egymást kergették a fejében. Jamesnek asszisztensei lesznek, operatőrcsapata, sminkes lányok dolgoznak majd rajta, a szokásos cirkusz... Némelyik lány biztos nagyon csinos lesz.

Agatha összeszedte magát, és úgy döntött, nem lesz ostoba.

– Azon gondolkodom, hogy bezárom két hétre az irodát, és mindenkit elküldök szabadságra – mondta. – Nem akarom egyikőjüket sem veszélybe sodorni.

– Jó ötlet. Ha már a veszélyt emlegetted, remélem, Simon nem kezd újra Toni után koslatni.

– A fiú méltatlanul viselkedett.

– Részben. Tegnap este kellett volna lefűjnia az egészet, abban a pillanatban, hogy megtudta, a lány nem terhes. De még nagyon fiatal. És tényleg olyan nagy baj lenne, ha ő és Toni összejönnének?

– Szerintem Simon ingatag – jelentette ki csöknyösen Agatha. – Tervezzük meg a mai éjszakát.

– Charles hol van?

– Hazament. Ismered őt. Hol felbukkan az életemben, hol eltűnik, sosem tudhatom, mikor látom legközelebb.

Toni este kilenckor hallotta, hogy csengetnek. Mivel Agathától jó fizetést kapott, beruházott egy kaputelefonba.

– Ki az? – kérdezte.

– Simon.

Toni egy pillanatig habozott, aztán megnyomta a gombot, és beengedte a fiút. Kitérta az ajtót, és nézte, ahogy Simon megmássza a lépcsőt.

– Nem hittem volna, hogy elengednek az után a zűr után, amit csináltál – mondta Toni.

– Ne kezd te is. Elegem van. – Simon bemasírozott a szobába, és lehuppant egy fotelbe. Furcsa, bohócos vonásaival

olyan volt, mint egy kiszuperált báb.

Toni becsukta az ajtót, majd leült vele szemben egy fotelbe.

– Lehetett volna gyereketek, ha összeházasodtok.

– A helyzet az – Simon fáradtan beletúrt sűrű hajába –, hogy kezdtem kiábrándulni belőle. A hadseregben is sokat ittunk, de amikor visszajöttünk Mircesterbe, ő vödörszám kezdett vedelni. Nagyon faragatlan, amikor részeg.

– De miért vártál az utolsó pillanatig?

– Bepánikoltam. Ki akarok lépni a seregből.

– De miért léptél be egyáltalán?

Toni attól rettegett, nehogy azt hallja: „Miattad”.

De Simon csak sóhajtott, és feszengve fészkelődni kezdett a fotelben.

– Unalmasnak találtam a nyomozói munkát. Nem szeretek nőknek dolgozni, és Agatha nem a legszimpatikusabb teremtés.

– Szóval nem miattam?

– Nem akarlak áztatni, úgyhogy nem, nem miattad. De most már szabad vagyok, tehát találkozgathatunk is.

– Én nem szeretnék többet találkozni – mondta Toni. – És ne játszd meg a szerencsétlent. Valld be, Simon, most csak egy erős váll kell neked, amin kisírhatsz magad.

A fiú hirtelen elvigyorodott.

– Mindig nagyon egyenes voltál. Egyébként apám elintézt nekem egy pszichiátert.

– Miért? Sue miatt?

– Nem, csak mivel ki akarok lépni a seregből, ez a pszichiáter, aki a család egy barátja, poszttraumás stresszt állapít majd meg nálam.

– De nem akar majd a katonaság is egy saját szakvéleményt?
– Nem lesz rá lehetőségük. Abban az elmeógyógyintézetben leszek, amit ez a pszichiáter vezet. Anyukám nem akarja, hogy visszamenjek Afganisztánba.

– Alaposan el vagy te kényeztetve – jegyezte meg Toni.
– Bizony, és igyekszem a lehető legjobban ki is használni.
– Azt hiszem, jobb, ha méysz. Fáradt vagyok, és holnap sok dolgom lesz.

Simon felállt. Tett egy kísérletet, hogy megcsókolja Tonit, de az leszegte a fejét, majd az ajtóhoz lépett, és kitérte. Miután becsukta a fiú mögött, leült, és azon tűnődött, vajon nem volt-e igaza mindvégig Agathának Simonnal kapcsolatban.

Agatha és James éjfél után áthajtottak a mély álmát alvó Carselyn.

– Ha folytatódik ez a hőség – mondta James –, bevezetik majd a locsolási tilalmat. Hogy van a kerted?

– Jól – felelte Agatha védekezően, miközben kókadozó növényeire gondolt, amelyeket folyton elfelejt megöntözni.

– Messzebb kell majd megállnunk az ipari negyedről, és odasétálni – jegyezte meg James.

– Elégé nyílt terep és jól belátható – aggodalmaskodott Agatha.

– A háta mögött van egy kis fás-bozótos terület. Amennyire emlékszem, nincs minden épület kerítéssel körbevéve. Vacsora után elugrottam megnézni.

Csendben autóztak.

– Ó, nézd csak – szólalt meg James, ahogy közeledtek az

ipartelephez. – Nyugatra felhők gyülekeznek.

– Remélem, nem lesz megint olyan vihar, mint azon az estén, amikor Royt elrabolták – mondta Agatha, miközben végig azon tépelődött, mi van, ha Jamesből sikeres tévés válik? Híres lesz, és gyönyörű nők lihegnek majd utána. Lám csak, majdnem elvette azt a libát is. De számít ez még egyáltalán? Érezte, hogy a versengőszellem életre kelti benne a régi, rögeszmés vonzalmát James iránt. De aztán eszébe jutott az a sok sérelem, féltékenység és nyomorúság, amit a mániájának köszönhetett, és szaggatottan felsóhajtott.

James a fékre taposott.

– Jól vagy? Egy levágott fej meg néhány gyilkos a legerősebb személyiséget is megrendíti.

– Jól vagyok – csattant fel Agatha dacosan. – Lépj a gázra!

James rákanyarodott egy kis földútra, amely az ipari park háta mögé vezetett. Kikapcsolta a fényszórókat, és leparkolt.

A terület egykor lengyel menekültek táboraként szolgált a második világháborúban. Az idősebbek még emlékeztek, hogy a lengyelek saját boltokat működtettek itt, még egy mozit is. A vállalkozások nagy része most bádogépületekben működött, kivéve a Country Fashionst, ami egy nagy, négyszög alakú téglapépületben kapott helyett, az oldalán személyzeti bejáráttal, hátul meg rakodókapuval.

– Látod ott azt a kis füves földkupacot? – suttogta James. – Amögé lefekhetünk, onnan jó rálátás nyílik a rakodókapura.

– Nagyon felhős az ég – suttogta vissza Agatha.

– Hoztam két éjjellátó távcsövet – mondta James, és kinyitotta az utazótáskáját. Átadta az egyik messzelátót

Agathának. – És most várunk.

Lassan telt az éjszaka. A felhők eltakarták a holdat, és lágy eső kezdett permetezni.

– Adjuk fel – morogta Agatha.

– Maradj csendben. Valami közeledik. Jön az őrség.

Motorzúgás hallatszott egyre közelebből. Az őr kinyitotta a rakodókaput. Egy zömök figura jött elő az épületből.

– 'Stét, Mr. Staikov – mondta az őr.

– Ez a fia lehet – suttogta Agatha. – Ő vette át az üzletet.

A közeledő teherautó megállt. Kinyitották a hátsó ajtaját, két férfi ugrott le róla. Csatlakozott hozzájuk a sofőr is, és aki mellette ült elöl.

Hatalmas bőrgöngyölegeket kezdtek lepakolni a platóról, és becipelték őket az épületbe. Aztán tisztán hallatszott Staikov hangja:

– Hozzátok a papírokat az irodába, aláírom őket. Szeretnék már lefeküdni. Úgy volt, hogy délután jöttök.

– Azok a rohadt franciák – morgott az egyik fickó. Sztrájkoltak Calais-nál. Órákig feltartottak minket.

Agatha elkedvetlenedett. Ezek szerint fényes nappal kellett volna megérkeznie a rakománynak. Staikov bent intézte a papírmunkát. Az eső egyre jobban szaporázta.

Megpróbált felállni, de James visszahúzta.

– Nem kockáztathatjuk, hogy meglássanak. Várj, míg elmegy a teherautó.

Agatha egy örökkévalóságnak érezte a perceket. Nedves haja rátapadt a fejére, a ruhája átázott.

Nagy sokára elindult a teherautó, a kapukat becsukták, és

James engedélyezte, hogy előbújjanak.

A kocsiban bekapcsolta a fűtést.

– Ez szörnyű – morogta Agatha.

– Jót tesz a növényeknek.

– De én nem vagyok növény!

Bár tudta, hogy jól fizető megbízatásokat kockáztat, Agatha bejelentette az összegyűlt csapatnak másnap reggel, hogy két hétre bezárja az irodát. Azt mondta, túl sokáig voltak kitéve a fenyegetésnek, így aztán mindenkinek jót fog tenni egy kis szünet.

Egy-két morgás hallatszott, hogy nem is volt idejük megszervezni a szabadságukat, de azért titokban mindenki megkönnyebbült. Mióta Agathának elküldték azt a levágott fejet és Royt elrabolták, mindenki rosszul érezte magát a bőrében.

– Hova fog elmenni? – érdeklődött Toni.

– Nem tudom. Szerintem csak lazítok majd, teázgatunk Mrs. Bloxbyval, élem a falusi életet.

– Ez nem vall rád – jegyezte meg Phil.

– Elfáradtam az egész ügytől. Talán ha kikapcsolódom, valami feltűnik majd.

– Vannak folyamatban lévő ügyeink – vetette fel Mrs. Freedman.

– Semmi olyasmi, ami ne várhatna. Egy se komoly, csak vacak válások. Ha lenne egy eltűnt gyerek, az egész más lenne.

Toni leült a számítógépéhez, és megnyitott egy weboldalt, ami last-minute utazásokat kínált. De utolsó pillanat ide vagy oda, az árak igen magasnak tűntek. Elindult, hogy keressen egy

utazási irodát. A járda gőzölgött a forró napsütésben az előző éjszakai eső után. Szinte trópusi, gondolta Toni. Elsétált egy kisebb irodához a sarkon, és belépett.

– Szevasz, Toni! – üdvözölte egy hang.

Chelsea Flitter volt az, a lány, akit Toni utoljára a Mixden nyomozóirodában látott recepciósként.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte a lányt.

– Itt jobb. Lehet ingyen utazni. Készülök Las Vegasba.

– Hú, te mázlista! – kiáltott Toni. – Mindig ki akartam próbálni a szerencsejátékot, legalább egyszer az életben.

– Figyelj, megteheted! – vágta rá Chelsea izgatottan. – Én ma este indulok. Van egy társaság, a Summerflight. Saját gépeket indítanak a Gatwickről. Négy napra megyek. Megosztom veled a szobám. Csak a repülőjegyet kell kifizetned, én le is tudom most foglalni. Együtt sokkal jobb móka lesz. Na, Tone! Még egy-két milliomost is megismerhetünk.

– Oké, benne vagyok – állt kötélnek Toni.

– Ez az, csajszi!

A repülőút eleinte kényelmetlen volt, a komputer az összes ülőhelyet a gép elejébe osztotta ki, összezsúfolva az utasokat. Minden ételért és italért külön fizetni kellett, és még a vécé használatáért is pénzürmét kellett bedobni. Szerencsére a gép csak félig telt meg, így Toniék találtak máshol ülőhelyet, és kényelmesen kinyújtózhattak.

A hotelt Vén Prérinek hívták, Las Vegas külterületén, a repülőtér közelében állt. Úgy nézett ki, mint a faházak műanyag utánzatai. A szobák egy koszos folyosóra nyíltak, elég leharcolt

látványt nyújtott. A zuhanyozóban egy csótány szaladgált. Toni már kezdte azt kívánni, bárcsak el se indult volna, de Chelsea lelkesedését semmi nem árnyékolta be.

– Tudod, mindig csodáltalak téged, Tone – mondta a lány. – Ha egy kicsit visszavennék a vakolatból, és egyenesre fésülném a hajam, úgy nézhetnénk ki, mint a testvérek.

Toni fáradt volt, így hát azt javasolta, szundítsanak pár órát, mielőtt elindulnak a városba.

A szobaszerviztől rendelték hamburgert és kólát, aztán mindketten mély álomba zuhantak.

Toni arra ébredt, hogy Chelsea rázogattja.

– Talpra, csajszi! Ideje bevenni a várost!

Las Vegas tényleg pezsdítő látványt nyújtott, amikor a taxi letette őket a Rio Grande Hotel és Kaszinónál. A levegő szinte sistergett. Az egész város a villódzó neonfények árjában fürdött.

Toni egy egyszerű fekete ruhát viselt, gyöngysorral a nyakában. Chelsea is kis feketébe bújt, és visszafogott sminket tett fel. Amikor beléptek, Toni szinte túlóltözöttnek érezte magát. Idősebb férfiak és nők görnyedtek a nyerőgépek fölé, csillogó szemmel húzogatták a karokat.

– Én rulettezni szeretnék – mondta Toni.

De Chelsea kiszúrta, hogy a nyerőgépeknél nem csupa öregember játszik. Egy fickó, aki hátratulva viselte a fején a cowboykalapját, rákacsintott.

– Te menj csak rulettezni – mondta Chelsea –, én kipróbálom itt a szerencsém.

– És ha elveszítjük egymást? – tiltakozott Toni.

– Nálam van a mobilom, ami itt is működik. És a tiéd?

– Nálam is itt van.

– Akkor jó, tudunk üzeni egymásnak.

Tonit átjárta a fiatalság és a magabiztosság érzése, úgyhogy miután vett egy kisebb adag zsetont, elindult a rulettasztalok felé. Bár nem tudta, szabad-e fotókat készíteni, azért szerette volna rögzíteni a látogatását. Agathától kapott ajándékba egy „kémkamerát”, amely egy öngyújtóba volt beépítve. Toni előzőleg egy kis erszénytáskába tette. Most előhúzta egy csomag cigaretta társaságában. Viszont senki nem dohányzott. Lehet, hogy tilos? Sebjaj, gondolta, ha valaki azt hiszi, rá akarok gyújtani, majd biztos rám szól. Gyorsan elkattintott néhány képet a rulettasztalok körül állókról, aztán észrevett egy kis rést az egyik asztalnál, ahová be tudott furakodni.

Ötven dollárt tett a tizenhármásra, és legnagyobb csodálatára nyert. Aztán újabb ötvenet a hetesre, és megint nyert.

– A harmadik kör mindig szerencsés, drágám – jegyezte meg egy izgatott nő a háta mögött. Toni újra tett, vesztett valamennyit, de aztán újra nyert, és megint csak. Végül győzött a józan esze, és úgy döntött, megáll.

– A szerencse mindig továbbáll – jegyezte meg, és összegyűjtötte a zsetonjait. Amikor beváltotta őket, rájött, hogy majdnem kétezer dollárt nyert. Megkereste Chelsea-t, aki még mindig lázasan játszott a nyerőgépeken.

– Szép kis summát nyertem – újságolta Toni. – Menjünk, együtt valamit.

– Később – motyogta Chelsea. – Majd szólok.

Toni talált egy kávézót, ahol szendvicseket is árultak, és letelepedett enni. Láta, hogy néhányan dohányoznak. A

kávézó galériájáról le lehetett látni a kaszinó központi termére. Toni még csinált pár képet, aztán a nyerőautomatákat figyelte, ahol Chelsea-t hagyta. Eltette a fényképezőgépet, és felhívta Chelsea-t. A csengés abbamaradt, és bekapcsolt az üzenetrögzítő. Toni küldött egy sms-t, hogy várja őt a bejáratnál. Aztán végignézte a nyerőgépek végtelen sorát, de sehol nem találta a barátnőjét.

Toni idegesen tipródott. Épp egy biztonsági őr mellett állt, és elmondta neki, hogy a barátnőjét várja.

Egyre jobban aggódott. Ha Chelsea találkozott volna valami férfival, felhívta volna vagy küldött volna sms-t. Lehet, hogy mégsem működik a telefonja az Államokban.

Végül az együtt érző biztonsági őr kerített valakit, aki bekísérte Tonit a megfigyelőszobába. Kamerák sokasága vette a kaszinó minden kis szegletét. Toni próbálta megbecsülni, mennyi idő telhetett el azóta, hogy elváltak Chelsea-vel. Talán valamivel több mint egy óra. Kikönyörögte, hadd nézze meg a nyerőgépekről ebben az időszakban készült filmfelvételeket.

Peregtek a képkockák, mígnem Toni felkiáltott:

– Állj! Ez ő!

Látni lehetett, ahogy Chelsea vadul rángatja az egyik gép karját. Tovább pergett a film. Chelsea felállt. Valakivel beszélt, először meglepettnek tűnt, aztán idegesnek. Valamit mondott, elővette a telefonját, majd megrázta a fejét. A férfi, aki mellette állt, szintén mondott valamit. Chelsea döbbszentnek látszott. Aztán a férfival együtt a kijárat felé indult. Chelsea kétségbeesetten nézelődött körbe a teremben, mintha segítséget keresne. Végül kimentek és eltűntek.

– Vannak kamerák kívül is? – kérdezte Toni. A technikus átkapcsolt a kinti felvételekre. Chelsea-t betuszkolták egy Lexus vezetőülésére, majd át az utasülésre. A kocsi elhúzott.

– Ez rosszat sejtet – motyogta a technikus gondterhelten. – Maradjon itt, kisasszony, hívjuk a zsarukat.

– Nem tudnak egy éles képet kimenteni a fickóról? – esdekelt Toni.

– A szemébe húzta a baseballsapkáját. Bárki lehetett.

A rendőrség kezdetben arról győzködte Tonit, hogy a barátnője valószínűleg csak egy gyors hancúrozásra ment el a férfival, és hamarosan visszajön.

– De ő nem ilyen! – kiáltotta Toni. – Na jó, nem kizárt. De akkor megkeresett volna, és szólt volna. Egyértelműen látszott, hogy fél.

– Megvan a kocsi rendszáma – mondta az őrmester elcsigázva. – Menjen vissza a hotelbe, és várja meg a barátnőjét ott.

Toni így tett. A hotelszobából rögtön felhívta Agathát.

– Ki ez a Chelsea? – szegezte neki a kérdést a főnöke.

– Csak egy régi iskolatársam – mondta Toni. – Az utolsó pillanatban döntöttem úgy, hogy eljövök vele.

– Hogy néz ki?

– Hát, szőke, sovány – igazából kicsit olyanra vette a külsejét, mint az enyém. Azt mondta, úgy nézünk ki, mintha testvérek lennénk.

– Add meg a hotelbeli telefonszámod. Azonnal bemegyek a főkapitányságra. Fotókra is szükségem lesz arról a fickóról a

kaszinóból. Amint megvagyok, utazom hozzád. Milyen a hotel?

– Szörnyű. Az a neve, hogy Vén Préri.

– Ne mozdulj onnan, ha netán Chelsea előkerülne.

Toni átvett egy farmert és pólót, aztán elnyúlt a rozoga ágyon és várt. Arra gondolt, a rendőrség hamarosan keresni fogja, de úgy látszott, egy fiatal lány ügye, aki elment egy férfival, aligha élvezett nagy prioritást.

Toni nyugtalan álomba merült, és másnap délelőtt ébredt fel. Megkérte a recepcióst, hogy hívja fel neki a Las Vegas-i kapitányságot, és türelmetlenül várt. A telefonban egymást adogatták az ügyintézők, és amikor végre eljutott valakihez, aki tudott Chelsea eltűnéséről, a rendőr azzal próbálta nyugtatni, hogy a barátnője nyilván elment egy egyéjszakás kalandra, és nemsokára felbukkan. Arra biztatta Tonit, hagyjon még időt az előkerülésére. Amikor Toni félbeszakította a rendőrt, az rászólt, hogy ne türelmetlenkedjen.

– Tartsa a vonalat – vakkantotta. Amikor visszajött, azt mondta: – Két nyomozónk kimegy és beszél magával.

Végre valami, gondolta Toni. Lement a hallba. A Las Vegasba tartó forgalom a hotel előtti úton dübörgött el, az aszfalt fölött remegett a levegő a forróságtól.

Egy fekete autó állt meg a szállónál, két férfi szállt ki belőle.

– Miss Gilmour? – kérdezték, amikor Toni odarohant.

– Láthatnám az igazolványukat? – kérdezte Toni. Alaposan megnézte a jelvényeket, majd így szólt: – Menjünk be.

Az egyik nyomozó pont olyan sovány volt, mint amilyen kövér a másik. A sovány Wight Bergenként mutatkozott be, a másik Parry Hyerként. Elmagyarázták, hogy kaptak egy

telefonhívást Angliából, miszerint arra gyanakszanak, hogy Chelsea-t Toni helyett rabolták el, mert összetévesztették vele. A keresőcsoport már kiment a sivatagba, és keresik Chelsea-t.

A rendőrök tettere készek és udvariasak voltak. Toni valami megkönnyebbülésfélét érzett, hogy elmondhatta a két figyelmes tisztnek a gyilkosságok történetét, és Roy elrablását.

Épp a végére ért a történetnek, amikor odakint csikorogva megállt egy taxi.

– Ördög és pokol! – hangzott fel egy ismerős kiáltás. – Ez a legnagyobb sebesség, amire ez az ócska csotrogány képes?

– Nézze, hölgyem, fizessen és fogja be.

– A főnököm! – ragyogott fel Toni, és kiszaladt Agatha elé. Még sosem örült ennyire Agatha mindent elsőprő megjelenésének.

Agatha kifizette a sofőrt, és hozzátette:

– És a pimaszsága miatt semmi borraavaló. Ráadásul fogadok, hogy a hosszabb úton jött.

– Itt van két nyomozó – mondta Toni, miközben a sofőr feltartotta a középső ujját, majd elporzott. – Gyorsan ideért.

– Felültem az első gépre, és itt több órával korábban van, mint Angliában.

Toni elvette a főnöke táskáját. Agatha maciszeme gyanakvóan vizslatta a hotelt.

– Beszélek a nyomozókkal, aztán kiköltözünk ebből a bolhafészekből.

– De ha Chelsea visszajön, arra számít, hogy itt talál!

– Hagyunk üzenetet neki. Abba a hotelbe költözünk be, ahol a kaszinó van.

Toni bemutatta Agathát a nyomozóknak.

– Az asszisztense már mindenről beszámolt nekünk – mondta Parry.

– Van valami esély, hogy kinyerjük néhány képet, amin látni, hogy Chelsea-t elviszik a kaszinóból? – kérdezte Agatha.

– Már van pár képünk. Bevisszük önöket a kapitányságra, és megnézhetik. Gondolja, hogy esetleg felismer valakit?

– Csak egy halovány remény – felelte Agatha. – Szaladj, és csomagolj össze, Toni. El kell még rendezned a számlát is?

– Csak a szobaszervizért kell fizetnem. A többi benne volt a csomagárban.

– Akkor jó. Hozd a bőröndöd!

Hamarosan úton voltak a Las Vegas-i rendőrkapitányságra a Sunrise Avenue-n. Miután megérkeztek, Agatha és Toni átnézték a fotókat. A férfi valószínűleg tudta, hol vannak a kamerák, mert végig leszegve tartotta a fejét, és a baseballsapka simléderét jól behúzta a szemébe. Annak ellenére, hogy a felvételek igen jó minőségűek voltak, csak a szájvonalát tudták kivenni, és hogy egy könnyű dzsekit viselt vászonnadrággal és baseballcipővel.

– Megtarthatom az egyiket? – kérdezte Agatha.

– Persze – mondta Parry. – E-mailben is átküldtük őket... ööö... mi is az az átkozott hely, Murchester?

– Mircester.

– Akkor oda. Megtaláltuk a Lexust, otthagyták valahol. Lopott

volt. Telefonon értesítjük, amint megtudunk valamit. A Rio Grandéban szálltak meg?

– Igen – mondta Agatha.

– Érezzék jól magukat.

– Mintha így tudnánk – motyogta Agatha a rendőrautó hátuljában, amelyik visszavitte őket a szállodába.

– Agatha – szólalt meg Toni hirtelen –, nem mondtam nekik, de csináltam fotókat a kaszinóban. Nem tudtam, hogy szabad-e vagy sem.

– A kémkamerával, amit adtam neked?

– Igen.

– Tartsuk meg magunknak. Ha hazaértünk, majd előhívjuk.

Beköltöztek egy kétszemélyes szobába, rendeltek ételt a szobaszerviztől, aztán vártak.

Agatha, aki az időeltolódás hatásaitól szenvedett, elaludt, és egy óra múlva a telefoncsörgés riasztotta fel.

Toni vette fel. Agatha hallotta, amint azt mondja:

– Mi?... Hol?... Jól van?... Azonnal ott leszünk!

Amikor letette a kagylót, Toni a megkönnyebbüléstől ragyogó arccal jelentette:

– Egy helikopter megtalálta, a Death Valley-ban vánszorgott, felszedték őt. A Luteránus Kórházban van. Menjünk!

Chelsea hőgutától és leégéstől szenvedett. Agatha és Toni megvárták, míg a rendőrség befejezi a kihallgatását. Aztán bementek hozzá.

Chelsea odafordította megperzselt arcát, és dühös pillantásokat lövellt Tonira.

– Az egész a te hibád! – kiáltotta.

– Micsoda? – hebegett Toni.

– A pasas azt hitte rám, hogy én te vagyok, érted? Elhajtott velem a kocsival, közben egy pisztolyt az oldalának nyomott, és azt mondta: „Most rajtad a sor, Toni Gilmour.” Ordítottam, hogy az nem én vagyok, és ott van az útlevelem a táskámban. Leállította a kocsit, elvette a táskámat, kitúrta belőle az útlevelet, és iszonyatosan káromkodni kezdett. Aztán rám kiáltott, hogy „szállj ki, te kurva!” Kiugrottam, és amilyen gyorsan csak bírtam, elrohantam az úttól. Bolyongtam összevissza. A távolban láttam az autók fényeit az úton, de nem mertem visszamenni, nehogy újra elkapjon. Aztán a helikopter megtalált. Hadd mondjak valamit, Tone. Soha többé nem akarok látni. Te kergesd csak a rosszfiúkat, amikor csak akarsz, de engem hagyj ki belőle! Figyelmeztethetnél volna.

– Hogyan figyelmeztette volna? – szólalt meg Agatha. – Fogalma sem volt, hogy veszély leselkedik rá itt. Honnan tudhatta volna?

– Fogadok, hogy tudta. Leszarom mindkettőjüket. – Chelsea elfordította az arcát.

A látogatás után látni sem akarta őket többé. Megtalálták a táskáját, az útlevele mellette hevert a földön. Parry azt mondta Agathának és Toninak, hogy Chelsea két nap múlva távozik.

– Volt valami használható információja a férfiről? – kérdezte Agatha. – Milyen akcentussal beszélt?

– A lány csak annyit mondott, hogy reszelős hangú, és valószínűleg külföldi. Chelsea piaszgot is érzett. Mindössze ennyit tud. – A rendőr Tonihoz fordult. – Miss Gilmour, biztos

benne, hogy az utolsó pillanatban döntött az utazásáról?

– Egészen biztos. Agatha úgy határozott, két hétre bezárja az irodát, mert mindannyian féltünk, hogy valaki esetleg elkaphat minket. Véletlenül futottam össze Chelsea-vel, és meggyőződtem, hogy csatlakozzam hozzá. De most már haza szeretnék menni.

– Én is – közölte Agatha. – Hagyjuk, hogy a siránkozó kis Chelsea a maga útját járja.

– Ön elég goromba, hölgyem. Az áldozat egy nagyon fiatal lány, akit szörnyű trauma ért.

– Hát én meg tojok a fejére, ha még látni sem akar, és a segítségemre se tart igényt – dühöngött Agatha.

Parry méltatlankodva nézett rá. Akaratos vén szatyor, gondolta. Aztán hangosan hozzátette:

– Tudassák velünk, melyik géppel utaznak haza.

– Tényleg mellette kéne maradnunk, és vigyázni rá – tiltakozott Toni.

– Téged akarnak le vadászni, nem őt – mondta Agatha. – Na jó, egy utolsó próbálkozás. Gyerünk vissza a kórházba.

– Majd én megyek – vágta rá gyorsan Toni. – Velem talán beszél, ha maga nincs ott.

– Kérdezd meg, hogy vette rá a férfi, hogy vele menjen.

– Volt fegyvere.

– A kaszinóba nem vihetett be fegyvert. Valamit mondhatott neki.

Toni észrevett egy orvosi felszereléseket árusító üzletet a kórház közelében, ahol vett magának egy fehér köpenyt és egy sztetoszkópot. A mellette lévő szuvenírboltban beszerzett egy I

love Las Vegas feliratú kitűzőt.

A kórházban bement a mosdóba, magára zárta az egyik vécéfülke ajtaját, felvette a fehér köpenyt, és a nyakába lógatta a sztetoszkópot. Aztán elővett egy körömmollót a zsebéből, és felvágta a kitűző szélét. A másik oldala szerencsére üres volt. Fekete tollal szabályos betűkkel ráírta, hogy „dr. Finlay”. Talán megteszi. A táskáját gondosan a hotelben hagyta, a pénzt és az ollót a nadrágzsebébe tette, hogy ne kelljen rejtekhelyet keresni a táskának.

Toni végigment a kórházi folyosókon. Gyorsa odalépett a Chelsea szobáját őrző rendőr mellett az ajtóhoz, miközben magabiztosan odabiccentett neki.

Chelsea már nyitotta volna a száját, hogy sikítson, de Toni belefojtotta a szót.

– Ha sikítasz, elmondom a kis affért anyukádnak, amibe a birminghami eladóval keveredtél.

– Nem fogod!

– Próbáld ki.

– Mit akarsz? – követelte a választ Chelsea, aki igen erősen próbálkozott az amerikai akcentus elsajátításával.

– Több infót arról a férfiről, aki elrabolt. A kaszinóba nem vihetett be fegyvert vagy kést. Miért mentél el vele?

– Azt mondta, nyomozó, és hogy szeretne egy szót váltani velem odakint.

– Volt jelvénye?

– Nem. Csak egy kitűzője.

– Megnézted közelebbről a kitűzőt?

– Nem, csak mentem utána. Amikor beültünk az autóba,

elővette a fegyverét, fél kézzel vezetett, a másikkal rám fogta a pisztolyt. Azt mondta: „Elhallgattatlak egyszer s mindenkorra, Toni Gilmour. Honnan a francból tudad, hogy Las Vegasban vagyok? Ki mondta el neked?”

Én sírni kezdtem, és elmagyaráztam neki, hogy egy utazási iroda akciós ajánlatával jöttünk. Mondtam, hogy nem vagyok Toni Gilmour, és hogy megnézheti az útlevelem, ott van a táskámban, ha nem hisz nekem. Amikor már a sivatagban voltunk, hirtelen megállt, és azt mondta, adjam oda a táskám. Kinyitotta, megnézte az útlevelem, káromkodott egy iszonyatosat. Kihajította a táskát az ablakon, és rám parancsolt, hogy szálljak ki. Futottam az életemért. Egyenesen a sivatagba. Holnap hazamegyek, a brit konzul elintézte. Úgyhogy kopj le, Toni, és ne gyere a közelembe többé.

– Még valami. Mondtál valamit a rendőrségnek a kitűzőről?

– Nem jutott eszembe, csak nemrég.

– Az amerikai rendőröknek jelvényük van. Csak a brit rendőrök hordanak kitűzőt. Erre nem gondoltál?

– Baszd meg – morgott Chelsea.

Agatha szeme csak úgy csillogott az izgatottságtól, amikor Toni elmesélte neki Chelsea sztoriját.

– Pakolunk – jelentette ki. – Ma hazamegyünk.

– És mi lesz Chelsea-vel?

– Bárki volt is az elkövető, téged akart, nem őt. Biztonságban van.

Agatha és Toni úgy tervezték, hogy a Gatwickre megérkezvén felveszik a kocsit, és visszamennek Mircesterbe, de két civil

ruhás rendőr feltartóztatta őket a repülőtéren, és mindkettőjüket elvitték egy szobába kihallgatni. A Las Vegas-i rendőrség nyilvánvalóan dühös volt, hogy csak úgy felszívódtak egy folyamatban lévő nyomozás közepette. Így hát újra el kellett mondaniuk az egész históriát.

Végül elengedték őket, azzal a figyelmeztetéssel, hogy a mircesteri rendőrség még keresni fogja őket.

– De legalább nem vették el megint az útlevelem – morogta Agatha. – Akarsz velem jönni Carselybe?

– Nem, hazamegyek. Fáradt vagyok.

Tizenegyedik fejezet

Simon meglepve tapasztalta, hogy a hadsereg boldogan szabadul meg tőle. Sue Crispin őrmester igen népszerű volt, és a katonák úgy vélték, Simon méltatlanul viselkedett vele.

A fiú több kísérletet is tett, hogy újra találkozhasson Tonival, de az folyton arra hivatkozott, hogy nagyon elfoglalt. Simon még a munkáját is megpróbálta visszakérni Agathától, de volt főnöke kerek-perec megmondta neki, hogy nincs keret új embert felvenni.

Simon sosem kedvelte a tekintélyszemélyeket, épp ez sodorta bajba többször is rövid katonai pályafutása során. Agatha Raisin számára a hatalmaskodó alakok mintapéldánya volt. Úgy döntött, jelentkezik a Mixdennél, a konkurens detektívirodánál.

Mr. Mixden ugyanazokat a feltételeket szabta, mint Toninak. Simon csak egy pillanatig habozott.

– Jól van – vágta rá. – De szeretnék bónuszt, ha valami nagyon jó ügyre bukkanok.

– Akkor lássuk, mennyire jól végzi a dolgát – mondta Mixden. – Egy hónap próbaidőt kap. Ne felejtse el, senki nem fizet nekünk azért, hogy megoldjuk ezeket a gyilkosságokat.

Hírnevet akarok.

Simon úgy döntött, az a legjobb módja a kipuhatolásának, hogy mi történik Agatha ügynökségénél, ha úgy csinál, mintha munkanélküli lenne, és megpróbál a lehető legbarátságosabb lenni Tonival.

Toni és Agatha éppen a fotókat tanulmányozták, amelyeket a kis kémkamerával rögzített Toni, összevetve a kimerevített képekkel, amelyeket a Las Vegas-i rendőrségtől kaptak. Mindegyiket feltették az irodai számítógépre.

Patrick és Phil a két nő válla fölött áthajolva figyelték a felvételeket.

– Okos fickó – jegyezte meg Patrick. – Nézzék csak, ahogy leszegi a fejét. Pontosan tudja, hol vannak a kamerák.

Agatha hátradőlt a széken.

– Kíváncsi vagyok – mondta lassan –, vajon ez az egész csak véletlen egybeesés-e. Mondjuk, egy idevalósi pasas, aki szerencsejáték-függő. Észrevesz valakit, aki úgy néz ki, mint Toni, erre azt hiszi, megtalálták. Nézzétek csak meg Chelsea-t. Tényleg mindent megtett, hogy hasonlítson rád, Toni. Mondjuk, ez a pasas meglátja, hogy Toni belép a kaszinóba. Aztán elveszti szem elől. És később azt hiszi, hogy Tonit látja a nyerőgépeknél játszani.

– Ha így áll a dolog – mondta Patrick –, olyasvalakiről lehet szó, aki éppúgy szereti a pénzt, ahogy Beech szerette. És ha megszállott játékos, akkor készen állhatott rá, hogy bármit megtegyen.

Toni mobilja megcsörrent. Simon hívta.

– Úgy hallottam, sok kalandon mentél keresztül – mondta. – Mit szólnál, ha este összefutnánk?

– Nem nagyon érek rá.

– Figyelj, Toni, tényleg nagyon jólesne. Mindenki úgy kezel, mintha leprás lennék.

– Na jó, de csak egy italra – állt kötélnek Toni. – Nyolckor a Sárkányban.

Charles Fraith elugrott Agathához, gondolván, hogy barátnője biztos otthon pihen a Las Vegas-i megpróbáltatások után. James Lacey ismét útra kelt, de hagyott egy másolatot Charlesnak Gary Beech feljegyzéseiből. Charles úgy döntött, elsétál a Vörös Oroszlánba, és egy ital mellett majd megpróbálja értelmezni a jegyzeteket.

Rendelt egy fél lagert, és leült az egyik ablak melletti asztalhoz. Bámulta a feljegyzéseket, de azok semmit nem mondtak neki.

– Több ezer font ugrott. Bajban leszek a biztosítással – hallatszott egy hang.

Charles felnézett. Felismerte az Ettrick nevű gazdát, aki nemrég vett egy farmot a falu határában. A férfi, akinek magyarul szólt, ezt mondta:

– Úgy érted, az egész kombájnt lenyúlták?

– Úgy, ahogy mondod – panaszkodott Ettrick. – Felhívtam a biztosítót, de csak hímezték-hámoztak, és azt mondták, nem kellett volna kint hagynom a mezőn azok után a lopások után, amik a farmon történtek.

Charles lepillantott a jegyzetekbe. Lehetséges, hogy a k. a

kombájnt jelenti? Lehetséges, hogy Beech értesített valami bandát, hogy hová érdemes menni, és mit érdemes ellopni?

– De miért akar bárki is ellopni egy kombájnt? – kérdezte Ettrick társa.

– Állítólag éjszaka csinálják, szétszerelik, felpakolják, és valahol Észak-Európában köt ki az áru. Carteréknek Broadwayben tavaly lopták el. Az a Beech nevű alak, akit megöltek, azt mondta, az ő hibájuk volt. El kellett volna zárni éjszakára.

Charles felhajtotta a sörét, kiment, és felhívta Agathát. Amikor elmesélte, mit hallott, Agatha izgatottan hadarta:

– Beech nyilván kémkedett valami bandának, elfecsegte, milyen házakba könnyű betörni, és hol lehet drága mezőgazdasági gépekhez hozzájutni. Ami azt jelenti – vont a le szép lassan a következtetést Agatha –, hogy kell lennie még egy áruló zsarunak. A fickónak, aki elrabolta Chelsea-t, kitűzője volt. Jobb, ha értesítem Billt.

Agatha csalódottan vette tudomásul, hogy Bill és Wilkes is túlságosan elrugaszkodottnak találják az elképzelését, de mivel Agatha ragaszkodott hozzá, hát megígérték, hogy utánanéznek. Ám amikor Agatha távozott, Bill így szólt:

– Nem árt, ha utánanézőnk a rendőröknek, nincs-e köztük olyan, aki jobban szereti a pénzt a többieknél. Rengeteg mezőgazdasági gép tűnt el, és egy csomó drága autó is. Eddig minden erőnket a gyilkosságokra összpontosítottuk. Lehet, hogy ideje elővenni a lopások aktáit és újra átnézni őket.

A városi és falusi élet különbözősége vitathatatlan, így aztán

még az olyan kisvárosokban is, mint Mircester, amely a vidék kellős közepén fekszik, azt feltételezik, hogy a farmerek gazdagok – mindazon csapások ellenére, amelyekkel meg kell küzdeniük, a kergemarhakórtól a tuberkulózisig. A sokszor túlterhelt mircesteri rendőrség így aztán nem fektetett elég energiát abba, hogy megoldja az eltűnt traktorok és kombájnok eseteit. Bill, aki beszállt a régebbi eseteket átvizsgáló csapatba, gyakran belefutott olyan közönyös megjegyzésekbe, miszerint „Úgyis biztosítva voltak”. Ezt általában olyanok mondták, akiknek fogalmuk sem volt, hogy a biztosítások díja az egekbe szökött, és hogy az előző kormány járművekre kivetett adói csak újabb terheket róttak a gazdálkodókra. Wilkes szerzett egy házkutatási parancsot a Country Fashions telephelyére, a Vám- és Adóhatóságnak pedig kiadták az utasítást, hogy vizsgálják át Staikov összes teherautóját, ami belép az országba, vagy elhagyja azt. Wilkes bekérette az összes Las Vegasba tartó és onnan érkező repülőgép utaslistáját is.

Toni megnyugodott, hogy Simon vidáman és barátságosan fogadja, amikor este találkoztak.

– Találtál már munkát? – érdeklődött.

– Keresgélek – felelte Simon könnyedén. – Hogy álltok az ügyvel?

– Melyikkel? – kérdezte Toni elővigyázatosan.

– Hát tudod, a gyilkosságokkal, meg a barátnőddel, akit elraboltak Las Vegasban.

– Egyik pillanatban Agatha azt mondja, hogy menjünk el mindannyian szabadságra, nehogy valami baj történjen velünk,

a következőben meg már mind újra nyakig vagyunk a munkában.

– Meg lehet érteni őt. Amíg nincs minden felgöngyöltve, veszélyben lesztek. Mik a legutóbbi hírek?

Olyan kíváncsian és barátságosan nézett Tonira, hogy a lány kezdte elengedni magát. Mi baj lehet abból, ha elmeséli Simonnak? Gyakran átjárta a magány ezeken az estéken. A régi iskolatársai mintha idegenek lettek volna. Toni úgy érezte, rég a háta mögött hagyta az ő világukat: a diszkók, a bulik és ivászatok világát, az álmodozást, hogy majd valami híresség válik belőlük, anélkül, hogy komolyan megtanulnának valamit, például énekelni, táncolni vagy színészkedni.

Így hát Toni beszámolt Simonnak a legutóbbi teóriájukról, miszerint a Las Vegas-i ügy egy véletlen egybeesés lehet, aztán elmondta az ellopott mezőgazdasági gépek történetét, és hogy Agatha arra a következtetésre jutott, lehet egy másik áruló rendőr, aki átvette Gary helyét, miután azt meggyilkolták.

Simon felvetette, hogy vacsorázzanak együtt, de Toni hirtelen nyugtalankodni kezdett: talán nem kellett volna beavatnia mindebbe a fiút. Megígértette vele, hogy titokban tartja, amit hallott, aztán arra hivatkozva, hogy van egy másik találkozója, elszietett.

Toni távoztával Simon mélyen a gondolataiba merült. Ha egy rendőrből bűnöző válik, bizonyosan ügyelne rá, hogy ne villogtassa a pénzét. De ha egy ilyen megtévedt zsarú – már ha tényleg erről van szó – pénzhez jutna, talán venne valami különleges dolgot, és titokban tartaná. A rendőrség nyilván

ellenőrizni fogja a kaszinókat Nagy-Britanniában, keresik majd az arcot, akit esetleg felismernek, de a videofelvételek áttanulmányozása napokat, sőt heteket vehet igénybe.

Simon rendelt még egy italt. Talán az a legjobb, gondolta, ha figyeli a jövés-menést a főkapitányságon, hátha kiszúr valami rendőrt, aki beigazolja a gyanúját.

A főkapitányságtól egy sarokra lévő Arany Sas nevű kocsmá volt a hekusok törzshelye. Simon úgy döntött, felkeresi.

De az éjszakába nyúló ücsörgés eredménye nem volt más, mint tetemes mennyiségű elfogyasztott alkohol, és jó kis másnaposság reggelre. Egyetlen rendőr vagy nyomozó sem látszott szórni a pénzt.

Simon megivott két Alka-Seltzer pezsgőtablettát, utánaküldött egy erős kávét, aztán leült a számítógépéhez, és begépelte egy jelentést Mixdennek. Természetesen csúnyán becsapta Agathát azzal, hogy kémkedett Mixdennek, de azzal nyugtatta magát, hogy Agatha megérdemli, amiért beleavatkozott az életébe.

Miközben gépelt, ismét elkalandoztak a gondolatai, mit venne magának, ha sok pénze lenne. Egy autót, villant be neki hirtelen. Egy Porschét vagy Ferrarit, valami menőt, amit titokban tartana, de a szabadnapjain megjártná, és egy garázsban tartaná jó messze Mircestertől.

Működött Birminghamben egy drága autókat forgalmazó kereskedő, a Class Cars. Simon először arra gondolt, felhívja őket, de végül úgy döntött, személyesen látogat el a szalonba. Hála a szülei bőkezűségének, egy szekrényi drága ruhából válogathatott. Felvett egy Savile Row öltönyt egy selyeminggel

és nyakkendővel, kölcsönkérte apjától az Audiját, és útnak indult.

A Class Cars bemutatótermében körbesétált, majd odalépett hozzá egy eladó, és megkérdezte:

– Segíthetek, uram?

Simon úgy tett, mintha nagyon érdekelné egy Alfa Romeo.

– Valami igazán jó kocsiban gondolkodom – mondta Simon.

– Biztos maguk is megéreztek a válságot.

– Hát, el kell ismerni, az emberek inkább kitartanak a meglévő autójuk mellett – mondta az eladó. – El akarja vinni egy próbakörre az Alfát?

– Nézze – mondta Simon nagy nyíltságot színelve –, elárulom magának, valójában milyen ügyben járok itt. – Elővette az Agatha Raisin Magánnyomozó iroda névjegykártyáját, amin még az ő neve szerepelt. – Nem akarom az idejét rabolni. Olvasott azokról a borzalmas gyilkosságokról Cotswoldsban?

– Igen, de mi köze ennek hozzánk?

– Hosszú történet – felelte Simon. – Úgy sejtjük, egy csaló rendőr áll az ügy mögött. Na mármost, elképzelhető, hogy a csalással szerzett pénzét valami menő autóra költötte. Fel tud idézni valakit, akiről ez elképzelhető?

Az eladó habozott és körülnézett. A bemutatóterem csendes volt. Az egyik sarokban egy titkárnő dolgozott. Egy másik munkatárs egy íróasztalnál bámulta komoran a monitort. Simon elővett egy összesodort százfontost.

– Tegye azt el! – sziszegte az eladó. – Most van az ebédidőm.

Menjünk ki egy bisztróba.

A sörözőben kiderült, hogy a férfit Wilfred Butterfieldnek hívják. Simon meghívta egy italra, és keresett egy csendes sarkot.

– Most már odaadhatja a pénzt – mondta Wilfred.

– Majd meglátom, megéri-e az infó – felelte Simon.

– Hát, járt nálunk egy fickó. Még hülyéskedtünk is, mikor elment, hogy biztos egy zsarú volt, és ellenőrzött minket. Valahogy úgy nézett ki. Kemény tekintet, fényes, fekete cipő, tudja. Egyik kocsit a másik után vitte el próbakörre, aztán így szólt: „Talán majd visszajövök”. Elment vele az egész délelőtt.

– Hogy nézett ki?

– Testes. Skót akcentussal beszélt. Szőke hajú.

Simon átadta a pénzt.

– Másvalaki?

– Senki. Persze adtunk el kocsikat, de mind tekintélyes embernek.

– Nagyon jó lenne, ha vethetnék egy pillantást a nyilvántartásukra.

– Azt nem lehet, teljességgel kizárt. Túl messzire mennék. Nem hív meg ebédre?

– Nem – vágta rá Simon. – Eleget fizettem, hogy megvegye magának az ebédjét.

Visszafelé Mircesterbe Simonnak eszébe jutott, hogy milyen sok fotó díszel a lerobbant mircesteri rendőrőrs előterében. Egyből a főkapitányság felé vette az utat, és megérkezvén jelezte, hogy Bill Wonggal szeretne beszélni. De Bill nem volt bent.

– Várok egy kicsit, hátha visszajön – mondta Simon. Körbe-körbe járkált az előtérben, közben a fényképeket tanulmányozta. Az egyik képen egy csoport közepén egy nagydarab, szőke hajú fickó állt, őrmesteri rangjelzéssel.

– Nocsak! – kiáltott fel Simon. – Ezt az embert ismerem. Nem Henry James?

A pult mögött álló szolgálatos rendőr előredőlt és megnézte a fotót.

– Nem, ez Billy Tulloch őrmester.

– Furcsa – motyogta Simon. – Éppen úgy néz ki, mint Henry James. Mégsem várom meg Billt.

Simon a parkolóban várt egész nap, egyre éhesebb volt, de eltökélte, hogy megnézi magának Tulloch őrmestert. Este kilenckor látta meg. A rendőr felpattant egy nagydarab motorra, és eltűzött. Simon utánahajtott. Nemegyszer azt gondolta, hogy elveszítette, mert az őrmester több kanyargós mellékutcat is levágott, de végül Simon látta, hogy leparkol egy vidámpark mellett a város peremén. Tulloch bement a vidámparkba, Simon követte. Ekkor azonban hirtelen szem elől veszttette a körhinták és bódék között.

Tanácsstalanul álldogált, amikor valami keményet érzett az oldalába nyomódni, és meghallotta a skót akcentust:

– Ez egy pisztoly. Csinálja, amit mondok, és nem esik bántódása.

A Kísértetkastély nevű épület felé terelte Simont.

– Befelé – morogta Tulloch. – Fizesse ki a belépődíjat.

Simon így tett.

– Segítség! – formázta némán a szájával a pénztárosnak. A fickóból kitört a nevetés, azt hitte, Simon tréfál.

A kisvasút kocsija megrándult, és elindult a sötétbe. Félúton egy széken ülő műcsontváz dőlt a kocsijuk felé. Tulloch beledöfött egy kést Simon oldalába. A kocsi egy pillanatra megállt, mielőtt tovább lódult. A mögöttük levő kocsikban senki nem ült. Tulloch lerántotta a csontvázat a székéről, és kivonszolta Simont a vékony rámpára, amelyet a vidámpark technikusai használnak. Beültette a fiút a székbe, aztán végigsétált a rámpán, egészen a sátor nyílásáig, amely a mutatvány fölé borult. A nyíláson át Tulloch kilépett a vidámparkba, és eltűnt a tömegben.

Patsy Broadband és a barátja, Terry Kelly kacarászva bemásztak a Kísértetkastély kocsijába.

– Úgy tűnik, mi vagyunk itt az egyedüli látogatók – jegyezte meg Patsy.

– Az jó – mondta Terry. – Legalább huncutkodhatunk egy kicsit.

– Ó, menj már! Micsoda alak vagy. Csak vigyázz, hova teszed a kezed!

Félúton Terry panaszkodni kezdett.

– Ilyen unalmas helyen még sose jártam. Csak sikolyok, meg festett műanyag cuccok.

A szék ekkor bedőlt a kocsi elé. Ahogy megbillent, Simon teste a párocska nyakában landolt. Patsy eszelősen felsikoltott:

– Szedd le rólam!

– Inkább nem. Vigyük ki – vélekedett Terry. – Elájult, vagy

valami ilyesmi.

A kocsi kidöcögött a vidámpark csiricsáré fényeibe.

– Hé! Mi ez itt? – kérdezte a kezelő.

– Ránk esett – magyarázta Terry.

– Jézusom, teljesen összevέrezte az új ruhámat – visította Patsy, és szabályosan hisztériás rohamot kapott.

Kihívták a mentőket, a rendőrséget, és az élet-halál között lebegő Simont azonnal kórházba szállították.

Tizenkettedik fejezet

Toni épp indulni készült otthonról, amikor betoppant hozzá Alice Peterson.

– Velem kell jönnie e főkapitányságra – közölte. – Szálljon be a kocsiba.

– Mi történt? – kérdezte Toni.

– Majd megtudja, ha odaértünk – felelte Alice.

– Azt hittem, olyat csak a tévében látni, hogy a rendőr nem válaszol a kérdésekre. Agatha és a többi kollégám jól van?

– Igen.

– És James és Charles?

– Ők is.

Toni egyre csak aggódott, mígnem végre egy kihallgatósobában találta magát, szemközt Wilkessel, Bill Wonggal, és egy rendőrrel, aki őrt állt az ajtóban.

Wilkes elindította a magnót, és így szólt:

– Simon Black kórházban van, az intenzív osztályon.

– Mi történt?

– A Mixden nyomozóirodának dolgozott. Kaptunk házkutatási engedélyt a lakásához, és találtunk egy jelentést a

számítógépén, amiben mindent leírt, amit magától hallott Mrs. Raisin gyanújával kapcsolatban, hogy a gyilkos esetleg egy rendőr lehet. A jelentést már csak el kellett volna küldenie Mixdennek.

– Egyszer pályáztam ott egy állásra – mondta Toni –, de Mixden azt akarta, hogy kémkedjek neki Agatha ügynökségénél. Jaj, mi a csodába nyúlt Simon? Túl fogja élni? Lelőtték?

– Nem, leszúrták a vidámparkban, és kitették a Kísértetkastélyban. Ha nem esik egy pár nyakába, már halott lenne. Nagyon sok vért veszített. De a kés, amivel megsebezték, úgy tűnik, nem ért semmilyen életfontosságú szervet. Várjuk, hogy magához térjen.

– Nekem azt mondta, hogy munkanélküli! – kiáltotta Toni, és könnyek csillogtak a szemében. – Mekkora hülye voltam!

– A beszélgetéseik során megnevezett a fiú valakit, akire gyanakszik?

– Nem. Azt elmondtam volna Agathának.

A kihallgatás folytatódott. Bill sajnálta Tonit. Wilkes épp csak azzal nem vádolta, hogy afférba bonyolódott Simonnal. Bill sokszor elcsodálkozott, hogyan tudta így megőrizni Toni az ártatlanságát, tekintve, hogy milyen munkát végzett, és miket látott már. Bill eltűnődött, vajon szűz-e még. Talán maradtak még néhányan ebben a züllött korban.

Végül felolvasták a vallomását, és aláírták vele.

Amikor elment, Bill így szólt Wilkeshez:

– Egy kicsit kemény volt velem, uram.

– Belefáradtam már és elegendem van abból, ahogy Agatha Raisin és a kollégái állandóan beleavatkoznak a munkánkba –

morogta Wilkes.

– De úgy tűnik, hogy Mrs. Raisin örültségnek ható megérezése igaznak bizonyul.

– Ki volt tőlünk szabadságon azalatt, amíg Chelsea-t elrabolták Las Vegasban?

– Hát... Ó, mi ez?

A rendőr, aki az ajtóban beszélt valakivel, izgatottan azt mondta:

– Azt hiszem, ezt hallania kellene, uram. Egy fickó van itt a recepción.

– Egyre jobb – horkant fel Wilkes. Ő és Bill sem aludtak valami sokat.

Wilfred Butterfield felállt, hogy üdvözölje a két rendőrt, amikor megjelentek az előtérben.

– Amint megláttam a képét a tévében – tört ki Butterfieldből –, tudtam, hogy kötelességem idejönni.

– Simon Blackre gondol?

– Igen, benézett hozzánk a szalonba Birminghamben. Azt mondta, az Agatha Raisin magánnyomozó irodának dolgozik. Megmutatta a névjegykártyáját.

– És maga...?

– Én Wilfred Butterfield vagyok. Eladó a Class Carsnál.

– Jöjjön be, és felvesszük a vallomását.

A kihallgatósobában, ahol nemrég még Toni ült, Wilfred részletesen elmesélte a történetét, gondosan kihagyva a pénzt, amit Simon adott neki.

Amikor befejezte, Wilkes így szólt:

– Akkor összegezzük. A férfi, akit leírt Simonnak, nagydarab volt, és skót akcentussal beszélt.

– Igen.

Egyetlenegy valakire illik ez a leírás, gondolta Wilkes, és az Tulloch őrmester.

Kisietett a szobából, majd visszajött, zordabb ábrázattal, mint valaha.

– Wong őrmester odaadja majd aláírásra a vallomását. Köszönjük, hogy befáradt. Kérem, hogy a sajtónak ne adja ki ezeket az információkat.

Wilfred buzgó ígéreteitől kísérve Wilkes elhagyta a szobát.

Megkereste a rendőrt, aki az előző este ügyeletes volt. Végighallgatta a történetet, hogy Simon Bill Wongot kereste, majd amikor közölték vele, hogy házon kívül van, azt mondta, megvárja. Ekkor tanulmányozni kezdte a rendőrségi képeket a falon, majd rámutatott az egyik rendőrrre, és megkérdezte, hogy az Henry James-e. Amikor az ügyeletes megmondta, hogy az Tulloch őrmester, Simon úgy döntött, nem vár tovább.

Azonnal keresni kezdték Tullochot. Mint kiderült, épp szabadnapja volt. Egy házkutatási engedéllyel felszerelve Bill, Wilkes, Alice és egy csapat rendőr kiszállt Tulloch lakására. A csengetésre nem felelt senki. Wilkes bölintott és félreállt, majd betörték az ajtót.

A kis lakás üresen állt. Wilkes utasításba adta minden reptérnek és vasútállomásnak, hogy keressék Tulloch motorját a rendszám alapján. Aztán a kocsiban várt, míg egy csapat helyszínelő megérkezett, hogy átkutassa a lakást.

Toni egyenesen a kórházba sietett, ahogy eljött a főkapitányságról. Agathát a várószobában találta. Egy kicsit távolabb tőle ott ültek Simon szülei.

– Sajnálom, Agatha – suttogta Toni.

Agatha vállat vont.

– Már végigszenvedtem egy kihallgatási procedúrát a rendőrséggel hajnalban. Szóval Simon nekilátott kémkedni utánunk Mixdennek? Szép. Bármire is jött rá, az majdnem a vesztét okozta. Micsoda kár egy ilyen ragyogó fiatalemberért. Ne hibáztasd magad, Toni. Engem is bepalizott volna. Ő, itt jön a sebész.

Idegesen figyelték, mit beszél az orvos a szülőkkel, de aztán látták az arcukon a megkönnyebbült mosolyt. Ekkor érkezett meg Wilkes és egy nyomozó, akit nem ismertek.

– Maguk ketten – mondta Wilkes. – Nincs értelme, hogy itt várjanak. Csak a család és a rendőrség tartózkodhat itt.

– Tudom már, hívjuk fel Patricket – mondta Agatha. – Fogadok, hogy talált valamit.

Átmentek az út túloldalára egy kávézóba, ahol kinti asztalok is álltak. Agatha mindkettőjüknek rendelt kávé, rágyújtott egy cigarettára, majd felhívta a kollégáját.

Toni türelmetlenül várta a telefonbeszélgetés végét.

– Úgy tűnik, a bűnös egy bizonyos Billy Tulloch őrmester. Vagy Beechcsel együtt dolgozott, vagy átvette tőle az üzletet, amikor Beech kiesett. De állhatott mögötte egy megbízó vagy egy banda. Gyűlölöm, hogy csak kívülről figyelhetek. Semmit nem tehetünk, csak azt, hogy várunk. Valamilyen okból Simon

felkeresett egy autószalont Birminghamben, és megtudta, hogy egy illető, akire illik a leírás Tullochról, puccos autókat próbálgatott. Patrick azt mondja, Staikov telephelyét alaposan átvizsgálták, ahogy a teherautóit is. Ma már nem tehetünk többet, és nekem nagyon hiányzik az alvás. Azt hiszem, nálam kéne maradnod éjszakára, Toni. A házamat megfelelően őrzik.

Toni nem sokáig habozott. Eszébe jutott szegény Simon, akit ilyen borzalmas támadásnak tettek ki.

– Jó lesz, köszönöm. Hazamegyek és bepakolok egy táskát.

Toni megkönnyebbült, amikor Agatha háza előtt ott találták Charlest, aki az autójában várakozott. A lány túlradó örömet tapasztalt a főnökénél is.

A kávé mellett ülve Charles meghallgatta a legújabb híreket.

– Kíváncsi vagyok, mi vitte Simont abba az autószalonba – töprengett Charles. – Gondoljátok, Mixden többet tud a kelleténél?

– Szerintem valami megézés volt – vélte Toni. – Valószínűleg megpróbált rájönni, hogy mit tenne egy zsarú egy halom pénzzel, amit nem kezdhet el szórni.

– Patrick azt mondja, Tullochnak nem volt erre az időre betervezett szabadsága, csak pár napot vett ki. Talán emiatt ment Las Vegasba.

– Staikovra koncentráltunk, mert az apja bolgár – mondta Agatha. – De milyen gyárnak a teherautói járnak még külföldre, na?

– Richards! – vágta rá Toni.

– Ők olcsó bőrdzsekikkel kereskednek. Ezeket nem szükséges

Staikovtól beszerezniük. Biztos, hogy zöldségért és gyümölcsért is járnak külföldre. A helyi lapokban mindig olvasni tiltakozásokat, hogy a szupermarketek a külföldi árut veszik, a hazaira meg füttyülnek.

Csengettek.

– Majd én megyek – ajánlkozott Charles. Kinézett a kukucskálón. – Wilkes az.

– Engedd be – morogta Agatha. – Most meg mi történhetett?

De Wilkes csupán azért jött, hogy kioktassa a társaságot. Ő az előírásszerű rendőrségi procedúrában hitt, és úgy érezte, Agatha és Simon elrugaszkodott megérzéseit szétzilálják a nyomozást. Hiába mutatott rá Agatha, hogy ha nem lett volna Simon, soha nem találnak rá Tullochra. Wilkes határozottan közölte, hogy mostantól Agatha és a kollégái kötelesek kizárólag a rendőrségre hagyni minden nyomozást.

Amikor Wilkes magukra hagyta őket, Toni így szólt:

– El kellett volna mondanunk neki a gyanúkat Richardsról.

– Megmondjam, mi a véleményem? – csattant fel Agatha dühösen. – Elegendő van már abból, hogy ez a nagyképű fafej úgy fenyeget, mint egy kisiskolást. Majd én megmutatom neki.

– Hogyan? – kérdezte Charles.

– Mindannyian szépen lefekszünk, kipihenjük magunkat, aztán követjük a Richards cég egyik teherautóját, és meglátjuk, hová megy.

– Megnézem, James otthon van-e – pattant fel Charles. – Ő vakmerőbb típus, mint én.

De Charles gyorsan visszajött a hírral, hogy James nincs

otthon.

– Na jó – mondta tétován –, akkor jobb, ha veletek megyek. A helyedben, Agatha, felhívnám Dorist, és megkérném, hogy vigye haza a macskákat.

– Miért?

– Szerintem veszélyes dolgot tervezel. Aki képes volt ilyen elvetemült pszichopátát foglalkoztatni, mint Tulloch, könnyen gondoskodhat róla, hogy ne maradj életben.

Úgy döntöttek, fényes nappal erednek az egyik kamion nyomába, amikor elég nagy a forgalom az utakon.

Agatha nemrég vett egy Mercedest, ezzel mentek, mivel Charlesnak a legolcsóbb használt autója volt, amihez annak idején hozzájutott.

A Richards szupermarket előtt várakoztak, mígnem meglátták az egyik kamionjukat, amint elindul. A Mercedest Charles vezette.

– Ha netán valami helyi gazdaságba megy tejért és egyebekért, akkor elpazaroltunk egy napot – mondta Charles.

De a kamion kitartóan gurult dél felé.

– A doveri útra fordul rá – jelentette Agatha izgatottan. – Ha komppal mennek, jobb, ha a kocsiban maradunk.

De mielőtt elérték volna Dovert, a teherautó lefordult a főútról.

– Itt már gyéresebb a forgalom – mondta Charles. – Jobb, ha lemaradok egy kicsit. Mindjárt a nyílt vidéken vagyunk. Nézzétek, lehúzódnak a pihenőnél. Inkább továbbmegyek, leparkolok valahol, aztán visszasétálok, és megpróbálom

kilesni, mit csinálnak.

Charles továbbhajtott egy dűlőútra, és megállt egy fasor alatt.

– Van egy sövény a pihenővel szemben – mondta. – Ha átvágunk ezen a mezőn, és elindulunk visszafelé, látni fogjuk, mit művelnek.

Hamarosan elrejtöztek a sövény mögött. Durva külsejű férfiak ugráltak le a kamionról, és leültek az út mellé, közben kávékat kortyoltak termoszból és szendvicseket ettek. Agatha gyomra akkorát kordult, hogy attól félt, még meghallják.

Telt-múlt az idő. A sofőr visszamászott a vezetőfülkébe, de ahelyett, hogy beindította volna a motort, elhelyezkedett az alváshoz. A többiek felmászta a teherautó hátuljába, és utána csend lett.

– Valaminek történnie kell – suttogta Toni. – Úgy értem, mire várnak?

A nap lassan lebukott az égen. Charles elaludt, Toni úgy érezte, mindjárt lecsukódnak a szemei. Csak Agatha tartotta a szemét állhatatosan – és Wilkes kioktatásától dühösen – a teherautón. Végül megbökte Charlest.

– Hallom egy autó hangját! – suttogta. – Bukjunk le!

Fényszórók hasítottak az éjszakába. Megállt egy autó. Egy férfi kiszállt, és bedörömbölt a kamion ajtaján mindkét oldalon.

– Ki ez? – kérdezte Toni.

A férfi belépett a fényszóró sugarába.

– Ez Richards – mondta Agatha izgatottan.

Tom Richards valamit beszélt a sofőrrel. A teherautó lassan megindult. Richards beszállt a kocsiába, és követte.

– Hagyjuk, hogy elmenjenek, és majd megpróbáljuk utolérni

őket – javasolta Charles. – Fényszóró nélkül kell majd vezetnem, máskülönben megláthatnak.

Ahogy a lehető legcsendesebben és leghalkabban elindultak, Agatha azt motyogta:

– Nem tudsz gyorsabban menni? Akárhol járhatnak.

– De megállhatnak váratlanul, és akkor meghallják a motorzúgást – ellenkezett Charles. – Figyelj, látom a lámpájukat a távolban. Ezen a földúton mennek. Megyek mögöttük, ameddig tudok.

Egy hatalmas szénapajta magasodott az éjszakai ég előtt, a teherautó és Richards is megálltak előtte.

– Agatha – szólalt meg Charles –, mielőtt továbbmegyünk, nem volna okosabb szólni a rendőrségnek? Ezek elvetemült gyilkosok és pszichopáták. Gondolj csak arra, mit műveltek Beechsel.

– Csak nézzük meg – könyörgött Agatha –, és aztán telefonálunk, ha látunk valami olyat.

Kiszálltak a kocsiból, és csendesen elindultak a pajta felé. Agatha hirtelen megtorpant.

– Pisilnem kell.

– Akkor pisilj, és gyere utánam – mondta Charles mérgesen.

– Nem tudtál volna elmenni azalatt, míg ott vacakoltunk a mögött a nyomorult sövény mögött? Na, gyerünk már.

– Várj meg – nyafogott Agatha.

– Unatkozom – vakkantotta Charles. – Megyek, megnézem, mit csinálnak, aztán lelépünk.

Tonival lehasaltak a fűbe, és úgy kúsztak előre. A szénatároló ajtaja szélesre volt tárva, és fény áradt ki belőle.

Charlesnek sikerült belátnia.

– Ez egy labor – suttogta. – Biztos, hogy drogot gyártanak.

Ekkor Tonit és Charlest megragadta valaki, és a lány elsikoltotta magát. Agatha felrántotta a bugyogóját, megfordult, és szaladt vissza a kocsihoz. Kétségbeesetten hívta a rendőrséget, és instrukciókat hadart nekik.

– Hogy találtak meg minket? – förmedt rájuk Richards, miközben Charlest és Tonit három férfi tartotta szorosan.

– Nem válaszoltok, mi? Borisz, hozd a lángvágót, és cifrázd ki ezt a helyes kis arcot. Mindjárt csicseregni fognak.

– Az én ötletem volt – nyögte Charles. – A rendőrség semmit nem tud róla.

– Hát, most megtudjátok, mi történik azokkal, akik szaglászni mernek. Süsd meg a pofikáját, Borisz.

Charles megpróbálta kiszabadítani magát, de nagyon erősen fogták.

Borisz közeledett a lángvágóval.

– Valaki jön! – kiáltott fel Richards.

Agatha Raisin a Mercedes kormányára fölé görnyedve egyenesen belehajtott a csűrbe és Boriszba. A vegyi anyagok, az üvegedények és a lombikok szanaszét repültek. Agatha megfordult, a kocsit Richards felé kormányozta, aki elugrott előle, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy Agatha el ne sodorja és így eltörje a lábát.

– Lőjétek le! – ordította.

Hirtelen lángok csaptak fel mindenhol. Richards emberei kirohantak a pajtából, és a teherautó felé iramodtak.

Charles és Toni beugrottak a kocsihoz. Agatha megpördült a

Mercedesszel, de a teherautó már el is húzott.

– Ki kell hoznunk onnan Richardsot! – üvöltötte Charles.

Agatha a fékre taposott. Charles visszaroht a csűrhez, és kihúzta Richardsot, aki az égő pokolból kijutva csak ordítani tudott a fájdalomtól. A ruhái lángoltak, de Charles addig görgette őt a fűvön, míg eloltotta a lángokat.

Ekkor megjelent felettük egy helikopter, a távolban pedig felhangzottak a rendőrségi szirénák.

Richards elvesztette az eszméletét. Agatha és Toni kipattantak az autóból, és odafutottak hozzá. Toni leült, és a két térde közé szorította a fejét.

– Meg akarták égetni az arcát, Agatha – zihálta Charles.

Agatha holsápadtan ült, bámulta Tonit, és átkozta magát hogy ilyen helyzetbe hozta a lányt.

Aztán egyszer csak körülvette őket a rendőrség, a mentők és a tűzoltók.

Richardsot betették az egyik mentőautóba, és rendőri őrizetet kapott. A bandája tagjait elfogták.

Agatha azt akarta, Tonit szállítsák kórházba az őt ért sokk miatt, de Toni nem engedte.

Aztán bevitték őket a doveri főkapitányságra, hogy kikérdezzék mindhármukat, mielőtt elszállásolják őket egy „védett” házban. Reggel pedig folytatódik majd a kikérdezés.

A védett ház szerencsére el volt látva hálórúhával és másnapi váltással is. Összetömörültek a kanapén a kicsi nappaliban. Charles felállt, kiment a konyhába, és egy whiskyvel tért vissza.

– Idenézzetek, mit találtam!

– Toninak forró teára van szüksége – dorgálta meg Agatha.

- Toninak piára van szüksége – morogta a lány elgyötörten.
- Szóval, végig drog állt a dolog mögött – szólalt meg végül

Agatha.

– És mezőgazdasági gépek meg autók, valószínűleg – tette hozzá Charles. – Tulloch nem volt ott. Szörnyű arra gondolni, hogy ez az elmebeteg még mindig szabadon rohangál.

Toni megborzongott, mire Agatha sietve megjegyezte:

– Lehet, hogy megszabadultak tőle. Amint lebukott a pasas, már feláldozható lett. Menjünk lefeküdni.

Éjjel Agatha felébredt, és ott találta Charlest maga mellett az ágyban.

– Mi a...?!

– Fogd be és aludj vissza. – Charles átölelte.

Agathának lecsukódott a szeme, de rémálmok világába zuhant, és Toni összeégett arcának látványa kísértette.

A rendőr, aki az ajtó előtt állt őrt, reggel bekopogott, és megkérdezte, akarnak-e reggelit.

– Jó lenne enni valamit – mondta Agatha.

– A szomszédban van egy McDonald's.

– Nem tudott volna valami jobbat? – motyogta Agatha.

– Semmi baj a McDonald's-szal – közölte Charles. – Éhen halok.

Éppen végeztek a reggelivel, amikor jelezték nekik, hogy visszakísérik őket Mircesterbe.

– Újabb kikérdezés – sóhajtott Agatha. – Mi van a kocsimmal?

– Fel kell majd vennie a kapcsolatot a biztosítójával. Az égő pajta egy része rázuhant. Elszámolható kár.

Egyenként kérdezték ki mindhármukat. Tonit Bill Wong és Alice Peterson faggatta. Mivel nagyon tapintatosan bántak vele, Toni úgy érezte, még gyógyítólag is hat rá, hogy újra végigmehet az egész történeten. Amikor mindent elmondott, Bill így szólt:

– Tényleg el kellene menned az áldozatoknak szervezett tanácsadásra.

– Már jól vagyok – hártotta Toni.

– Én azt hiszem, még mindig a sokktól szenved – mondta Alice. – Hadd egyeztessenek egy időpontot magának.

– Rendben – bólintott Toni, mert úgy érezte, mindenbe beleegyezne, csak jusson már ki innen, és hagyják hazamenni a saját lakásába.

Agatha és Charles a rendőrség előterében találkoztak.

– Muszáj lezuhanyoznom – mondta Agatha. – Toni biztosan hazament. Elmenjünk érte, és felvegyük?

– Szerintem egy kicsit egyedül akar lenni – vélekedett Charles. – Semmit nem tudtam kiszedni belőlük. Tullochot megtalálták?

– Wilkes azt mondta, még mindig keresik. Nem tetszik ez nekem. Mi van, ha ez az őrült úgy dönt, hogy bosszút áll rajtunk?

– Szerintem már rég messze jár – nyomott el egy ásítást Charles.

– Fel kellene hívnom a kórházat – mondta Agatha –, és

érdeklődni Simon után. Nem tudom, vissza kéne-e vennem.

– Mi? Neked elment az eszed. Kémkedett Mixdennek!

– Tudom, tudom. De nézd másképp a dolgot. Nekünk, amatőröknek nincsenek meg azok a forrásaink, mint a rendőrségnek. Melyik rendőrnek lett volna akkora képzelőereje, hogy rájöjjön, mit csinálna egy ember a pénzével, akinek titokban kell a gazdagságát tartania? Kinek jutott volna még eszébe, hogy az ilyen alak egy előkelő autóra vágyik?

– Lássuk, mit szól Toni az ötlethez – javasolta Charles.

– Egyelőre nem csinálok semmit. Fel kell hívnom a biztosítót, és kérni egy kölcsönautót. Megkérjük a zsarukat, hogy hazavigyenek?

Agatha házához érve Charles azt mondta, hazamegy, és később talán beugrik. Ahogy a távozó autó után nézett, Agatha hirtelen fájó ürességet érzett, de aztán megrázta magát. Charles olyan, mint egy délibáb, hol felbukkan, hol eltűnik, nem függ semmitől.

A takarítónő megérkezett Agatha macskáival, akik rá se hederítettek, és a kertre nyíló ajtóban várták, hogy kiengedje őket.

– Kellene egy macskaajtó ide – vélte Doris.

– És ha valaki arra használja, hogy bemásszon?

– Olyan sovány ember nincs a földön.

– Jó, de bedobhatnak egy Molotov-koktélt.

– Azt a levélnyíláson át is megtehetik.

– Maga csupa kekeckedés ma reggel! – Agatha könnyekben tört ki.

Doris döbbenetesen nézett rá, aztán megölelte.

– Megyek, és most rögtön áthívom Mrs. Bloxbyt.

Mrs. Bloxby elképedt Agatha kinézetén. Rendszerint a barátnője hirdette fennhangon, hogy az ötvenesek az új negyvenesek, de most sápadt és elgyötört volt.

Egy brandyvel feldobott forró tea és két cigaretta után Agatha kezdte összeszedni magát.

– Még sosem láttam melegítőben – jegyezte meg Mrs. Bloxby.

– Rendőrségi készlet a doveri védett házból.

– Hallottam a reggeli hírekben. Persze nem sokat árultak el a közelgő bírósági tárgyalás miatt. Meséljen. – Mrs. Bloxby rémülten hallgatta a történetet. – Hol van Toni? – kérdezte végül.

– A lakásában.

– És ez a Tulloch még mindig szabadlábban van! Azonnal indulok Mircesterbe, és elhozom azt a lányt.

Charlest otthon az inasa, Gustav azzal fogadta, hogy Penny Dunstable várja a nappaliban. Penny Charles egy régi lángolásának tárgya volt. Gustav titokban úgy gondolta, ha nem házasítja ki Charlest valami megfelelő asszonynak, akkor ez a Raisin nevű nőszemély még beköltözködik hozzájuk.

Penny felállt, hogy üdvözlje Charlest. Karcsú volt és magas, széles, egyenes vállú, haja sűrű és barna, arca hosszúkás.

– Teljesen kivagyok – sóhajtott Charles. – Drága Penny, ez

nem jó nap a látogatásra. Megyek lefeküdni.

– Jó ötlet – lehelte mohón Penny.

Szex, gondolta Charles. Sok szex. Pont, ahogy az orvos rendelte. Aztán megjelent lelki szemei előtt a sápadt Agatha, amint szomorúan nézi őt, ahogy távozik. Átkozott Agatha.

– Bocsáss meg, drágám – mondta Charles. – Hulla vagyok. Majd máskor. – Azzal gyorsan kisietett.

Gustav sietve utánaindult.

– Egyedül is le tudok feküdni, köszönöm – csattan fel Charles. – Te hívtad meg, igaz?

– A piacon találkoztam Miss Dunstable-lel, és arra gondoltam, biztos örülne neki.

– Most nem – vágta rá Charles. – Kínáld meg egy itallal, és szabadulj meg tőle.

Toni ajtót nyitott Mrs. Bloxbynak, és szelíden elfogadta a meghívást a parókiára. A lelkészné segített neki összepakolni.

– Hívni fognak az áldozatsegítő csoportból – bizonytalanodott el Toni.

– A mobilszámod is megadtad a rendőrségnek?

– Igen.

– Akkor megtalálnak. Mielőtt elmennénk, nem akarsz inkább az édesanyáddal lenni?

– Telefonált, de éppen új munkát kapott. Mondtam neki, hogy jó helyen leszek, és hogy hétvégén esetleg meglátogatom.

Amikor beszálltak Mrs. Bloxby ősrégi Mini Morrisába, a lelkészné belenézett a visszapillantóba, mielőtt elindult volna. Ha legalább a rendőrség megnyugtatóná őket a hírrel, hogy

megtalálták Tullochot...

Mrs. Bloxby megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor ráfordultak a Carselybe vezető, fák övezte útra. Nem jött mögöttük másik autó.

A lelkészlakban javasolta Toninak, hogy menjenek ki és üljenek le a kertben. Toni kinyújtózott egy nyugágyban, és érezte a meleg napsugarakat az arcán. A parókia kertjének békéje rabul ejtette.

Hamarosan el is aludt.

Aznap este Agatha SuperGlue ragasztóval rögzítette a levélbedobó nyílását, tudva, hogy a postás a falu vegyesboltjában hagyja majd számára a küldeményeket. Megpróbálta felhívni Charlest, de Gustav közölte vele, hogy a ház ura nem elérhető – de hát Gustav mindig ezt mondta.

Felment a lépcsőfordulóig, vágyakozva nézett ki az ablakon James házára, de sehol nem égtek fények, és a kocsija sem parkolt a ház előtt.

Megszólalt a csengő, amitől Agatha ijedtében ugrott egyet. Leszaladt a lépcsőn, és kinézett a kémlelőnyíláson. Bill Wong arcát látta maga előtt. Kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön be. Elkapták?

– Kit?

– Tullochot, természetesen.

– Dolgozunk rajta. Az egyik bandatagtól lehet, hogy hamarosan megtudunk valamit. Gyengébbnek tűnik a többinél. Reméljük, hogy azt fogjuk hallani, Richards megszabadult tőle. Felszámoljuk az egész üzletét. Képzelve el, hogy van egy sikeres

üzletlánca, de ez még nem elég. A droglabor új vállalkozás volt, kristályos metamfetamint gyártottak, amennyire a helyszínelők meg tudták állapítani a leégett maradványokból. Toni hol van?

– Ms. Bloxbynál.

– Ez a legjobb, amit tehet.

– Nálam is elég nagy biztonságban lett volna – puffogott Agatha.

– Reménykedjünk, hogy maga nincs veszélyben – mondta Bill, a konyhaablak rácsaira pillantva.

Agatha követte a pillantását, és keserűen megjegyezte:

– Egy börtönben élek, miközben Tulloch valahol kint bóklászik szabadon. Apropos, mi a helyzet Fiona Richardsszal? Tudott valamit erről az egészszről?

– Vehemensen és könnyek között tagadja. Csakis az érdeklő, mi lesz majd az eddigi fényes életstílusával.

– És valóban Richards a biznisz feje?

– Mielőtt az ambíciói a drogpiacra űzték, autókat és drága mezőgazdasági gépeket lopott, amiket Kelet-Európába szállított. A fickók között, akiket elkaptunk, van két albán, egy kurd, és sajnos két mircesteri lakos is, ők mindketten ültek már börtönben súlyos testi sértésért.

Bill telefonja megcsörrent. Kiment a konyhába, és ott vette föl. Amikor visszajött, szélesen mosolygott.

– Az egyik bandatag énekelni kezdett. Azt mondja, Beech azzal kereste a pénzét, hogy leadta a drótot Richardsnak, melyik kombájnt hagyták kinn a földeken, és hol csíphet meg drága kocsikat. A „P” betű a jegyzeteiben talán a Porschéra utalt. Akkor is megfejté Richardsot, amikor az egyik bandatag

gyanúsna látszott, és neki sikerült „elveszítenie” a bizonyítékot. De Beech úgy érezte, nem kap eleget, és zsarolni kezdte Richardsot. Richards magához rendelt egy fickót, akit Boris Ahmidnak hívnak és egy angol férfit, Marty Giffordot, hogy intézzék el Beechet oly módon, hogy az mindenki más elriasszon, aki hasonló trükkökkel próbálkozna. A disznósütés Boris ötlete volt. A hiányzó lábakat és karokat egy fagyasztóban találták meg Mircester központi szupermarketjének a hátsó részében.

– Hogyhogy nem a személyzet találta meg?

– Ezt a fagyasztót lelakatolva tartották. Richards egy betegesen gonosz alak. A bandája maradéka hamarosan ellene fog fordulni, amikor megtudják, hogy Richards arra esküdözik, hogy ezek megfenyegették, és azért vállalta el a piszkos munkát.

– És hol lép be Tulloch a képbe?

– Szerintem a Beech-gyilkosság után nem sokkal. Megszállott játékos, és sok pénzzel tartozott egy uzsorásnak. Richards ettől az uzsorástól tudott róla. Szerintünk Tulloch saját magát drogozta be Agatha háza előtt, hogy elterelje magáról a gyanút.

Tulloch megölte Amy Richardsot. A nő akarta Beech után folytatni a zsarolást. De hogy gondolhatta ez az ostoba asszony, hogy képes lesz ezt végigvinni, azt fel nem foghatom.

– És mit találtak Tullochról?

– Rendes zsarunak tűnt, amíg el nem kezdtünk mélyebbre ásni. A felesége egy este kihívta a rendőrséget. Megverte a férje. Két bordája eltörött. Aztán a nő visszavonta a feljelentést. De azért ez keserű szájízűt hagyott maga után. Tulloch pár hónap

múlva elvált tőle. Áthelyezték hozzánk Manchesterből. Mielőtt eljött onnan, egymást követték a brutális, szadista gyilkosságok, amelyeknek prostituáltak voltak az áldozatai. Miután Tulloch távozott, semmi. Ezt rakja össze.

Simon nem tudott aludni aznap éjszaka. Gyorsan felébredt, de csak testben. Életében nem érezte magát ilyen lehangoznak, és nem szégyenkezett ennyire. Biztos volt benne, hogy a hadsereg átlátott a szitán a hamis poszttraumás szindrómát illetően, de azok után, ahogy Sue-val bánt, úgy döntöttek, a legjobb, ha megszabadulnak tőle. A szülei mindent megtudtak a Mixdennek való kémkedésről, és olyan szomorúan néztek a fiukra, mintha nem hinnék el, hogy egy ilyen szörnyet nemzettek.

Az ajtaja előtt egy rendőr posztolt, de amikor úgy találták, hogy már elég erős ahhoz, hogy áthelyezzék egy normál kórházi osztályra, már nem vigyáztak rá. Az is megrázta, hogy a szülei nem tudtak egy külön szobát megfizetni neki.

Néha, a legsötétebb pillanataiban kezdte azt kívánni, bárcsak tényleg meghalt volna. A félelem, hogy Tulloch visszatér és befejezi a munkáját, mégis éberem tartotta, és nem is fogadta el esténként az altatót.

A többi beteg nem beszélt vele. Egyszer hallotta, amint valamelyik azt mondja:

– Lehet, hogy egy bűnöző.

Hála istennek, immár elég erőt gyűjtött, hogy önállóan kimenjen a mosdóba, és nem kellett elszenvednie a megalázó procedúrát, hogy ágytálért csöngessen. A vécéből kijövet azon tűnődött, vajon tudna-e ételt szerezni a konyháról. Este hat

órákor kihoztak egy kis levest és szendvicset, de Simon tudta, hogy másnap reggelig egyéb nem várható. Az éjszakás nővér nem ült a pultnál. Simon talált egy kis konyhát, ahol készített magának egy sajtos szendvicset, hozzá kávé. Mivel érezte, hogy kicsit elgyengül és remegni kezd, elővigyázatosan visszaindult az ágyába. Előtte egy kórházi ápolónak látszó illető egy gyógyszeres kocsit tolt. Az ápoló megállt Simon kórterme előtt, a kezébe vett egy injekciós tűt, és felszívott bele valamit. Simon reszketni kezdett a félelemtől. Volt valami kísértetiesen ismerős ebben a nagydarab, szőke alakban. Simon lassan hátrálni kezdett, aztán rohanni, mígnem elérte a nővérpultot, és azt ordította:

– Hívja a rendőrséget! Tulloch az! Meg akar ölni!

A kórházat hamarosan körülvették. Az elhagyott gyógyszeres kocsin találtak egy ciánnal töltött injekciós tűt. Bill Wong, aki sietve kiszállt a kórházba, azon töprengett, vajon lesz-e valaha az életben egy nyugodt éjszakája. Tulloch azonban – mert nyilvánvalóan Tullochról volt szó, hiszen ki más akarhatta megölni Simont – felszívódott.

Simont újra áttették egy külön szobába, rendőri őrizettel. Hirtelen sóvárogni kezdett Agatha Raisin után, a maga nyers valójában.

Agathát az ágya mellett lévő telefon éles csörgése riasztotta fel. Hunyorogva nézett az órára. Hajnali három? Felkapta a kagylót.

– Én vagyok, Simon – suttogta a hang a vonal túloldalán. – Ne tegye le!

– Mit akarsz, te kis alamuszi nyuszi? – kérdezte Agatha.

– Tulloch itt járt a kórházban. – Simon elhadarta, mi történt, majd így fejezte be: – Találkoznom kell magával.

– Nahát, ki gondolta volna – jegyezte meg Agatha epésen. – Úgy tudom, már nem vagy az intenzíven. Majd reggel bemegyek, amikor már beengednek látogatókat.

Az éjszaka hátralevő részét Agatha nyugtalan alvással töltötte. A zsúpfedél minden zörrenésére azt hitte, Tulloch mászkál odafönt, az öreg gerendák minden reccsenéséről azt gondolta, az a gazember megpróbál valahogy bejutni.

„Már rég nem voltam így betojva – gondolta Agatha szerencsétlenül. – Ó, a régi jó unalmas élet az eltűnt kamaszokkal és elveszett macskákkal...! Esküszöm, soha többé nem panaszkodom.”

Agatha nem siette el, hogy odaérjen a kórházba. Még beugrott Achille-hez Eveshamben, hogy megcsináltassa a haját, mielőtt meglátogatja Simont.

Simon a szobája nyitott ajtaján át látta, hogy közeledik, és szólt az őrt álló rendőrnek, hogy engedje be.

– Örülök, hogy erősebbnek látlak – vetette oda Agatha barátságatlanul. – De meg kell hogy mondjam neked, sunyi kis alak vagy.

– Sajnálom – rebegette Simon. Sűrű haja borzasan meredezett felfelé, ettől egészen kölyöknek látszott. – Az a helyzet, hogy meg vagyok rémulve. Ahányszor belép ide egy orvos, kitör a frász. Kész rémálom az előttem álló éjszaka.

– Hogy jutottál arra a következtetésre, hogy egy csaló rendőr

egy drága autót akarna venni? – firtatta Agatha.

– Arra gondoltam, ha a helyében lennék, én is ezt tenném. A legtöbb férfi, aki nyer a lottón, először egy flancos autót akar.

A kisfiúk és az ő játékaik, gondolta Agatha.

– Bárcsak elkaphatnánk – mondta félig magának. – Az az ember egy őrült pszichopata.

– Van egy borzasztó érzésem, hogy újra meg fogja próbálni – mondta Simon.

Agatha elgondolkodva nézett a fiúra. Elege volt belőle, hogy a rendőrség úgy kezelte őt, mint egy lábatlankodó amatőrt, amikor még a drogüzemet sem találták volna meg nélküle.

– Látom, van külön fürdőszobád – jegyezte meg.

– Használni szeretné?

– Nem, most nem. Figyelj csak. Tullochnak mindössze annyit kell tenni, hogy a közeledbe férkőzzön, hogy felvesz egy fehér köpenyt, és orvosnak adja ki magát.

– Egy rendőr áll az ajtó előtt.

– Nem számít, ha Tulloch álcája meggyőző, és feltesz egy kitűzőt. Egy villámgyors szűrés a karodba egy injekciós tűvel, és vizslát, Simon.

– Bárcsak be se jött volna – morgott Simon. – Nem hittem volna, hogy még jobban meg lehet rémíteni, de maga bebizonyította, hogy lehetséges.

– Figyelj rám. Visszajövök a látogatási idő vége felé. Te eltereled az őr figyelmét azzal, hogy azt mondd neki, mintha Tullochot láttad volna kint az udvaron. Én besurranok a fürdőszobába, és itt maradok éjszakára őrködni.

– Agatha, ez a Tulloch bivalyerős. Maga sosem tudná

legyűrni, és valószínűleg ezzel a szegény rendőrrel is könnyedén elbírna.

– Emiatt ne aggódj.

– Ez örültség!

– Jó, akkor csak feküdj ott és reszkess, nem érdekel.

– Oké – egyezett bele Simon nagy nehezen. – Minden védelem jól jön.

Agatha a kórházból egyenesen az irodába ment. Úgy tervezte, nem szól senkinek a csapatból a tervéről, ahogy Charlesnak sem. Kerüljön ő veszélybe, ne más.

Toni még mindig a lelkészlakban pihent. Agatha kiadott Philnek és Patricknek néhány elintéznivaló munkát, lediktált pár levelet Mrs. Freedmannek, aztán azt mondta, kicsit szédül, és hazamegy lepihenni.

Valamivel a látogatási idő vége előtt megérkezett a kórházba egy nagy táskával, benne két termosz kávéval, és néhány becsomagolt szendviccsel. Amikor jelt adott, Simon szólt a rendőrnek, hogy úgy hiszi, Tullochot látta az imént. A rendőr odarohant az ablakhoz, közben Agatha besurrant a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

Nem sokkal később Simon megjelent, hogy fogat mosson.

– Lehet, hogy visszafelé sült el a dolog. Csak azt értük el, hogy mindenfelé rendőrök nyüzsögnek a kórházban.

– A bejáratnál áll négy ór – mondta Agatha.

– Jó – felelte Simon. – Most viszont pisilnem kell.

– Elfordulok, és ígérem, hogy nem lesek – mondta Agatha. – És halkabban beszélj.

Lassan vánszorgott az éjszaka. Agatha egyik kávéit itta a másik után, hogy ébren tartsa magát. Néha lépteket hallott a folyosóról, ilyenkor megmerevedett és várt. Nagyon szívesen kiment volna ellenőrizni, hogy a rendőr még mindig ébren őrködik-e. Ketten kellene lenniük, gondolta. Mi van, ha az őr végére akar menni? Hirtelen összeszorult a gyomra. A kézenfekvő megoldás az lenne, ha Simon fürdőszobáját használná.

Már kezdett lecsukódni a szeme, amikor hangokat hallott kintről. Kinyitotta egy résnyire a fürdőszobaajtót.

– Azt hittem, már sose érsz ide. – Ez az őr hangja volt, felismerte. – Hullafáradt vagyok. Téged nem ismerlek, nem a főkapitányságról vagy.

– Worcesterből jöttem – hallott Agatha egy másik hangot. – Mindenhonnan beosztottak minket.

Agatha reszketni kezdett. Nincs egy kis skótos beütése ennek az új hangnak?

Simon mélyen aludt. „Hogy tud ennek az egésznek a közepette aludni?” – gondolta Agatha dühösen.

Nyitva tartotta az ajtót egy résnyire. Egy rendőregyenruhás férfi odalépett Simon ágyához. A következő pillanatban Agatha rémülten látta, hogy megcsillan a kezében egy injekciós tű. Agatha megragadott egy porcelán ágytálat, és a férfi mögé lopakodott. Amikor az finoman felhúzta Simon kórházi hálóingjének az ujját, Agatha lesújtott a fejére az ágytállal.

Simon ordítva riadt fel. Agatha lehajolt, és megmozdította az eszméletét veszített férfit. Tulloch! Rohanó léptek hallatszottak a folyosóról, és a szoba egy szempillantás alatt megtelt

rendőrökkel.

– Tulloch az! – kiáltotta Agatha. – Remélem, nem öltem meg.

Tulloch éledezni és morogni kezdett, megpróbált felülni. Begördítettek egy hordágyat, a fickót megbilincsték, aztán feltették az ágyra, és elgurították, hogy ellátást kapjon.

Kiderült, hogy az őrsegből távozó rendőr, gondolván, hogy vége a szolgálatának, a kórház bejáratánál álló kollégáinak jelentette, hogy egy worcesteri illető leváltotta. Mire közölték vele, hogy egy mircesteri rendőrnek kellett volna érkeznie. Mindannyian visszarohantak Simon szobájába, ahol ott találták Agathát, kezében az ágytállal, és Tullochot, aki a földön feküdt.

Epilógus

Agatha Raisin nem volt hős. Ezt Wilkes főfelügyelő adta határozottan a tudtára. Tekintettel a folyamatban lévő ügyre, a bírósági tárgyalás végéig a sajtóval nem beszélhetett. Hiába bizonygatta, hogy ha nem avatkozik közbe, Simon már halott lenne.

Amikor másnap törődötten elhagyta a főkapitányságot, átfutott az agyán, hogy értesíti a médiát és kiszivároztatja a sztorit, de aztán lemondott róla. Ha feldühíti a rendőrséget, még a vállalkozásának is árthatnak, és neki szüksége volt a jóindulatukra.

Mindössze annyit lehetett látni-hallani másnap a televízióban és az újságokban, hogy letartóztattak egy férfit, akit Simon Black meggyilkolásának kísérletével vádolnak.

De az eseményeket nem lehetett titokban tartani. Egy férfi ápoló elmesélte a barátjának, hogy Agatha a fürdőszobában rejtőzött el, és fejbe vágta Tullochot egy ágytállal, mire a pletyka máris továbbgyűrűzött, és eljutott a helyi lapok szerkesztőségeibe is.

A sztori felbukkant a sajtóban. Agatha diplomatikusan csak

annyit mondott a megkeresésekre, nem nyilatkozhat a bírósági tárgyalás végéig.

Öt nappal a kaland után Bill Wong jelent meg Agathánál, hogy elújságotja, Tulloch beperelte őt súlyos testi sértésért.

– Ezt nem teheti meg! – kiáltott Agatha.

– Szerezzen egy ügyvédet. Tulloch nem fog semmire menni, de végig kell csinálnunk a procedúrát, nem beszélve a tonnányi papírmunkáról. Hogy érzi magát?

– Megkönnyebbültem. Végre visszakaphatom a régi életem. Szenvedés volt a munka emiatt a Tulloch miatt.

– Charles hol van?

– Azt gondoltam, mostanra megjön, de nem hallottam felőle. Roy viszont hamarosan megérkezik. Ki nem hagyna egy kis ingyenreklámot. Magával és Alice-szel mi újság?

Bill elpirult.

– Nem örülnek a szervnél, ha munkatársak jönnek össze. Szeretném megkérni a kezét, de lehet, hogy visszautasítja. Fontos neki a munkája, és nem akarja veszélybe sodorni.

– Nézze csak, a macskáim hogy dörgölőznek magához! – kiáltotta Agatha. – Nekem persze csak akkor demonstrálják a szeretetük, amikor kaját akarnak.

– Biztos vagyok benne, hogy szeretik magát. Áll valaki az ajtóban?

Roy volt az, fehér pamutöltönyben, csíkos ingben és selyem nyakkendőben virított. A haja hagyományosan nyírva.

– Most milyen ügyfelet képviselsz? – érdeklődött Agatha. – Valami konvencionálisat?

– Nem, egy új fiúbandát, az a nevük, hogy Hibátlanok. Konzervatíván öltözködnek, úgyhogy alkalmazkodnom kell.

– Jól nézel ki.

– Én megyek is – mondta Bill. – Találkozunk a bíróságon.

Miután becipelte az utazótáskáját a vendégszobába, Roy minden részletet hallani akart.

– Menjünk ki a kertbe – javasolta Agatha. – Szép időnk van.

– Kéne neked egy kertész – vélekedett Roy. – Ez egy dzsungel.

– Az a helyzet – magyarázta Agatha –, hogy félttem megbízni bárkit is, nehogy Tulloch legyen az, vagy valaki a bandából. De most már találnom kell egy embert.

– Na, mesélj.

Milyen hihetetlennek tűnik most az egész, gondolta Agatha, amikor beszámolt Roynak a történekről.

A végén Roy megkérdezte:

– Toni hogy bírja? Én teljesen ki voltam készülve az emberrablás után, de gondolj csak bele, hogy az arcodat akarják leégetni!

– Jár egy segítő csoportba, és úgy tűnik, jól van. De Toninál ezt nehéz megmondani. A parókián maradt egy darabig, ám aztán amint meghallotta, hogy Tullochot letartóztatták, visszament a lakásába. Tudod, hogy az a gazember beperelt súlyos testi sértésért?

– Nyilván nem sokra megy vele, igaz?

– Ez a Koronaügyészi Szolgálaton múlik, de azért nem árt megbíznom az ügyvédemet. Képzeld, majdnem kísértésbe estem, hogy visszavegyem Simont.

– Mi? Azok után, hogy kémkedett Mixdennek?

– Jó, tudom... Csak hát olyan jó nyomozó. Kellene nekem egy jó szimatú valaki. Nincsenek meg azok a forrásaink, mint a rendőrségnek.

– És mi van, ha Mixdentől is felvesz fizetést, miközben neked dolgozik? És ahogy otthagya azt a lányt az oltárnál? Meg ahogy elpucolt a hadseregből?

– A lány becsapta, amikor azt mondta, hogy terhes. Nem tudom, hogy hibáztassam-e azért, hogy nem akar visszamenni a seregbe. Úgy tűnik, Sue őrmester igen népszerű a katonák között, és Simonnak alaposan elhúzták a nótáját a helyi lapokban, amiért faképnél hagyta a menyasszonyát. Minden egyébként bajba került: a rendőrség ipari kémkedéssel vagy valami ilyesmivel vádolja, de csak az ő vallomására támaszkodhatnak és Simonéra – neki viszont ki hinne el már bármit is?

– És Toni?

Agatha ravaszul összehúzta a szemét.

– Őt még meg kell kérdeznem.

Roy felállt.

– Átugrom a parókiára, és beszélek Mrs. Bloxbyval.

– Várj! Megyek veled.

– Egyedül szeretnék vele beszélgetni. Jobb, mint bármilyen terapeuta.

– Ó, jól van, menj – puffogott Agatha.

Miután Roy elment, Agatha csak ült magába roskadva, és a konyhaasztalt bámulta. Hirtelen nagyon magányosnak érezte magát. Az egyik cicája, Boswell, felugrott az ölébe, és a szemébe

nézett, a másik, Hodge, a hátára mászott fel, és a nyakához dörgölőzött.

Egy könnycsepp gördült le a gazdájuk arcán.

– Ti szegény ördögök. Végül csak ti törődtök velem.

Roy egy órát volt távol. Agathának többször eszébe jutott, hogy egyszerűen elmegy otthonról, és magára hagyja a fiút a nap hátralevő részében.

Toninál csengettek. Simon szólt bele a kaputelefonba.

– Bejöhetek?

– Gyere – mondta Toni tétován, és beengedte. – Még mindig egy kicsit sápadt vagy – állapította meg, amikor Simon belépett a szobába. – Mikor engedtek ki?

– Ma reggel. – A fiú elcsigázva huppant le az egyik fotelbe.

– És miért jöttél?

– Nem jutott eszembe más, ahová mehetnék.

– Nem a szüleiddel laksz?

– Vettek nekem egy lakást. De olyan csalódottságot látok a szemükben, amikor rám néznek, hogy nem bírom tovább.

– Meg tudom őket érteni – jegyezte meg Toni. – Jelentkeztem munkára Mixdennél, mert azt hittem, hogy Agatha miatt léptél be a hadseregbe. Amikor a pasas előállt azzal, hogy kémkedjek neki, azonnal kísértáltam tőle. Agatha olykor dühítő, és beleavatkozik olyanba is, amibe nem kéne, de sokkal tartozom neki.

– Bárcsak újra dolgozhatnék neki. Ha nem villant volna be az a zseniális ötletem, hogy körül kell nézni az autószalonokban, talán el sem kapták volna Tullochot.

– Simon! Még ajándékcsomagolásra sem fogna be. És te mondtad, mennyire gyűlöltél neki dolgozni.

– Tudom. De megmentette az életemet. Talán azért idegesít annyira, mert van bennem egy jó adag Agatha. – Előredőlt. – Figyelj, Toni, csak tegyük fel, hogy igent mond. Te hogy éreznél ezzel kapcsolatban?

– Lelkileg vagy szakmailag?

– Szakmailag.

– Nem tudom. Jó lenne, ha valaki korombeli is dolgozna ott. Valahogy elszakadtam a régi iskolatársaimtól. Én vagyok a különc kívülálló. Nem szeretem az ész nélküli ivászatot. Ők szombat éjszakánként járók a klubokat és kiütik magukat.

– Engem sem szeret senki – panaszkolta Simon borúsan.

– Ja. De te meg is érdeveled.

– Van kedved moziba menni?

– Milyen filmre?

– Újra játsszák a *Gigit* a Classicban. De te már biztos láttad.

– Nem – felelte Toni –, erről lemaradtam.

– Akkor menjünk. Jó kis musical. Élvezni fogod. Vagy valami mást tervezteél?

– Jól van. De ebből ne következtess semmire!

– Nem fogok. Megígérem. Leszámoltam a nőekkel.

– Hozom a táskám.

Roy fényes jókedvvel tért vissza.

– Van egy meglepetésem számodra.

– Micsoda? – kérdezte Agatha. A cicák lecsusszantak róla, és eltűntek a kert magas fűvében.

- Találtam valakit a kert gondozására.
- Remek. Nézd, Roy, hálás vagyok, de én magam is tudtam volna keríteni valakit. És ki az? Férfi? Nő?
- Csak most költözött a faluba.
- Görnyedt és totyogós?
- Elragadó. Én mondom neked, drágaságom, odaleszel érte.
- És hogy találkoztál ezzel az eszményi alakkal?
- Történetesen megemlítettem Mrs. Bloxbynak, hogy a kerted milyen rendetlen.
- Ó, tényleg? Ez is a terápiás ülés része volt?
- Azután, hogy elbeszélgettünk. Ne légy már undok.
- Én – nyomta meg a szót Agatha – sosem vagyok undok.
- Jól van, jól van, hagyjuk – intette le Roy sietősen. – Mrs. Bloxby megemlítette, hogy ez az új jövevény, George Marston kerteket gondoz. A falu végén lakik. Lilaakácnak hívják a házat.
- Abban nem az öreg Mrs. Henry lakik?
- Te tényleg nem élsz nagy társadalmi életet. Ő tavaly meghalt. Szóval, odamentem, és ez az Adonisz nyitott ajtót. Azt mondta, valóban kertészkedik, és egyéb kisebb munkákat is vállal.
- Mennyi idős?
- Nehéz megmondani. Nem olyan nagyon fiatal. A negyvenes éveit elején járhat. Szexi a kiejtése.
- Agatha hunyorgott. Egy korai negyvenes túl fiatal hozzá.
- És miért ajánlkozik ez a szexi dialektusú szépség munkára?
- Miért nem hívod fel és kérdezed meg? Gyerünk, Aggie. Nézz rá erre a kertre.
- Na jó. Mi a száma?

– Itt a névjegykártyája.

Agatha tárcsázott. A kulturált hang a vonal túlvégén azt mondta, pár perc múlva ott lesz.

– Nem lehet túlságosan ellátva munkával, ha ennyire lelkes – jegyezte meg Agatha. – Már elég magasan jár a nap, hogy bedobjak egy gin-tonikot. Te mit iszol?

– Ugyanazt.

Ültek az italuk mellett a kertben. Gyönyörű nap volt, gyapjas felhők úsztak a sötétkék égen.

Csengettek. Roy már talpra is szökkent.

– Majd én nyitom!

Agatha várt, és hirtelen átjárta az öröm, hogy valami eltereli a figyelmét.

Roy megjelent a kertben, mögötte egy magas férfi. Agatha napszemüveget viselt, de most levette, és megbámulta a kertjébe toppanó jelenséget.

George Marston száznyolcvan centi magas volt, haja sűrű, őszes, szögletes, napbarnított arcában zöld szem világított. A szövetnadrág és a póló izmos testet fedett.

Agatha lassan felemelkedett.

– Roy, kínáld meg Mr. Marstont egy itallal. Nekem most fel kell mennem.

„Feltenni egy újabb réteg alapozót” – gondolta Roy.

Agatha letörölgette a sminkjét, és nagy műgonddal újra kifestette magát. Kibújt a bő gyapjúruhából, amit viselt, átvett egy kockás blúzt, egy szűk farmert és egy magas talpú szandált. Belenézett a tükörbe. Vidéki, de szexi, állapította meg

elégedetten. Valamit azért javára lehetett írni a hosszú rettegésnek. Egy kis fogyást. Agatha visszament a földszintre.

– Tehát, Mr. Marston...

– George, kérem.

– George. Egy magánnyomozó irodát vezetek, és nemrég komoly fenyegetéseket kaptam, tehát ne vegye udvariatlanságnak részemről, ha felteszek pár kérdést.

A férfi mosolygott. Agatha szíve dobbant egy nagyot.

– Csak ki vele!

– Mindenekelőtt, honnan érkezett?

– A hadseregben szolgáltam.

– Mennyi ideig?

– Húsz évig.

– Mikor lépett ki?

– Nyolc hónapja.

– Megkérdezhetem, miért?

– Természetesen. – Feltúrta a nadrágja bal szarát, ami alól egy műláb bukkant elő. – Ajándék Afganisztánból – mondta.

– Ó, ez szörnyű.

– Nincs vele gond, már megszoktam. Sokféle dologhoz értek – asztalosmunka, kertészkedés, ilyesmik.

– Nos, nem látom okát, miért ne ihatnánk meg együtt valamit, és aztán rögtön kezdhetne is. Mi a tarifája?

– Nyolc font óránként.

– Kötelességemnek érzem a tudtára adni, hogy Carselyben a tízfontos órabér szokásos.

– Hogy őszinte legyek – felelte a férfi –, szükségem van a munkára, és arra gondoltam, hogy biztosabban megkapom, ha

alacsonyabb árat mondok.

– Meglátjuk, hogy boldogul – mondta Agatha –, és ha elégedett vagyok a munkájával, megkapja a szokásos órabért. Mit inna szívesen?

– Ez itt gin-tonik? Ezt kérnék. Látok egy hamutálat az asztalon. Nem bánja, ha rágyújtok?

– Persze hogy nem. Magam is dohányzom. Roy, légy oly drága, és tölts George-nak egy italt.

Amikor Roy eltűnt bent, George letelepedett az egyik kerti fotelbe, és így szólt:

– Nem ez az a fiatalember, akit elraboltak?

– De igen. Rémisztő volt ez az egész ügy, és még csak most kezdem kiheverni.

– Meséljen róla.

Agatha engedett a kérésnek, miközben Roy visszatért George italával, aztán durcás hallgatásba süppedt, érezvén, hogy nem törődnek vele.

– Bizonyára nagyon megviselte önöket – mondta George, amikor Agatha a történet végére ért. – Ha nem bánja, én munkához is látnék.

– A szerszámokat és a fűnyírót a kert végében, a fészerben találja – mondta Agatha. – Megmutatom.

George Marston egész hétvégén dolgozott. Roy arra panaszkodott, hogy unatkozik, mivel Agatha ki sem akart mozdulni a házból, csak a kertben ült és gyönyörködött az új szerzeményében.

– Ne zúgj bele – intette Roy, amikor a férfi hazament. –

Milyen közhelyes lenne!

– Miről beszélsz?

– Egy középkorú nő beindul a kertészre.

– Na ne beszélj hülyeségeket!

Agathának hirtelen kedve támadt, hogy meghívja George-ot vacsorára. Ha Charles felbukkant volna, vagy James hazajön, nem döntött volna így. De most magányos volt.

A kert szépen haladt a megújulás felé. Miközben George elpakolta a szerszámokat, Agatha megkérdezte tőle:

– Egy italt?

– Egy hideg sör remek lenne, ha van itthon.

Agatha talált egyet a hűtő mélyén, és kiöntötte egy pohárba.

– Maga nős? – kérdezte a férfit.

– Voltam. De nem akarok beszélni róla.

– Gyerekek?

– Nincsenek. Beszéljünk a kertről. Őszre könnyedén kicsinosítom. – Kiitta a poharát. Agatha kifizette. – Nem túl sok ez? – kérdezte George.

– Nem, elégedett vagyok a munkájával, úgyhogy a nálunk szokásos órabérrel számoltam.

– Ha magamnál tarthatom a fészker kulcsát, be tudok jutni a kertbe a ház melletti ösvényen, és nem kell zavarnom önt.

– Rendben. Van pótkulcsom. El fogok menni dolgozni, de lehet, hogy napközben hazaugrom, megnézni, hogy halad.

– Jó – felelte George, majd könnyedén felállt, és fürgén távozott. Agatha összerezzen, ahogy az ajtó becsapódott a férfi mögött.

De nem sokáig maradt egyedül. Ahogy kiment ajtót nyitni az

újabb csengetésre, megkönnyebbülten gondolt arra, milyen csodálatos dolog rettegés nélkül fogadni az érkezőket.

Simon állt a küszöbön, szomorúan nézett a házigazdára.

– Ó, hát te vagy. Mit szeretnél? – kérdezte Agatha.

– Azt szeretném megkérdezni, elképzelhető-e, hogy új esélyt adjon nekem?

– Gyere be.

– Mutatósabb lett a kertje – állapította meg Simon. – Szépítgeti?

– Igen – felelte Agatha, és hirtelen úgy érezte, meg akarja tartani magának a dicsőséget, hogy rátalált George-ra. – Ül le, Simon, és mondd el, miért kellene újra megbíznom benned. Mi vett rá, hogy kémkedj Mixdennek?

– Elég biztosnak látszott, hogy az esküvő után maga nem fog engem visszavenni. Tudom, hogy jó nyomozó vagyok.

– Nem vehetlek vissza – mondta Agatha. – Itt van mindjárt Toni, aki sosem bocsátaná meg. Őt használtad arra, hogy információkat csikarj ki belőle.

– Azt mondja, meg tudja bocsátani.

– Mikor mondta ezt?

– Leültem vele beszélni, és elmentünk moziba is.

– Hallgass ide, elkélne valaki, akinek olyan megérzésesei vannak, mint neked. De nem csak Toni véleményét kell figyelembe vennem. Phillel, Patrickkel és Mrs. Freedmannel is meg kell beszélnem. Holnap majd megkérdezem őket. Ha visszaveszlek, a legapróbb munkákat kell végezned két hónapig, amíg azt nem érzem, hogy megbízhatom benned. Alá kell továbbá írnod egy titoktartási szerződést, és ha ezek után

eloldalogsz Mixdenhez, a gatyádból is kiperellek.

Hétfő reggel Agatha beszámolt a többieknek Simonról. Phil mindenképpen adott volna neki egy újabb esélyt, Toni úgy nyilatkozott, nem bánja, Patrick és Mrs. Freedman pedig kintartottak amellett, hogy Simon eljátszotta a bizalmukat. De amikor Agatha nekilátott átnézni az elmúlt időszakban elhanyagolt eseteket, és mindannyian szembesültek vele, mennyi munka áll előttük, Patrick vonakodva beismerte, hogy hasznos lenne valaki, aki például az eltűnt kedvenceket hajkurássza.

Mrs. Freedman azt mondta, ebben az esetben ő is beleegyezik.

Két hónapos próbaidő mellett döntöttek, majd Agatha felhívta Simont.

Három újabb megbízás futott be aznap délelőtt, és Agatha, aki azt remélte, korán elszabadul és hazaszaladhat megnézni George-ot, kénytelen volt hosszú órákat munkával tölteni.

Mrs. Ada Benson meglátogatta Mrs. Bloxbyt. A lelkeszné elcsigázva nézett rá.

– Most meg mi történt? – kérdezte.

– Jaj, istenem – mondta Mrs. Benson. – Az ember azt hinné, hogy folyton panaszkodom. Csak egy apróság.

Mrs. Bloxby vonakodva félreállt, és Mrs. Benson besétált a nappaliba.

– A következőről van szó – kezdte. – Van ez az új jövevény a faluban, egy bizonyos Mr. George Marston.

- Igen, ismerem – felelte Mrs. Bloxby. – Mi van vele?
- Úgy látszik, főállásban dolgozik Mrs. Raisinnek.
- És? Úgy tudom, kell neki a munka.
- De Mr. Marstont figyelmeztetni kellett volna.
- Mi a csodáról beszél?
- Agatha Raisin egy férifaló!

Mrs. Bloxby mélyet sóhajtott.

– Lenne kedves most távozni, Mrs. Benson, és a jövőben először idetelefonálni? Nagyon elfoglalt vagyok. Kérem, hogy csukja be az ajtót, ha kiment.

- Soha többé nem jövök ide!
- Már hamarabb így kellett volna döntenie. Viszontlátásra.

Agatha alig várta a hétvégét. Még mindig ragyogott az ég. A cotswoldsi házak meleg napfényben lustálkodtak. Amikor sok munka volt, Agatha és a legénysége gyakran dolgoztak szombatonként is, de most határozottan kijelentette, hogy szabad a hétvége – kivéve Simonnak, akit arra kért, hogy folytassa egy eltűnt kamasz felkutatását.

Szombat reggel Agatha korán felkelt, egyik ruhát a másik után próbálta fel, végül egy laza blúz mellett döntött, kék pamutsocknyával és magas sarkú szandállal.

George már a kertben ténykedett, amikor Agatha lement a földszintre.

- Kávét? – kiáltott ki a férfinak.
- Remek!

Amikor Agatha kihozta a két bögre kávét, George csatlakozott hozzá a kerti asztalnál.

– Hozott számlát? – kérdezte Agatha.

A férfi kihúzott egy darab papírt a zsebéből. Agatha kinyitotta a ridiküljét, elővette a pénztárcáját, és kifizette az összeget.

– Sok pénzbe kerültem – mondta a férfi –, de mint láthatja, hamarosan mindennel kész vagyok. Ebédre be is fejezem. Természetesen visszajövök majd alkalmanként lenyírni a fűvet és kigazolni. Szerencsére hozzájutottam más munkákhoz is.

– A kert gyönyörű lett. Eddig fel sem tűnt, milyen sok virágom van – áradozott Agatha, aki még a nevére sem emlékezett a virágainak. – Amondó vagyok, ezt meg kell ünnepelni. Meghívhatom valahová egy ebédre?

– Nagyon kedves öntől. De előbb hazamegyek és átöltözöm. Mikorra jöjnek?

– Tizenkettő harminckor indulunk.

– Rendben. Most visszatérek a munkához.

Lazának kell lennem, gondolta Agatha. Bement, és felhívott egy broadwayi éttermet, amit ismert, és tudta, hogy van kiülő része is. Két személynek foglalt asztalt tizenhárom órára.

Charles Fraith egyre halogatta, hogy beszéljen vagy találkozzon Agathával. Egyre jobban vonzódott hozzá, és nem szeretett érzelmileg kiszolgáltatott lenni. Azon a szombaton úgy gondolta, semmi baja nem származik abból, ha beugrik Agathához. Reggel azonban felhívta egy régi barátnője, és Charles azon kapta magát, hogy meghívja a lányt ebédre. A hölgyet Rosamundnak hívták, gyengéd volt és kecses, semmiben nem hasonlított Agathára. Csakhogy Agathából mindig sugárzott az érzékiség, még ha ő ennek a legkevésbé

sem volt tudatában.

Agatha már készen állt az indulásra, amikor megszólalt a telefon. Mrs. Bloxby hívta.

– Rohanok – jelentette vidáman Agatha. – A Russellbe viszem ebédelni az új kertészt.

– Milyen kedves magától – jegyezte meg Mrs. Bloxby, és elfojtotta a késztetést, hogy belesüvítsen a telefonba: „Jaj, már megint...?! Legyen óvatos!”

Agatha megígérte, hogy később felhívja.

James Lacey hazaérkezvén átpörgette a felhalmozódott postát. A számlákat és a reklámküldeményeket félretette. A levelek között talált egy kézzel címzettet, amit csak úgy bedobtak hozzá, ezt mindjárt felnyitotta. Roy írta. „Kedves James – állt a levélben –, a mi Agathánk belezúgott a kertészbe. Ismered őt, milyen, és tudod, hányszor keveredett már bajba amiatt, hogy nem hozzávaló férfiak vették el az eszét. Erről a fickóról semmit nem tud. Figyelj Agathára. Barátod, Roy.”

James szívesen megfeledkezett volna a dologról, de Agatha nemrég komoly veszélyben volt. Átment a szomszédba, de nem találta otthon az exnejét. Felhívta Mrs. Bloxbyt, hogy megkérdezze, tudja-e, hová ment Agatha.

– Elvitte az új kertészt ebédelni a Russellbe, Broadwaybe – felelte Mrs. Bloxby. – De később otthon kell lennie.

James megköszönte, és letette. Végül úgy döntött, nem árt,

ha elugrik Broadwaybe, és vet egy pillantást erre a pasasra.

Agatha felszabadultan társalgott. George nem beszélt sokat, de szemlátomást szórakoztatták és érdekelték Agatha színes beszámolóit a különféle esetekről, amin dolgozott.

Éppen érkeztek a kávéhoz, amikor egy hosszú árnyék vetődött az asztalukra.

– Helló, Agatha.

– James! – kiáltott fel Agatha. – Csak erre jártál? – kérdezte reménykedve.

– Csatlakozhatom én is egy kávéra?

– Rendben – mondta Agatha, de a hangjából áradt, hogy egy cseppet sincs rendben. Bemutatta egymásnak a két férfit.

– Lacey? – csodálkozott el George. – Csak nem Lacey ezredes?

– Már visszavonultam – mondta James, azzal leült.

– Olvastam a könyvét a hadászati logisztikáról, amikor Sandhurstben voltam.

– Már tudom. George Marston. Marston őrnagy. Olvastam önről – mondta James. – Micsoda hős! Négy emberét mentette meg, mielőtt ellőtték a lábát. Hogy megy a sora?

– Térdtől lefelé protézist kaptam – felelte George. – Boldogulok. Honnan ismerik egymást Agathával?

– A szomszédjában lakom, és a volt férje vagyok. Hallom, vállal kertészkedést.

– Amennyit csak tudok.

– Közvetlenül Agatha mellett lakom. Örülnék, ha az én kertem is rendbe tenné. Rendszerint magam csinálom, de nincs

rá idóm.

– Ebéd után vetek rá egy pillantást – ajánlotta George.

– Meséljen Afganisztánról – kérte James. – Elhagyjuk valaha azt az országot?

– Nem tudom – mondta George. – De elmesélem, milyen volt Helmandban, mielőtt eljöttem.

Agatha szívta a cigarettáját, és figyelte a turisták áradatát, miközben úgy érezte, megfélemeztek róla, és kívül rekedt a háború férfias világán. És egyáltalán, miért kellett Jamesnek idenyomulnia? Egyre csak beszéltek és nevekkel dobálóztak, amiket Agatha nem is ismert. Végül George bocsánatkérően odafordult hozzá:

– Ne haragudjon. Nyilván halálra untatjuk.

– Egyáltalán nem – mondta Agatha. – Hogy találtál meg, James?

– Mrs. Bloxby mondta, hol vagy. Olvastam rólad a lapokban. Borzasztó időszakot élhettél át. Van kedved eljönni velem ma vacsorázni? Elmesélhetnéd.

– Sajnálom, James – háritotta Agatha. – Otthon még vár a munka.

James meghökkent, hiszen jól emlékezett arra az időre, amikor Agatha még ugrott egy ilyen meghívásra. Mindenesetre megnyugtató, hogy George rendes figura. Agathának nyilvánvalóan bekattant valamelyik rögeszméje.

– Még dolgozik Agatha dzsungeljében? – kérdezte George-tól.

– Már nagyjából végeztem vele – felelte George –, már csak egy kis csinosítgatás van hátra.

– Ha kész vannak az ebéddel, visszakísérem önöket, és megmutatom a kertem – javasolta James.

James házához érve Agatha mindent megadott volna, hogy bemehessen velük, de nem akart túl nyomulósnak tűnni. A férfiak két földrész távolságból is megérik, ha egy nő sóvárog.

Charles kora reggel bukkant fel az ajtóban.

– Nem maradhatsz – kötötte ki gyorsan Agatha.

– Miért?

– Egy csomó munkát hazahoztam, és nyugalomra van szükségem.

– Ihatok valamit, mielőtt kidobsz?

– Rendben. Mit kérsz?

– Whiskyt vízzel.

– Jól van. Ül le a kertben.

Amikor kiért az italokkal, Agathának akkor jutott eszébe, hogy nem lett volna szabad kiengednie a kertbe Charlest.

– Gyönyörű lett ez a hely! – lelkesedett a férfi. – Új kertészed van?

– Igen.

– És milyen?

– A szokásos. Morcos öregecske, de szépen dolgozik.

Charles egy idő után elunta Agatha egyszavas válaszait, és felállt, hogy induljon.

– Viszlát hamarosan – köszönt el.

– Előbb telefonálj! – reccsent rá élesen Agatha.

– Na jó, Aggie. Ki a pasas?

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Szombat van. Te teljes sminkben, és a legrövidebb szoknyában, ami csak akad a szekrényedben, nem beszélve a szandáloed sarokméretéről.

– Te tiszta hülye vagy. Na menj szépen.

Charles épp beszállt volna az autójába, amikor észrevette, hogy James egy feltűnően jóképű férfival társalog. Odabaktatott hozzájuk, és James bemutatta őket egymásnak.

– Mindketten vén katonák vagyunk – magyarázta James –, és átbeszélgettük a nap nagy részét. George nemrég költözött a faluba. Elvállalta, hogy rendbe teszi Agatha kertjét, és most az enyémet is.

– Tényleg? – ámult el Charles. – Nahát, ez érdekes.

– Miért? – firtatta George.

– Ó, semmi. – De Charles sokatmondó pillantást váltott Jamesszel. Úgy tűnt, Agathán kezd elhatalmasodni a mániája.

Amint Charles távozott tőle, Agatha lerúgta a magas sarkút, és megmozgatta a lábujjait. Muszáj még munkát találnia George-nak. A férfi azt mondta, az asztalosmesterséghez is ért.

Felment az emeletre, tornacipőt, rövidnadrágot és pólót húzott. Aztán vissza a földszintre, majd ki a kertbe, miközben a cicák a sarkában kocogtak. A fészerből előtúrt egy hatalmas kalapácsot és egy fűrészst, aztán visszasietett a nappaliba, és a macskákat kicsukta a kertbe.

A szobában az egyik falat teljes egészében könyvespolc borította. Agatha óvatosan elkezdte lerámolni a könyveket, és felstószolta őket a padlóra. Aztán nekiesett a könyvespolcnak a kalapáccsal. Jó minőségű állvány volt, Agatha egészen kimerült,

mire a felét felaprította faanyagának.

Amikor megszólalt a csengő, hirtelen büntudatot érzett. Gondosan becsukta a nappali ajtaját, és kisietett ajtót nyitni.

– Ó, Mrs. Bloxby – üdvözölte barátnőjét. – Mi újság?

– Csak egy baráti látogatás. Maga csupa por és izzadság!

– Csak kiválogatom a régi könyveket. Jöjjön be. Menjünk egyenesen a kertbe, viszek ki egy kis sherryt.

– Kissé hűvös lett – vetette ellen Mrs. Bloxby.

– Akkor menjünk a konyhába – csattant fel Agatha, és azt kívánta, bárcsak be se engedte volna barátnőjét. De a kocsija kívül állt a ház előtt, és ha nem válaszol a csengőre, Mrs. Bloxby aggódni kezdett volna.

Agatha hozott egy pohár sherryt.

– Mindjárt jövök. Meg kell mosnom a kezem, bocsánat. Megtehettem volna, mielőtt szervírozom az italt, de ez csak por a könyvekről.

Mrs. Bloxby megvárta, míg Agatha eltűnik az emeleten. Kikukucskált a konyhaajtón a gondosan bezárt nappali felé. Miért titokzatoskodik így Mrs. Raisin?

Egy hirtelen késztetéstől hajtva Mrs. Bloxby csendesen kiosont az előszobába, és kinyitotta a nappali ajtaját. Döbbenet bámult a miszlikbe aprított romhalmazra, aztán gyorsan visszahúzódott a konyhába.

Eszébe jutott, hogy George Marston kitűzött egy hirdetést a vegyesboltba, amelyen az állt, hogy kertészkedést és asztalosmunkát is vállal.

„Ó, Mrs. Raisin – gondolta szomorúan Mrs. Bloxby –, hogy miket képes megtenni a szerelemért! És mi lesz ennek a vége?”